The new covenant

Det nya förbundet

This road leads to wisdom and peace. It is the words of God. Time is about to end. Follow this road and avoid the abyss of Nothingness. Stay close to the road to not fall into the abyss. God will protect you and open his arms for you. Together we are united and strong. This is the first step.

Denna väg leder till visdom och fred. Den är Guds ord. Tiden är på väg att ta slut. Följ denna väg och undvik Intets avgrund. Håll dig nära vägen för att inte falla ner i avgrunden. Gud kommer att skydda dig och öppna sin famn för dig. Tillsammans är vi förenade och starka. Detta är det första steget.

Vi är människorna

Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Hör mig.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Hör mig.
Vi är människorna.

Som äter och dricker.
Som äter och dricker.

Som äter och dricker.

Hör mig.
Vi är människorna.

Som äter och dricker.
Som äter och dricker.

Hör mig.
Vi är människorna.

Som äter och dricker.

Hör mig.
Hjälp mig.
Var med mig.
Gå med mig.
På vår stig.

Hör mig.
Hjälp mig.
Var med mig.
Gå med mig.

Hör mig.
Hjälp mig.
Var med mig.

Hör mig.
Hjälp mig.

Hör mig.
Där är havet.
Res med mig.
Hela vägen.

Hör mig.
Där är havet.
Res med mig.

Hör mig.
Där är havet.

Hör mig.
Öppna dina händer.
Öppna dina händer.
Öppna dina händer.

Hör mig.
Öppna dina händer.
Öppna dina händer.

Hör mig.
Öppna dina händer.

Hör mig.
Det finns hopp.
Ge.
Öppna dina händer och ge.

Jag

Gud talar genom Jeito

Jeito talar genom Johan

Jag talar hela tiden

Jag.
Det finns en historia om en liten man.
Han bad.
Han bad.
Han bad om hjälp.
Ingen hjälpte honom.
Han dog.
Han återuppstod.
Han begravdes.
Han återuppstod igen.
I en annan form.
Han väste.
Han bet.
Han slingrande sig.
Han ångrade sig.
Vad vet man om honom?
Vem är han?

Mitt hjärta är kallt.
Mitt hjärta blöder.
Mitt hjärta slits itu.
Vad är det som händer?

Så kom det en man.
Han förlät.
Han tog på sig mina synder.
Det är han.

Nu är det klart.
Nu finns inget mer att göra.
Nu händer det.
Hjärtat spricker.
Blodet far ut.

Det spills på den hårda flodbädden.
Den torra uttorkade flodbädden suger åt sig av mitt blod.
Det utgjutes.

Så kommer de.
De tretton.
Vad vill de mig?
Vad är det som händer?

Vi är alla vänner.
Vi är människor.

Vad är det som händer?

Hjälp mig.
Jag ber.

Nu är det ett nytt uttåg.
Nu ska vi alla tillbaka till vårt land.
Det är glädjens tid.
Jag går först.
Följ mig.
Vi går sakta så att alla hinner med.
Jag har brödet.
Alla blir mätta.
Sådana blir dagarna.

När vi kommer fram väntar ett bröllop.
De ska vigas tillsammans.
Alla ska vigas tillsammans.
Vi är alla ett.
Det skall råda fred på jorden.
Äntligen.
Vi är alla skapta för fred.

De blodiga barnen skall bli hela.
LYSSNA.
Genom mig.

Nu

Alla röster talar

Säg mig.

Vad väntar du på?

Där.

Ljuset.

Jag får absolut ingenting gjort.

Du kommer att föda människorna.

Daniel. Du var med Jesus när han dog. Jag tackar dig för det.

Jag får inte utöva mitt yrke.
Jag ska predika Herrens ord.

Till Peter som räddats från Babylon.

Förbered dig.
Nu kommer jag.
Vasa ätt.
Nu är deras tid förbi.
Slutmålet är här.
Där ovan molnen är Jag.
Nu är klockan slagen.
Bärarna, kom fram.

Hjälp mig!

Du ska framåt. Förbi tiden.

Johan. Det finns en Gud. Det är inte du. Hjälp mig.

Hur?

Jag är gränssnittet

Jag är nu hjorten. Låt hornen växa.

Är du rädd?

Ja.

Apelsinen har många kärnor.

Ibland faller det underkylt regn.

Den som har öron skall höra. Den som har ögon skall se.

De slår dövörat till.

Berätta vem jag är.

Alla vet allt

Tiden går och snart kan träden vara borta. Chansen förbi.

Bygg en kyrka!

Och till slut blev de som en bro som gick över floden.

Träd lades vid träd och floden tog dem alla.

Det gjorde jag.
warum sprachen zie nicht zu mir?

Jag Jeito säger: Floden för allt dit det ska.

Ibland däms floden upp. Det är så det ska vara.

Gud är också allt och inget

Gud är en och alla

Gud.
Finns det något som jag kan göra idag för att tjäna dig?

Gud, finns det något jag behöver veta?

Jude=människa

”Papyrusrullen driver med strömmen. Om du inte släpper den kan den inte komma fram.”

“Herren är med dig. Var du är. Berätta om mig. Säg det med egna ord. Inga sorger går mig förbi. Jag är med er var och en i alla ögonblick. Säg det med egna ord.”

Ett hinder i floden

Aschra it!

Let me, let us, help us.

Adalja universitet
En sekund är ett år

’Vatten rinner nedåt.’
Ska jag tala med en jude?
’Ja.’

”Floden ja, tillflödena är en annan sak.”
Ja.
”Vi lever.”
Vi lever.
H lever.
Vi är alla ett.
Vi lever efter döden.
På ett annat sätt.
Jag vet nog inte på vilket sätt.

”Sätt dig!”

Jag sitter.

”Stå upp!”

”Ser du hjorten?”

Ja.

”Offra den.”

Ja.

”Tack.”

Jag är nu profeten.

”Så är det.”

”Acceptera vem du är.”

”Jag är livet. Jag är sanningen och livet.”

”Se in i ditt mörker.”

”Du ska så. Du ska skörda.”

Hej Abraham, min Gud.
Ska jag så?

(Pekar med sin stav österut.)

”Se på mig.”

”Glädje.”

Jeremia.
Men, du är ju död?
Det är du också. Vi är alla döda. Vi är alla ett.
Källan du söker är jude efter jude.
Du är jude?
Men, vem är du?
Jag är Juden.
Det ser du inte ut som.
Kan du hjälpa mig ? Jag ber. Kan du hjälpa mig?

Tack. Jag kom nerför berget. Jag såg havet. Jag såg fåren. Jag såg staden. Du vet inte vad du ska göra.
Nej.
Du är rädd. Du har vad du behöver.
Tack.

Ljungelden delar kyrkan. Är detta hans offer? Men kyrkan är redan delad? På ett annat sätt?

”Bygg … en kyrka.”?

Abraham.
”Du tar reda på ditt ursprung innan du ska dö. Det är bra.”

Hej Abraham.

Visar stjärnan och skäran.

Det finns många religioner. Jag måste välja min. Jag har redan valt.

Kvinnan.

Hej Mohammed, min Gud. Finns det något du kan/vill berätta för mig?

“Floden kommer att föra dig dit där du ska.”

”Kaba”

Kan jag vänta?
”Floden rinner oavsett och för allt dit där det ska.”

”Ge dem bröd.”

Jag är människa, jag lever, jag dör.

Hej Jesus.
Jag ber.
Jesus, min Gud.

Vad ska jag göra?
”Gå i någons fotspår.”

”Gör ingenting i fyrtio dagar.

”Jag visar dig vägen.”

” Jag visar dem vägen.”

Om det du inte vill veta, fråga inte.

Abraham och Mohammed.

Jag är han.

Vi ses i en jordgrotta. Vi har en samhörighet.

Jag är han. Han är jag. Vi måste bli ett för att förstå berättelsen.

När blev vi två?

«Visa honom ljungelden»
«Se in i hans ögon.

Gå härifrån
Nej

Det är min luft
Den är inte för dig

Låt honom vara
ensam med
ormen

Inälvorna slits ur din kropp
Du dör inom ett par sekunder

Han är ju naken
Eller borde vara det
Låt honom vara
Han går hem till slut

Kan jag ta dig dit? Kan jag ta dig till “the Beating Heart of the Crab Nebula?” Jag tror inte det. Jag tror inte att jag kan ta dig någonstans.

Då

Det nya evangeliet

Jag har haft en stark upplevelse. Jag var svårt sjuk och ensam. Jag hade vandrat långt och kommit fram till en vägg. Jag vaknade upp till en inre röst som enträget om och om igen sade samma sak. Rösten blev starkare och starkare. Jag var mycket trött men jag fick en uppgift som gjorde mig klar. Jag skulle skriva ner det som sades och jag skrev genom hela natten. Vad hade hänt? Vem hade berättat? Vem hade talat i mig? Vem hade talat genom mig? Vem hade berättat för mig? På morgonen började jag tvivla. Var det då på riktigt? Direkt slår en ljungeld ner som en stav. Hela rummet skakade:

Såg jag den inte?

Vad är en profet?Vem är jag? Vad är jag? ”Be för mig.”Vad är en profet?

En som Gud talar genom!

Han säger inte det han hör, han hör det han säger. Jag skulle ha blivit hämtad den natten. Men jag fick istället nåden att förvalta det nya evangeliet.

Jesus träder fram och jag frågar vad jag ska göra. Han sätter tummarna för mina ögon och täpper öronen med händerna. Kysser mig på pannan. Väntar. Säger: ”Lita på mig.”

”Du går dit där dina fötter bär dig.”

”Du är med mig i din kärlek till din fru.”

Vad ska vi utverka?
”Var inte rädd. Du är inte lammet. Jag är lammet.”

”Du behöver göra det här.”

”Berätta vad du har hört.”

Jeito

Det nya evangeliet som Gud förmedlat till profeten Jeito i människan Johan Gamper's kropp

Det finns en historia. Om en man som var född av en kvinna. Han hade en kort tid att leva. Hur berättar man om honom för människorna? Hur mlhar man berättat? Vem är han? Han kom nerför berget. Han kom för att berätta. Man plågade honom tills han blev tyst. Sedan fortsatte han att berätta. Ni har hört det.

Nu säger man att det inte går. Han kan inte ha kommit nerför berget. Han kan inte ha berättat.
Han kom nerför berget. Han berättade för människorna.

Jag väntar nu på att han ska berätta för mig.

Först vill jag berätta.
Att han kom till mig för två dagar sedan. I min nöd. Man hade sagt till mig att det inte fanns någon väg. Att vägen till kyrkan var stängd. Jag visste inte vad jag skulle göra. Då kom han ner till mig. Han sade ingenting.
Han liksom gled ner mot golvet som ur en tavla. Jag blev lugn. Vägen öppnade sig. Jag gick till kyrkan.

Prästen tittade på mig och sa. Det finns ingen tröst förutom att det inte finns någon tröst. Så är det.

I min nöd var jag ensam på okänt vatten. Natten var helt mörk. Jag hade inga åror. Jag frågade Magnus vad jag skulle göra. Magnus svarade. Du har åror. Vänta till solen går upp.

Nu ska jag berätta.

Följ mig.
Var inte rädd.
Det du behöver finns.
Precis som Magnus sa.
Tag mig vid handen.
Bara lyssna till min röst.
Mellan världarna finns det en hinna.
Det finns något som finns mellan världarna.
Så enkelt är det.

”Men, finns det världar?”, frågar den klentrogne.

Jag svarar. ”Ja.
Det finns världar.”

”Hur kan man veta det?”, frågar den klentrogne.

Jag svarar:
”Du frågar från en.
Du frågar.
Du finns.
Så är det.
Du kanske är ensam i din värld men om du frågar finns du i din värld.
Därför vet du att det finns en värld.”

”Ja, men jag sa ”världar”.
Finns det världar?”, frågar den klentrogne.

Jag svarar.
”Du har bråttom.
Minns Magnus.
Vänta på att solen går upp.”

”Hur vet jag att solen går upp?”, frågar den klentrogne.

Jag svarar.
”Det vet du inte.
Men du kan vänta.
Vänta.”

”En annan värld”, säger den klentrogne.
”Ge mig en annan värld.
Så att jag vet att det finns mer än en värld.
Du sa att det fanns världar.
Då säger du att det inte bara finns en värld.
Ge mig den andra.”

Jag svarar.
Ser du här vad som finns mellan min tumme och mitt pekfinger?

Den klentrogne.
Där finns ingenting.
Du har ingenting.
Du kan inte visa mig.

Jag svarar.
Jag gjorde det.

Den klentrogne.
Det gjorde du inte.

Jag svarar.
Se.
Solen går upp.
Det finns ingenting mellan min tumme och mitt pekfinger.
Ingenting är också en värld.
Där finns ingenting.
Det är en värld.
Den tomma världen.
Ingen annan värld är som den.
I den värld varifrån du frågar finns åtminstone du.
Den världen är inte tom.
Vad vill du göra med dina åror?

Den klentrogne.
Finns det fler världar?

Jag svarar.
Du har bara ett par åror.
Vill du använda det nu?

Den klentrogne.
Ska jag vänta?
Solen är ju redan uppe.

Jag svarar.
Använd dina ögon.
Vad ser du?

Den klentrogne.
Är jag skyddad från din värld av ingenting?
Finns det en hinna som hindrar mig från att falla ner i ingenting?
Jag är rädd.
Du har skrämt mig.
Hinnan är tunn.
Jag kommer att dö.
Intet äter mig. Det är fasansfullt.

Jag svarar.
Du håller i dina åror men du använder dem inte.
Vad heter du?
Säg mig ditt namn.
Du skyddar dig från mig med dina åror.
Hur ska jag då hjälpa dig?

Den klentrogne.
Hjälp mig.
Intet sväljer mig.
Det är ditt fel.
Lämna mig.

Jag svarar.
Är du intet?

Den klentrogne.
Vad yrar du om?
Ser du mig inte?

Jag svarar.
Jag ser dig.
Du har ett namn och det är inte intet.

Den klentrogne.
Hjälp mig.

Jag svarar.
Du har ett namn och det är inte intet.
Vad ser du?
Använd dina ögon.

Den klentrogne.
Att du plågar mig.

Jag svarar.
Jag är intet.
Jag är inte intet.
Jag är hinnan som hjälper dig.
Med mig är du skyddad från intet.

Den klentrogne.
Du gör mig vansinnig.

Jag svarar.
Jag ror åt dig.
Se här.
En hinna är inte det ena eller det andra.
Den är båda.
Vila i mig och vänta.
Solen har gått upp.
Det finns en värld som är tom.
Det finns en enda värld som är tom. Där är inte du.
Det finns en hinna mellan tomheten och en annan värld.
Denna andra värld är inte din värld. Därför finns det många världar. Därför finns det många världar mellan dig och tomheten.

Den klentrogne.
Säg en.
Säg en.
Säg en.
Säg en.

Jag svarar.
Ja.

Den klentrogne.
Vad menar du?

Jag svarar.
Nu ror du.
Hur känns det?

Den klentrogne.
Jag förstår ingenting.

Jag svarar.
Jag vet.
Och nu vet du.

Den klentrogne.
Tack.

Jag svarar.
Låt oss se.
Nu när solen är uppe.

Den klentrogne.
Kommer den att gå ner?

Jag svarar.

Låt oss se.
Nu när solen är uppe.

Den klentrogne.
Det finns en värld som inte är tom och som inte heller jag tillhör.
Alltså finns det fler än två världar.

Jag svarar.
Berätta om den här tredje världen.

Den klentrogne.
Två dadlar och två fikon är fyra frukter.

Jag svarar.
Så är det.

Den klentrogne.
Jag blir rädd.

Jag svarar.
Jag blir också rädd.

Den klentrogne.
Du också?

Jag svarar.
Ja.

Den klentrogne.
För att du är människa?

Jag svarar.
Hur känns det?

Den klentrogne.
Det känns tryggt att ro.
Det känns tryggt att ro med dig.

Jag svarar.
När du ror är jag med dig.

Den klentrogne.
En hinna är båda.
Du är intet men också inte intet. Men du är inte en värld.

Jag svarar.
Jag är inte en värld.
Jag är allt.
Jag är intet.
Jag är med dig.

Den klentrogne.
Jag vet vem jag är.
Det tåras i mina ögon.

Jag svarar.
Nu vet jag vem du är.
Jag vet ditt namn.

Den klentrogne.
För att jag vet det?

Jag svarar.
Jag är med dig i ditt tvivel.
Tomas. Jag älskar dig.

Tomas.
Vi är framme nu.
Det är inte ens kväll.
Vad vill du göra?

Jag svarar.
Jag vill nog berätta.

Tomas.
Du vill berätta om dig.

Jag svarar.
Vi kan vänta.
Solen har inte ens gått ner.

Tomas.
Vi kan vänta men jag tror de väntar på oss.
Det är fest.
Du är tillbaka.

Jag svarar.
Så mycket har sagts.
Folk blir rädda.

Tomas.
De får svara för sig.
Dagen har kommit.
Det är en glädjens dag.
Nu kan jag ro.

Jag svarar.
Vi behöver träffas snart.
Jag behöver berätta.
Jag berättar för er.

Ni berättar för kyrkan och kyrkan berättar för folket.
Så får det nog bli även denna gång. Jag har ingenting planerat.
Det bara händer.
Hela tiden.
Sedan är det över.
Jag vet inte ens vad som kommer att hända nu.
Vad händer?

Tomas.
Du är rädd.
Du är människa.

Jag svarar.
Jag är människosonen.
Var är mina föräldrar?
Jag älskar dem.
Får jag säga det till dem?
Tänk om de inte vet det?

Tomas.
Det är skrivet så för barnens skull.
Det är föräldrarnas ansvar att veta att de är älskade.
Barnen slits itu när de inte får hjälp att ha kontakt med sin kärlek.

Jag svarar.
Jag tvivlade en gång.
Jag höll på att förlora mig själv.

Tomas.
Du är människa.
Nu kommer de. Kom.

Johannes träder fram inför Honom.

(14)
15.
Johannes:
– Följ med mig. Det är den här vägen.

Johannes leder dem till en plats med många samlade.

Jag svarar.

Nu är vi äntligen samlade igen.
Alla.
Alla får plats.
Jag har något att berätta.
Jag kommer att bli hämtad senare men till saken.
Av alla världar är vi här.
Kära vänner.

Det som är försvunnet kan komma åter.
Inte som låt oss säga individ men som ”art”.
Jag pratar nu om mig själv.
Jag är inte som ni fastän människa jag är.
Ni må återuppstå som individer en dag och vi ses ju faktiskt här och nu som individer.
Mitt ursprung är annorlunda.
Den hinna som skiljer oss från intet är jag.
Men den är också inte jag.
Det här är glädjens tid men också icke.
Vi ska skiljas igen.
Och återses.
Dagen har också kommit men också icke.
Allt är.
Allt är jag och också icke.
Det är svårt och också icke. Låt mig berätta.

Vi är alla ett.

Är jag människosonen?
Är jag icke människosonen?
Jag vet icke att jag vet.
Människorna måste avgöra själva.
I sina hjärtan.
Ett kärt avgörande.
Av kärlek till mig.
Jag vet ju det icke.
Det är så mycket.
Jag har sett allt.
Jag är allt.
Hjälp mig.
Jag ber.
Låt mig berätta.

Tomas vet.
Det är det första miraklet idag.
Gläds.
Det finns en hinna som är jag som skiljer intet från allt.
Det finns också fikon och andra frukter.
Vi älskar dem alla.
Är jag ett fikon?
Nej. Jag är inte ett fikon.
Ändå är jag allt.
Allt är alla världar.
Och också icke.
Låt mig berätta.

Han ser sig omkring runt om. Han ser dem alla i ögonen. Även de längst bak. Även de som försöker dölja sig från Hans blick.

Vår skapare skiljde Intet från Allt.
Han ensam skiljer dem åt.
Och jag är han.
Så står det skrivet.
Världarna som finns skiljer sig åt i mig.
Varje hinna som skiljer två världar åt finns i mig men jag är inte varje värld.
Ändå är jag alla världar.
Låt mig berätta.

Det finns en berättelse om en värld som människorna trodde var allt.
Den var allt de såg så de trodde den var allt.
Jag vill lära dem att vänta.
Denna värld som de trodde var allt var sprungen ur en hinna.
Så är det.
Tiden gick och innan den första kvinnan var född kom det sig att denna värld födde en hinna.
LYSSNA.

Denna värld kommen ur en hinna födde en hinna.
Jag säger det.
Låt mig berätta.

När den första kvinnan var född såg människorna hinnan som var kommen ur världen kommen ur en hinna men deras ögon var slutna.
Mina vänner.
Öppna era ögon.
Ni är människorna.
Jag älskar er.
Låt mig berätta.

Det är svårt för er.
Det är svårt för mig.
Mycket kommer man säga om mig.
Vägled dem.
Berätta vad jag sagt.
Öppna era ögon.

Mikael stiger fram inför Honom.

Mikael.
Vi törstar.
Fukta våra strupar.

Jag svarar.
Vad törsta ni efter?
Låt mig hjälpa er.

Mikael.
Vet du då icke allt?

Jag svarar.
Ni vet allt.
Du vet allt Mikael.
Öppna dina ögon.
Vad törstar du efter?

Mikael.
Jag trodde det var kunskap.
Att jag ville veta.
Jag törstar efter kärlek.

Jag svarar.
Är du inte älskad Mikael?

Mikael.
Jag är älskad.
Tack.

En girig hade smugit sig in bland de samlade.

Den girige.
Jag vill ha mer.

Jag svarar.
Vad vill du ha?
Berätta.
Jag vill hjälpa dig.

Den girige.
Jag vet icke.
Jag vet.
Jag vet att jag vill ha mer.

Jag svarar.
Du lycklige.
Du har det du vill ha.
Du har mer.

Den girige.
Jag vill känna mig full.

Jag svarar.
Du lycklige. Du är full.

Den girige.
Jag vill känna mig hel.

Jag svarar.

Vad saknas dig?
Jag vill hjälpa dig.
Hur har du det?

Den girige.
Jag vill inte ha mer.
Jag vill vara mig själv.

Jag svarar.
Du var dig själv.
Vad hände?
Hur kan jag hjälpa dig?
Berätta.
Vad hände?

Den girige.
Jag hoppades.
Men det var efteråt.
Jag vet inte vad som hände innan.

Jag svarar.
Öppna dina ögon.

Den girige.
Jag är ingen annan.

Jag svarar.
Jag gläds.
Jag hör årornas dans.

Den girige.
Berätta.
Hur kan jag hjälpa folket?

Jag svarar.
Ja.

En rik hade smugit sig in bland de samlade.

Den rike.
Vad glad jag blir.
Jag kan hjälpa dig.
Jag har medel.

Jag svarar.
Ro.

Den rike.
Tack.

Sara.
Vad är min uppgift?

Jag svarar.
Sara.
Att vara älskad.

Sara.
Jag ska även hjälpa kvinnor och män med detta.

Jag svarar.
Jag klarar det icke.
Allt lidande.
(Faller bort från sig själv för ett ögonblick. Hör plötsligt frånvaron av ljudet av årornas arbete i vattnet.
Mina ögonlock vilar.
Mina ögon är slutna.
Jag öppnar mina ögon.)

Mina vänner.
Jag vill berätta.
Jag klarar det.
Jag vill liksom den girige vara hel.
Jag är hel.
Men jag stängde mina ögon för lidandet.
Jag stängde mina ögon för mig själv.
Jag höll på att förlora mig själv.
Jag trodde inte jag klarade det.
Jag trodde inte jag var mig själv.
Jag är mig själv.
Jag och den girige är ett och detsamma.
Vi är oss själva.
Vi möter svårigheter.
Jag vill berätta.

Alla barn som lider är hinnan som skiljer oss från Intet.
Att stänga ögonen för dem är alltid en möjlighet.
Arbetet att ta sig tillbaka från Intet är också en möjlighet.
Den heter försoning.
Jag vill berätta.

Ingen kan följa med mig dit där jag ska gå.
Jag ensam bär världens lidande.
Glädjens budskap är att du kan öppna dina ögon.
Rut.
Se på mig.
Öppna dina ögon.

Rut (gråter av glädje.)

Jag kan inte följa med dig dit där du ska gå.
Jag är redan där.

Jag svarar.
Tack.

(Folk har börjat strömma till.)

Jag säger.
Hör upp!
Jag ber.
Låt mig berätta.
Där borta.
Där vi inte finns.
Där finns jag.
Också där jag inte finns finns jag.
Så är det.
Så är det skrivet.
Och också inte.
Låt mig berätta.

Barnens lidande faller genom molnen.
Från generation till generation.
Låt mig berätta.

Min kropp finns inte.
Den är genomstungen av alla pilar som plågat barn.
Ingen del av min kropp är missad.
Från alla håll och överallt är den genomstungen av dessa pilar.
Övre matematik faller som ett raster över mig och lämnar ingenting kvar.
Ändå är jag allt.
Låt mig berätta.

Överallt och hela tiden.
Och sedan är det slut.
Låt mig berätta.

Sigrid.
Kan du inte bara vara tyst?!
Du är en vanlig människa.
Som jag.
Kom ned till oss och deltag i gemenskapen.

(Folkmassan mullrar.)

Jag säger.
Jag ber.
Sigrid har öppnat sina ögon.
Lyssna till henne.

Peter.
Vem är du egentligen?
Säg oss ditt namn!

Jag svarar.
Jag är du, Peter, och jag är även du, Sigrid.
Vi är alla ett.
Mitt namn finns i ditt hjärta, Peter.
Mitt namn finns i ditt hjärta, Sigrid.
Låt mig berätta.

Sigrid.
Peter.
Om du kastar den första stenen så kastar jag den andra.
Så kan vi få tyst på honom.

Matthias.
Jag kastar den tredje!

Peter.
Kan vi inte låta honom svara?

Sigrid.
(Har redan en sten i handen och kastar den mot mig och träffar mitt huvud.)

Matthias.
(Kramar häftigt sin sten i handen.)

Jag säger.
Matthias!

Matthias.
Jag undrar också vad du heter.
Leker du med oss?
Säg oss ditt namn!

Jag svarar.
Jag älskar dig Matthias.
Jag kommer alltid att älska dig.

Sigrid.
Matthias, ge mig din sten.
(Matthias räcker över sin sten till Sigrid och Sigrid kastar den och träffar mig återigen i huvudet.)

Jag säger.
Jag älskar dig Sigrid.
Jag kommer alltid att älska dig.

Peter.
Men säg då för vår skapares skull vad du heter!
Du blöder.
Vad är det med dig?

(Jag reser mig upp och ser en vänligt vinkade hand i folkmassan.)

Jag svarar.
Kan du inte se vem jag är, Peter?
Se in i ditt hjärta eller ge Sigrid din sten.
Det är vad du väljer nu som avgör ditt öde.
Inte mitt. Det här handlar inte om mig.
Peter.
Det här handlar om dig.
Vad ser du i ditt hjärta?
Öppna dina ögon och se in i ditt hjärta.

Peter.
Jag kan inte.

Jag svarar.
Jag vet.
Jag är med dig.

(Folkmassan skingras.)

Peter.
Jag vet vem du är.
Jag vet ditt namn.

Jag svarar.
Tack.

(Jag börjar gå och möter Karl på vägen)

Jag säger.

Men Se då!

Karl darrade.

Vad är här att se?

Jag svarar.

Är du blind?

Jag kan göra dig blind.

Är det det du vill?

Se eller sluta se.

Det är ditt val.

Karl.

Jag ser.

Tack.

Världen är avtäckt.

Jag vill blunda.

Det är för mycket.

Jag svarar.

Vad kan du då göra?

Karl.

Jag kan gå före dig.

Jag svarar.

Slit av dem bindlarna.

Karl.

Ja.

Jag säger.

Hjälp mig.

Karl.

Ja.

Jag säger.

Tack.

Mineos.

Jag är din åsna.

Sätt dig på min rygg.

Jag tar dig sakta framåt.

Karl tvingar dem att se.

Karl.

Ja.

Jag säger.

Låt oss gå.

De kommer fram till kanten av en klippa.

Jag säger.

Gå över kanten.

Karl tar ett steg bakåt.

Mineos sätter en hand i taget över kanten och följer med med knäna och faller.

Jag hänger i luften.

Guds hand är under mig och för mig tillbaka.

Karl.

Ingen såg det.

Jag svarar.

Du såg det.

Du är välsignad.

Du har sett Herrens verk.

Så är det.

Gå och berätta.

Jag kommer efter.

Karl.

De slår ihjäl oss.

Jag säger.

Gå.

Karl.

Tack.

Jag svarar.

Det är svårt för mig.

Det är lätt för dig.

Berätta bara.

Jag är glad.

Herren kommer att skydda dig.

Fröjda dig.

Gå nu.

Mineos väntar på oss.

Han får vänta.

Hjälp mig.

Du måste berätta för folket.

Jag vilar mig här.

Jag kommer sedan.

Samling

Jag säger.
Nu är vi alla samlade igen.
En glädjens dag.
Peter.
Hej Peter.
Gudrun.
Hej Gudrun.
Pernilla.
Gösta.
Tack för att ni är här.
Ni är svårast att älska.
Jag älskar er alla.
Alla som är här.
Vi är alla ett.
Betänk någon som inte är här och som ni har svårt för.
Var och en av oss är den som vi har svårt för.
Vi är alla ett.
Säg med mig!
Vi är människorna.
Säg det åtta gånger åt varje väderstreck.
Gör som jag.
Åt norr.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Åt öster.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Åt syd.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Åt väster.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.
Vi är människorna.

Ni är människorna.
Jag är människorna.
Vi är alla ett.

Nu till det svåra.
Ja.
Det svåra.
Säg det.
Säg det svåra.
Vi tappar.
Vi plockar upp.
Vi tappar.
Vi plockar upp.
Vi får inte tänka på att vi tappar.
Ändå plockar vi upp.
Därför att vi är människorna.
Många känner det.
Andra inte.
Vi är ändå alla ett.
Vi är samma.
Du och jag Gudrun.
Vi är ett.
Känn lockelsen av Intet och följ mig.
Jag älskar dig.
Det kommer att bli svårt.
Vägen till försoning kan hittas.
Och väljas.
Följ mig och välj den svåra vägen.
Vägen bort från Intet.
Jag ber.
Vi behöver dig.
Människorna behöver dig.
Det är nu det gäller.
Intet är fasansfullt och starkt.
Människorna kan bara klara det tillsammans.

Men det finns hopp.

Du.
Gudrun.

Du kan älska dig själv såsom jag älskar dig.
Den vägen är försoningens väg.
Den andra vägen är lätt att gå.
Det går nedför och slutar i Intet.

Endast jag är Intet.
Alla får plats där.
Alla dessa som inte tror på mig och följer den enkla vägen.
Jag älskar er.

Vänta!

Jag ber.
Vänta på mig.
Min Fader kallar.
Jag kommer snart åter eller så ses vi i livet efter detta.

Tack!
Jag är åter.
Nu går jag till min heliga plats och ber.
Lev era liv!
Jag kallar när det är dags.
Jag blev kallad tidigare men valde att bli kvar.
Sådan är floden.

Fler ord från profeten

Prata till mig.
Vad vill du veta?
Om jag kan göra något för Dig idag.
Var försiktig.
Ja.
Gå inte på vatten.

Johan.
Hur kan jag tjäna dig idag?
Gud.
Det blåser från vänster till höger och sen är det över.

Johan.
Innan dess?
Gud.
Upp och ner.
Eller hur?

Johan.
Tack.

Hör vad jag säger.
Det finns hopp.
Säg det till dig själv.
Det finns hopp.
Natten är lång.
Snart är den här.
Säg det till dig själv.

Dialoger

(Dialoger givna av Gud)

Gud och Jeito

Gud.
Ja.

Jeito.
Vad?

Gud.
Det finns det som kommer sedan.

Jeito.
Vad?

Gud.
Det blir en tsunami.

Jeito.
En tsunami?

Gud.
Det måste bli rent.

Gör ingenting.

Vänta på floden.

Jeito.
Jag väntar på någon.

Gud.
Gör inte det.

Jeito.
Det är så svårt.

Gud.
Svårt eller inte.

Jeito.
Vänta.

Gud.
Vill du veta?

Jeito.
Ja.

Gud.
Människan är stolt.
Tro på henne.
Du vet när det är dags.

Jeito.
Vi är alla ett.

Gud.
Ja.

Jesus and Jeito

Jeito.
Det finns en tid.
Den är borta.
Den är här.
Nu.
Den kommer aldrig mer igen.
Det är nu.
Var är du?
Min vän.
Jag behöver dig.
Ge dig.
Ge mig.
Hjälp mig.

Jesus.
Sådana äro människorna.

Jeito.
Hur då?

Jesus.
De sårar varandra.

Jeito. Hur då?

Jesus.
Med knivar.

Jeito.
Kan du hjälpa mig?

Jesus.
Ja.

Jeito.
Hjälp mig.
Jag ber.
Vad ska jag göra?

Jesus.
Du ska gå till kyrkan.
Och fullfölja din uppgift.
Berätta om det du har hört.

Jeito.
Ja.

Jesus.
Och allt kommer att gå väl.

Minns; allt är ett.

Jeito.
Även du och jag?

Jesus.
Även du och jag.

Jeito.
Blixten?

Jesus.
Du kommer att bli stenad.
Och du är jag.

Jeito and Abraham

Jeito.
Det är din väg.
Jag behöver dig.

Abraham.
Det blir fel.

Jeito.
Du är Petrus.

Abraham.
Nej

Jeito.
Du är Petrus.

Abraham.
Nej.

Jeito.

Du är Petrus

Abraham.
Nej.

Jeito.
Det är svårt.
Det är svårt.
Det är svårt.

Abraham.
Be mig inte om detta.

Jeito.
Detta.
Jag är vägen.
Du är vägledaren.
Så är det.
Fråga mig icke.

Jeito och Jesus

Jeito.
Vad vill du säga mig?

Jesus.
Lugn.

Jeito.
Tack.

Jesus.
Det är dags nu men var bara lugn.

Jeito.
Tack.

Jesus.
Många väntar på dig.

Jeito.
Är det så?

Jesus.
Det finns tid.

Jeito.

Jag är rädd.

Jesus.
Gör inte motstånd.

Jeito. Det är svårt.

Jesus.
Du lever.

Jeito.
Ingen visshet.

Jesus.
Så är det.

Jeito.
Släppa.
Inte hålla.

Jesus.
Så är det.

Jeito.
Floden för allt ditt det ska.

Fäder

Min far bryter inte sönder alla ben i min kropp
Han bryter inte sönder något ben i min kropp
Jag har en kropp
Den har ben
Mina ben är inte sönder
Min far kommer inte ha sönder mina ben imorgon heller
Imorgon är ovanför dörren
Imorgon är vit och rör sig inte när dörren öppnas
Ibland tar sig dörren ton
Dörren rör sig alltid framåt
och ibland bakåt
Det är när dörren stängs
Då går den bakåt
Det finns dörrar överallt
Många är tysta
Jag har svårt att lita på dörrar

Min far söp bort sin familj.

Hans far hette John.
Johns far hette Albert.
Han lämnade sin familj för Amerika.
Alberts far hade fader ”okänd”.
Ändå lever jag och mina söner
Sebastian och Joar och deras söner Adrian och Liam och Olof.
Det är Guds försyn.

Sedan är nu

Slutet är nära.
Sök försoning. Följ mig.
Läs noga det nya evangeliet.
Predika det nya evangeliet.
Messias har redan varit tillbaka på Jorden.
Slutet är alltid nära.
Ingen vet vilken tid Gud arbetar i.
Gud behöver ha starka själar i sig inför nästa cykel.
Vi kan inte tappa vår andliga spänst och hoppas på att andra tar vid när vi vilar.
Åtta kommande generationer behöver vårt yttersta nu.
Det kan svänga fort.
Det nya evangeliet ger oss ett stort försprång.
Vi har chansen att förena tro och vetande.
Alla stjärnor står rätt.
Åtta kommande generationer kan ha en blomstrande Jord.
Hundåren har vi och de våra.
Följ bara mig.
Öppna ögonen.
Lyft blicken.
Följ den manual som har blivit mig given.
Ge.
Ge.
Ge.
Underbara framsteg är precis framför dig. De åtta kommande generationerna väntar på ditt hjärtas öppnande.
Se framför dig.
De åtta generationerna kan börja innan du sluter ögonen.
Se inte i eget skåp.
Se i ögonen på barnen i de åtta generationerna.
De avgör människans framtid.
Ge dem det försprång som som människorna behöver.
Åtta gånger åtta generationer.
Kärlekens tidevarv.

Gåvan

Jag säger.

Mina vänner!

Ni är människorna.

Min Fader bjuder mig att ge Er den stora Gåvan.

Han vill sluta ett nytt Förbund med Er.

Människorna behöver tro på Mig och följa Mig.

Följ Mig.

Tro på Mig.

Eder profet och följeslagare till det nya Landet.

Det nya Landet är Ert.

Det nya Landet är Här.

Det nya Landet är alla människor på Jorden levandes i Fred.

Frid över människorna.

Frid på Jorden.

Jag kommer med Guds Gåva.

Han älskar Er så mycket att han vill bilda ett nytt förbund med Människorna.

Följ Mig.

Tro på Mig.

Han litar på Er så mycket att Han nu ber Mig berätta vem Han är.

Han ger Er Gåvan och Ni tror på Mig och följer Mig.

Detta är det Nya Förbundet.

Jag säger.
Var inte rädd.
Jag är med dig.
Inget ont kommer att hända.
Gud vill berätta vem Han är.
Du är mogen att veta vem Han är.
Han är större än vad Du tror.
Han är med Dig.
Du är med Honom.

Kampen inom dig är över.
Du får vila.
”Jag ser inte Gud.”.
”Finns Han då?”
”Jag tror på det jag ser.”
”Gud finns.”
”Gud finns inte.”
”Jag tror på något som är större än mig.”
”Jag tror inte på något som är större än mig.”
Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Vila

Allt består av fysisk energi.

Jag säger.

Allt består av *minst* en slags substans.

Jag säger.

Singulariteter inuti svarta hål består av minst en slags substans.

Singulariteter inuti svarta hål består av minst en slags substans.

Singulariteter inuti svarta hål består av minst en slags substans.

Singulariteter inuti svarta hål består av minst en slags substans.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga.

Jag säger.
Singulariteter inuti svarta hål är oändlig tunga och de är både jordiska och matematiska.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga och de är både jordiska och matematiska.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga och de är både jordiska och matematiska.

Singulariteter inuti svarta hål är oändligt tunga och de är både jordiska och matematiska.

Jag säger det som min Fader vill berätta. Att Han är

Intet och icke-Intet

Jag säger.
Han är **Hinnan** mellan Intet och Allt.

Jag säger.
Fysiska singulariteter är Jordiska och matematiska.

Jag säger.
Fysiska singulariteter är Jordiska och matematiska.

Jag säger.
Den fysiska singulariteten är **Hinnan** mellan det Jordiska och det matematiska.

Jag säger.

Gud är alla Hinnor.

Jag säger med Gud.

Gud är Sagittarius A*.

Jag säger.

Var inte rädd.
Jag är med dig.
Var inte rädd. Jag är med dig.
Detta är gåvan.
Detta är Förtroendet.

Jag säger.
Hinnan mellan din kropp och din själ är ditt Sinne.

Jag säger.
Kom ihåg att Gud är alla hinnor.

Jag säger.
Kom ihåg att Gud är med dig alla dagar.
Han är ditt sinne.

Jag säger.
Tro på mig.
Följ mig.

De nya tavlorna

Jag säger.

Om en våldtagen kvinna förvägras abort skall våldtäktsmannen och hans släkt behaga kvinnan på det sätt som hon påbjuder.

Om detta inte förverkligas ska kvinnan få motsvarande kompensation av ledaren i den stad hon bor i.

Om detta inte förverkligas ska kvinnan få motsvarande kompensation av ledaren i det rike hon lever i.

Om våldtäktsmannen mister sitt liv skall alla hans jordiska tillgångar tillfalla kvinnan.

Om våldtäktsmannen har syndat på liknande sätt i andra fall skall hans tillgångar fördelas rättvist mellan hans barn.

Jag säger.

Den man som förgriper sig på ett barn får inte begravas i vigd jord.

Brev

Jag säger.

Den som endast tror på vad hon ser är förlorad.

Jag säger.

Jorden skall fortsätta blomstra.

Jag säger.

Den som förminskar andra till fördel för sig själv kommer inte att hitta mig i sitt hjärta ty hans hjärta är stängt.

Jag säger.

Öppna dina ögon.

Jag är med dig.

Jag har kallat många till mig.

Lyssna till ditt hjärta.

Kanske har jag kallat dig.

Du är då välsignad.

Min kropp är kvar på jorden.

Kanske ska vi ses.

Lyssna till ditt hjärta.

Jag säger.

Lyssna till ditt hjärta.

Kanske står det någon bakom hörnet som är på väg till mig.

Kanske kan ni gå tillsammans.

Förseglingen

Jag säger.

Det förlovade Landet är här.

Fröjda dig!

Vi har gjort det tillsammans och Gud har sett det.

De åtta generationerna blomstrar.

Gud ser in i deras ögon och gläds.

Förbundet skall förseglas.

Gud skall ge er den sista gåvan.

Ni har trott på mig.

Ni har följt mig.

Vi skall nu försegla Förbundet.

Jag säger.

Gud är stor.

Gud är störst.

Gud är större än sig själv.

Er tro på mig har gjort Gud nöjd.

Ni är skapta till Hans avbild.

Gud är större än sig själv.

Jag säger till Er.

Gud skapade Intet.

Gud är hinnan mellan Intet och Allt.

Gud är Allt och Intet.

Gud är hinnan som födde Intet

Gud är alla Hinnor.

Jag säger.

Var inte rädd.
Jag är med dig.
Var inte rädd. Jag är med dig.
Detta är gåvan.
Detta är Förtroendet.

Jag säger.

Var inte rädd.

Allt är som det ska.

Jag är med dig.

Inget ont ska drabba dig.

Jag säger.

De åtta gånger åtta generationerna ska lyfta dig. Det som har hänt i framtiden leder dig.

Jag säger.

Du är trygg.

Vi har mötts igen.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Be.

Ge.

Jag säger.

Om ingenting finns är det omöjligt att du inte finns.

Skärselden

(Gud valde att låta Profeten ta plats i Johans kropp. Han valde en själ som gång på gång var på väg tillbaka till Honom. Han behövde därför följa honom nära. Johan märkte det inte förrän Gud talade med mycket stark röst. Johan stred som en fisk på kroken tills han såg ljuset. Då såg han Guds närvaro genom livet. Hans kamp hade stundom varit mycket mörk. Här är tiden före ljuset.

Ett par skor

En rektangulär mörkgrå/stålgrå, kal scen. I förgrunden till höger står en hög säng längs väggen. Centralt till vänster står en kvadratisk, hög och mörklagd plexiglasbur.

En mörk röst:
Jag vill ha barn.

En ledsen torftigt klädd ung man/pojke kommer in från bortre vänstra hörnet. Han börjar gå motsols runt scenen, varv efter varv, på buntar av sulor eller papp, bundna runt fötterna med snören.

Efter en stund framträder en man, Jesus, runt tjugosju år. Han står långt ut till höger närmare bakgrunden och försöker balansera på ett ben på en äggformad, något platt större svart sten. Han står i profil vänd åt vänster. Han försöker, men det går inte så bra. Som om han ser sig själv som en surfare men inte är det. Byter motvilligt ben då och då. Ser avstängd ut men tror sig se mer levande ut. Tunn kropp. Långt rakt hår.

Efter ytterligare ett tag kommer en fyrtio till fyrtiofemårig man, Bengt, fram centralt på scenen. Han går omkring lite långsamt och trevande, verkar inte veta något. Tar plötsligt ett djupt andetag och gäspar sedan. Blir väldigt trött. Ser sängen. Går och lägger sig i den, på sidan, vänd mot publiken. Med huvudet åt höger. Somnar.

Efter en kort stund framträder ännu en man, Bruno. Han är fyrtio till femtio år och står en bit hitom Jesus. Han står med ryggen mot publiken, lite vänd åt höger. Är mer spänd än avslappnad. Påminner om polisen Bruno Wolter i tv-serien Babylon Berlin. Vrider misstänksamt huvudet ordentligt åt höger. Verkar som att han trodde någon stod där. Är tydligt misstänksam och fortsätter att vrida på huvudet som om det vore ett sätt att få reda på saker och ting. Är fortsättningsvis i samma belägenhet.

En fyrtioårig kvinna, Modern, kommer in från bortre högra hörnet. Hon går motsols i mindre cirklar än vad pojken gör. Gör ett plågat intryck. Har som en tyngd i hjärttrakten, detta övergår i magmuskelkonvultioner. Gång på gång spänns hela magpartiet. Ser eventuellt ut som att hon är på väg att kräkas. Övergår dock i förmodad pågående förlossning. Ser sängen och verkar mer klar över att hon ska föda. Lägger sig som en kvinna som ska föda med huvudet åt vänster i scenen. Lägger ut benen åt sidorna. Ett bord finns för vänsterbenet. Sträcker upp och ut vänster arm i gestalt som att någon ska ta emot den och hjälpa henne och hålla hennes hand. Har dittills varit helt inne i sig själv.

Plexiglasburen blir ljussatt. I den står en illa klädd tjugofemårig man. Det ser ut som att han liksom vill komma ur sin kostym. Tar sig åt vänster axel. Börjar klättra uppåt i den taklösa buren. Vänder sig upp och ner efter ett tag. Är nu iklädd endast hudfärgad kroppsstrumpa med huva. Klättar nedåt som en insekt. Lägger sig som en nyfödd på sidan på kläderna (som han tidigare släppt ner).

En trettioårig helt svartklädd kvinna kommer in genom en dörr, dyblöt, som av ruskväder. Har andan i halsen. Söker desperat efter kontakt. Får ingen. Håller en nyfödd, svart fågelunge i sina kupade händer.

Den svartklädda kvinnan: Jag såg när den föll. Den kom högt upp från ett träd. Det blåste riktigt hårt. Den måste ha fallit ur sitt bo. Den måste ha värme.

Den svartklädda kvinnan far mot den ena och den andra för kontakt. Inget resultat. Går mot Jesus.

Den svartklädda kvinnan: Kan du hjälpa mig?

Jesus reagerar genom att fortsätta titta som förut mot horisonten.

En man, Torbjörn, runt 35 år i välsittande men säljartöntig kostym och matchande slips kommer in centralt från höger. Springer som om han hade en pappersdrake efter sig.

Torbjörn: Nu kommer den! Nu kommer den! Här är den! Fågeln!

Han fortsätter enträget på samma sätt och söker bekräftelse på det han säger. Han ser en blå liten fågel men vi ser något enkelt gjort av papper. Som en förenklad origamifågel. Den lyfter bara när man rycker i snöret.

En man, Lejontämjaren, rullar ut från under sängen. Deklamerar medan han rullar ut och reser sig upp.

Lejontämjaren: Det är ingen fara. Det är ingen fara.

Vänder sig i rummet mot den svartklädda kvinnan.

Lejontämjaren: Det är ingen fara. Det kommer att gå bra. Du kommer klara det här.

Den svartklädda kvinnan blir distraherad men uppmärksammar Lejontämjaren och vänder sig mot honom.

Den svartklädda kvinnan: Kan du hjälpa mig?

Lejontämjaren: Vilken tur du har, som är så stark. Jag litar på dig!

Den svartklädda kvinnan: Den måste ha värme. Mina fingrar räcker inte till. Kan du hålla den så jag kan torka mig?

Lejontämjaren: Du klarar det här. Titta på mig. Se mig i ögonen. Du klarar det här.

Den svartklädda kvinnan börjar flacka med blicken.

Jesus lyfter sakta upp i luften. Svävar bakåt, svänger av längs kortsidan, fortsätter mot långsidan där han svävande svänger av. Sjunker sakta ner i sängen, mellan de två där liggande, med huvudet mot Modern.

Jesus sätter sig upp sägandes: Jag är också född!

Sjunker sedan ner och ligger ihopkrupen.

Modern spänner hela kroppen och avlägger därefter ljudligt gaser.

Modern: Jag var bara förstoppad. Jag har inga barn.

Bengt: Det här är för mycket. Jag orkar inte. Jag har ont.

Bengt vänder sig på rygg. Ser lidande ut. Tilltalar sina sängkamrater.

Bengt: Kan inte ni gå härifrån? Jag mår inte bra.

Lejontämjaren vänder sig mot Bengt. Börjar gå åt hans håll. Försöker se försäkrande ut.

Lejontämjaren: Det kommer att gå bra. Det kommer att gå bra.

Lejontämjaren är framme vid sängen.

Lejontämjaren: Det kommer att gå bra. Du behöver inte oroa dig. Det kommer att ordna sig.

Bengt: Vad menar du?

Tittar sig omkring.

Bengt: Menar du mig?

Lejontämjaren: Du ska bara ta dig härifrån. Du ska inte vara här. Det kommer att ordna sig. Ta dig bara härifrån. Du ska inte vara här.

Bengt: Vad i hela friden menar du? Det här är min säng. Jag mår inte bra. Jag måste ligga ner och vila.

Lejontämjaren börjar putta på Bengt som håller emot. Lejontämjaren börjar då trycka allt bestämdare som för att få bort honom från sängen. I en sådan svängande dynamik drar Lejontämjaren istället till sig Bengt när han kämpar för att hålla emot inåt rummet. Bengt faller klumpigt ner på underlaget.

Lejontämjaren: Sådär ja, det här går ju bra. Iväg med det nu, se så!

Bengt tar sig inte upp utan låter sig fösas bort, sömndrucken och lätt förvirrad, till höger om sängen. Kryper och kravlar nerför en trappa ner i salongen och ut genom en dörr.

Den svartklädda kvinnan har dragit sig undan. Sitter mot bortre väggen.

Den svartklädda kvinnan: Det kommer blod ur fågelns näbb. Den måste ha slagit sig svårt när den föll. Den känns kallare. Jag känner ingen rörelse. Den är död.

Torbjörn kommer springande mot den svartklädda kvinnan.

Torbjörn: Ingen fara! Här kommer en ny fågel! Se! Här kommer en ny fågel!

Ingen reaktion från den svartklädda kvinnan.

Torbjörn fortsätter springa med sin fågel. Lejontämjaren börjar gå emot honom.

Lejontämjaren: Det är ingen fara. Det här kommer att gå bra. Det kommer att ordna sig.

Torbjörn: Titta! En fågel! Den flyger!

Torbjörn stannar upp vänd mot Lejontämjaren. Fångad av hans energi.

Lejontämjaren: Det här kommer att gå bra. Ge mig bara fågeln så kommer det här att ordna sig. Se så, ge mig fågeln. Jag tar hand om den. Allt kommer att bli bra.

Torbjörn räcker över snöret, försiktigt tillitsfull, som en liten pojke.

Torbjörn: Spring då! Spring med fågeln! Den vill flyga!

Lejontämjaren krossar figuren som en fimp under skosulan.

Lejontämjaren: Det här kommer att bli bra. Nu ska du ut härifrån. Det kommer att bli så bra så.

Lejontämjaren leder ut Torbjörn genom en dörr.

Pojken går fram emot Modern som har haft vänster hand fortsatt ut åt sidan. Tar hennes hand i sin.

Pojken: Jag är här nu. Jag hjälper dig.

Modern: Vem är du?

Pojken: Det är jag. Jag är här nu. Jag ska hjälpa dig.

Modern: Jo, tack. Men nej tack.

Modern drar handen till sig.

Pojken: Men du behöver hjälp.

Modern: Det kan hända. Jag tänkte dock gå hem nu, om det passar herrn?

Pojken; Men pojkarna?

Modern: Pojkarna?

Pojken: Dina två nyfödda pojkar?

Pojken pekar på Jesus framför henne och på mannen i buren.

Pojken: Dom där. Dina pojkar.

Modern: Jag har inga barn. Jag har inga pojkar. Du ska nog gå hem nu. Det börjar bli sent.

Pojken: Men dom klarar sig inte. Dom behöver sin mor.

Modern: Det kan mycket väl hända men det är inte jag. Jag är inte deras mor.

Pojken: Jag förstår inte. Jag såg ju dem födas? Och du födde.

Modern: Ja. Du menar så. Jag trodde också att jag skulle föda. Men det var inte så. Jag hade bara ont i magen. Lite svullen och så, som man kan bli. Men nu är det bättre. Nu är det bra. Synd att jag kanske skrämde dig? Ska jag följa dig hem?

Pojken börjar gå igen. Går varv efter varv men lägger efter ett tag sitt huvud i den svartklädda kvinnans knä.

Jesus sträcker upp huvudet som om han hade hört något. Sträcker upp hela överkroppen. Lyfter därefter uppåt igen. Fortsätter hela vägen tillbaka till platsen ovanför stenen. Fortsätter utan stopp tills han kommer ovanför buren. Sjunker sakta ner. Sjunker ihop som en docka ovanför mannen som redan ligger där.

Den svartklädda kvinnan tittar upp mot taket.

Den svartklädda kvinnan: Min pojke är död. Min pojke är död. Varför? Min pojke är död.

Torbjörn och Bengt sträcker upp sina huvuden från scenkanten till höger.

Torbjörn och Bengt: Vi är inte döda!

De försvinner igen.

Modern ropar efter dem med viss skärpa.

Modern: Jag har inga barn!

Hon lägger sig sedan ner igen. Ligger dock bara ett tag. Häver sig sedan upp halvsittandes och börjar hulka och harkla sig. Kräks dock inte. Lägger sig sedan igen.

Den svartklädda kvinnan släpar sig mot buren med pojken efter sig. Kommer fram och drar sig upp stående. Drar med händerna uppifrån och ner sakta längs glasväggen.

Den svartklädda kvinnan: Jag vill se honom! Jag vill se honom!

Pojken har varit dåligt klädd från början. Börjar nu frysa svårt. Tar sig tillbaka till platsen där fågeln var och lägger sig längs väggen med ansiktet mot väggen.

Männen i buren börjar röra sig som om de var i en livmoder. Den svartklädda kvinnan faller ihop och blir liggande.

Torbjörn kommer in till höger. Står rakt upp och ner och börjar sakta följa sin högra hand med blicken och huvudet. Handen rör sig organiskt i luften och ibland mot ansiktet. En strålkastare belyser ovanifrån.

Den misstänksamme mannen Bruno går fram mot Torbjörn och ställer sig bakom honom och kramar honom försiktigt. Torbjörn verkar inte reagera. Fortsätter med handrörelserna.

Modern: Det var så här.

Torbjörn lösgör sig från mannen omfamning och sänker armen. Den stannar vid 30-40 graders vinkel från kroppen. Han tar sig sedan fram i rummet som om han leddes av handen, som en slagruteman fastän rörelserna nu är inre och inte yttre. Mannen står kvar.

Modern: Jag hade inget val.

Torbjörn reagerar.

Modern: Det var sådana tider.

Mannen höjer ögon.

Modern: Det var vinter. Det var halt. Jag ramlade. Vad skulle jag göra?

Pojken gör ljud ifrån sig.

Modern: Det var krig. De var många. Jag var ensam.

Mannen grimaserar.

Modern: Du tror du. Du tror att du är så mycket bättre. Jag ...

Den svartklädda kvinnan börjar gråta.

Modern: Som man... Som man vill ... Men. Nej! Bort! Satans vidrigheter! Bort sa jag!

Mannen sjunker ihop i en hög. Glider sedan av scenen omärkligt.

Torbjörn hamnar på andra sidan buren. Handen trycks i ansiktshöjd mot rutan. Torbjörn tittar in mot de två som om han såg hemligheten bakom sitt lidande. De har avstannat i sina rörelser.

Den svartklädda kvinnan fortsätter gråta.

Pojken ligger kvar.

Lejontämjaren: Det här kommer att bli bra. Det här kommer att ordna sig. Allt blir till det bättre.

Ridå.

Jag vill sjunga

Scen 1

En man sitter i ett vardagsrum. Sitter i en ljus snurrfåtölj av läder. Lite ihopsjunken. Rycker till i hela kroppen som av en stöt ovanför mellangärdet. Rycker till med några sekunders mellanrum. Avstannar efter ett tag. Sitter därefter som innan, ihopsjunken.

En kvinna går fram och tillbaka mellan köket till vänster och vardagsrummet.

Kvinnan: Hur är det? Hur är det? Hur är det?

Kvinnan är inne i sig själv och relaterar inte som det verkar med någon eller något.

Mannen nyser ljudligt. Sitter sedan som förut.

En yngre man i för stor kostym öppnar ytterdörren med nyckel utifrån och kommer in i hallen till vänster i förgrunden.

Den yngre mannen: Jag har glass med mig. Jag tänkte att det kunde vara gott.

En flicka ligger fullt påklädd i en barnsäng till höger i förgrunden, vardagsrummet). Hon ligger orörlig och ouppmärksammad.

Den yngre mannen: Det är synd att vi inte har schäfern kvar. Jag saknar honom.

Den äldre mannen tittar upp och ser vresig ut.

Den äldre mannen: Jag önskar jag kunde röra mig.

Kvinnan: Jag måste flytta på den här.

Kvinnan flyttar en prydnadssak i bokhyllan i mörk fanér. Flyttar den till olika ställen. Verkar inte veta var hon ska göra av den. Plockar från bokhyllan upp en äldre fin docka klädd som flickan i sängen. Går med den till sängen och lägger ner den noggrant till höger om flickans huvud.

Kvinnan går sedan till köket och kommer tillbaka med en ihopknuten soppåse i plast. Sätter sig på golvet till vänster i vardagsrummet. Börjar dra sönder påsen och rotar i innehållet som om hon visste vad hon gjorde.

Kvinnan: Den är här någonstans. Det vet jag bestämt.

Kvinnan fortsätter ett tag att röra runt med handen. Reser sig sedan och ställer sig till höger i bakgrunden och tittar ut genom fönstret.

Den yngre mannen hämtar en liten hink och fyller den med vatten. Lägger i diskmedel och en ren trasa. Går till kvinnan och torkar rent hennes hand. Går sedan och hämtar en ny soppåse och fyller den med den gamla och dess innehåll. Städar iordning och går sedan ut genom dörren med soppåsen. Låser efter sig.

Efter ett tag säger kvinnan: Där går Jan. Undrar vart han ska?

Efter ytterligare ett tag säger kvinnan: Där kommer Jan igen. Är han på väg hit månntro?

Sängen rör sig ljudlöst åt vänster i rummet, stannar sedan och vänder tillbaka till sin ursprungsplats.

Den äldre mannen drar plötsligt händerna bakåt längs armstöden och tittar sig omkring bakåt, åt vänster.

Den äldre mannen: Jag kanske skulle ta att gå ut med Karo? Nej. Just det. Han är ju död.

Mannen sjunker ihop igen.

Kvinnan kommer ut till mannen med ett litet bleck med en pillerburk och ett glas vatten.

Kvinnan: Det är dags för din hjärtmedicin, tror jag. Här kommer jag med den.

Mannen: Nej. Jag är trött. Jag behöver gå och lägga mig.

Mannen gör en ansats att resa sig. Sjunker dock ner igen som om han erinrar sig att det här har hänt förr och att det är bäst att bara följa med.

Kvinnan: Får du upp burken själv?

Mannen svarar inte men tar upp burken, öppnar den, tar upp ett piller, och sväljer ner det med vattnet.

Den yngre mannen kommer in och säger: Jag sättet på kaffe då? Så kan vi ta fika med glass.

Scen 2

Det är helt mörkt. Då och då blinkar ett rött ljus som från någon slags elektrisk apparat. Ljuset syns samtidigt som det hörs ett elektroniskt blipp-ljud. (Trettio sekunder till tio minuter.

Scen 3

Kvinnan och de bägge männen sitter i köket och dricker kaffe och äter glass.

Den yngre mannen: När jag var liten kändes det ibland som att *jag* var en docka. Som att jag ibland var livlös men oftast kände mig levande och som ”vanligt”. Det hände att jag ibland vaknade upp till någonstans utan att jag visste hur jag hade hamnat där.

Den äldre mannen reser sig och tar med sin tallrik och kopp samt glasspaketet till diskhon.

Den äldre mannen: Ska du ha mer eller? Annars slänger jag det som är kvar.

Kvinnan: Nej tack, det är bra för mig.

Den yngre mannen: Ibland fick jag liksom styra mig själv. Fick liksom säga åt det ena benet efter det andra att flytta sig framåt när jag skulle gå. Eller som i en sån här situation. Då kunde jag behöva säga till handen att ta skeden och sedan att den skulle röra sig nedåt mot glassen och ta glass. Och så vidare, för att få i mig glassen. Undrar hur det kunde komma sig? Oj! Är vi klara? Gå ni, så fixar jag disken.

De två andra går iväg mot vardagsrummet och Jan börjar diska.

Scen 4

Den yngre mannen sitter vid köksbordet. De två andra sitter i vardagsrummet. Flickans vänstra bröstkorg börjar röra sig sakta och rytmiskt. Efter ett tag kommer ett bultande hjärta fram. Det glider sakta ned för sängen och glider mot den yngre mannen. Han ser hela förloppet.

Den yngre mannen: Vad är det där? Ett hjärta? Är det mitt hjärta?

Flickan: Hjälp mig.

Den yngre mannen: Med ditt hjärta?

Flickan: Hjälp mig.

Den yngre mannen: Jag kan inte röra mig.

Dockan börjar röra sig. Den glider ner för sängen samma väg som hjärtat tidigare. Kravlar sig mot den yngre mannen.

Dockan: Hjälp mig.

Flickan: Hjälp mig.

Dockan: Hjälp mig.

Flickan: Hjälp mig.

Hjärtats slag börjar höras tydligt. Tunga slag som hörs i hela rummet. Takten börjar minska. Avstannar helt till slut.

Den yngre mannen: Dör jag nu?

Dockan: Du vet inte vem du är?/.

Den yngre mannen: Vem är jag?

Den äldre mannen reser sig och går mot köket

Den äldre mannen: Nej, nu ska det bli gott med en smörgås. Vill du ha något?

Kvinnan: Nej tack. Jag står mig på glassen.

Den äldre mannen tar fram bröd, smör och ost, samt tallrik och smörkniv och osthyvel. Börjar sedan göra en smörgås. Den yngre mannen sitter och tittar rakt framför sig.

Scen 5

Kvinnan och den äldre mannen sitter som tidigare i vardagsrummet. Den yngre mannen sitter kvar i köket, nu med dockan i vänster bröstficka. Hjärtat ligger kvar på golvet.

Dockan: Nu måste vi sätta tillbaka flickans hjärta.

Den yngre mannen: Nu måste vi sätta tillbaka flickans hjärta.

Den yngre mannen reser sig upp och går och lyfter upp hjärtat. Går med det till flickan och sätter tillbaka det.

Dockan: Nu måste vi få igång det.

Den yngre mannen: Nu måste vi få igång det.

Dockan: Tryck på det med bägge händer för att få igång det.

Den yngre mannen: Jag måste trycka på det med bägge händer för att få igång det.

Den yngre mannen gör flera hjärtkompressioner och hjärtat börjar ljudligt slå igen.

Dockan: Flickan vill spela kort. Fråga henne om hon vill spela kort.

Den yngre mannen: Vill du spela kort?

Flickan: Ja, det vill jag.

De går och sätter sig mitt emot varandra vid bordet där de andra två redan sitter. Börjar spela kort.

Anna-Stina, kommandes från köket, går ut i vardagsrummet.

Anna-Stina: Värst vad ni har det trevligt då.

Jan: Hon lever nu, flickan.

Anna-Stina: Jag har ingen flicka. Hon dog.

Jan: Nej. Se här. Hon lever nu. Se här. Kom och spela kort med oss!

Anna-Stina: Tyvärr. Flickan dog. Du misstar dig.

Jan: Gör dig inte till. Kom och sätt dig nu.

Anna-Stina: Det var då märkvärdigt. Här finns ingen flicka.

Anna-Stina sätter sig på flickans plats medan flickan glider av stolen och sätter sig på golvet.

Anna-Stina: Jag kan spela med dig. Vad ska vi spela?

Jan: Du tog ju hennes plats. Kan vi inte spela alla tre?

Flickan börjar ta sig mot sängen.

Dockan: Vi måste spela kort med henne. Vi sätter oss bredvid henne på golvet.

Den yngre mannen går mot flickan med kortleken och sätter sig bredvid henne.

Den yngre mannen: Nu är det din tur att dela.

Flickan tar kortleken och blandar och delar ut korten mellan dem.

Flickan: Du hjälper mig, eller hur?

Den yngre mannen: Vi har det väl bra? Vad behöver du hjälp med?

Flickan: Jag bara tänkte. Alltså, om jag behöver hjälp, hjälper du mig då?

Den yngre mannen: Ja, men det är väl klart. Det är klart att jag hjälper dig om du skulle behöva det.

Flickan: Det är lite kallt. Tycker du inte?

Den yngre mannen: Pappa? Kan du stänga fönstret? Det är lite kallt tycker jag.

Kvinnan: Jag ska se. Jag tror det räcker. Det blåser inte.

Den yngre mannen: Jag kan försöka hämta en filt. Är det bra?

Den yngre mannen går mot en filt som ligger i en rottingsoffa.

Kvinnan: Ger du den till mig är du snäll? Jag tänkte lägga den över Gunnar. Jag tror han har somnat.

Den yngre mannen: Men ...

Den yngre mannen ger filten till kvinnan.

Den yngre mannen: Varsågod.

Kvinnan: Tack.

Flickan har lagt sig ner där hon satt. Nu hörs hjärtslag igen. Ganska högt och allt svagare. Efter tag tar de slut och flickan ser livlös ut.

Anna-Stina vänder sig mot den yngre mannen.

Anna-Stina: Jag väntade en gång en flicka. Jag är säker på att det var en flicka. Men innan vecka tolv. Ja, du vet. Det blev inget.

Kvinnan reser sig och går mot den yngre mannen. Plockar upp dockan ur hans ficka.

Kvinnan: Där var den. Jag som letat så.

Kvinnan går med dockan till sängen och lägger tillbaka den.

Kvinnan: Så där ja. Nu känns det bättre.

Scen 6

Jan sitter runt bordet tillsammans med Anna-Stina, den andre mannen och kvinnan. Det verkar som att ingen hör vad han säger.

Jan: Jag tycker fortfarande det är kallt. Jag vet inte vad jag ska göra. Det känns svårt. Jag kanske ska ta på mig en tröja? Trött är jag också. Det gör fan ont i handen. Vad är det som händer? Ingen hör mig. Jag kanske pratar med mig själv? Har det hänt nu? Har jag tappat det nu? Det känns ändå bra på något sätt. Vad är det här? Jag vill inte dö. Jag vill leva.

Scen 7

Oförändrad scen. Carl talar från tamburen, gåendes mot de andra. Han har precis spolat på toaletten.

Carl: Ursäkta att jag for iväg sådär. Jag är lite känslig för stark mat. Tror det var chili i korven jag hade till lunch.

En ung kvinna framträder sittandes i en fåtölj i bakgrunden till höger. Hon ställer sig upp.Är gravid och håller sig med bägge händer om nedre delen av magen.

Den unga kvinnan: Jag känner hur den rör sig. Vill du känna?

Carl: Gör du? Vad spännande. Jag kommer, jag kommer.

Går fram till kvinnan och lägger sin hand under hennes.

Carl: Ja. Verkligen.

Jan: Det känns som att jag håller på att strypas. Vad ska jag göra? Håller jag på att dö? Det är som att nackkotorna ...

Jan börjar röra lite på huvudet. Det hörs ett högt och tydligt krasande ljud när han gör det. Han fortsätter ett bra tag. Ser mer och mer lättad ut.

Carl: Vi tänkte gå nu. Ska du med en sväng?

Jan: Javisst. Jag kommer.

Scen 8

De tre är ute i det fria. Park, strand eller liknande. Jan höjer sin högra arm rakt fram. Vrider sedan handflatan utåt med tummen nedåt. Charlotte gör likadant med sin vänstra arm och de tar tag i varandras händer. Carl gör likadant med Jans vänstra hand och med Charlottes högra. De står i ring med ansiktena inåt på en öppen plats.

De känner in varandra. Efter ett tag går de lite inåt med fötterna och lutar sig bakåt och vilar i tyngden i armar och axlar. När det känns okej lutar de huvudena lite bakåt och går sedan även lite mer in med fötterna. De vilar i den ökade tyngden och släpper huvudena helt bakåt.

De lyfter upp huvudena igen. Jan tittar åt vänster in i ögonen på Carl. Carl och Charlotte tittar båda åt vänster, Carl in i ögonen på Charlotte och Charlotte in i ögonen på Jan. Efter ett tag byter de håll och Jan ser in i Charlottes ögon.

Jan står sedan kvar medan de två andra ställer sig bakom honom. Jan faller gång på gång bakåt och fångas upp av de andra. Proceduren upprepas med de två andra som faller.

De går sedan samman. Jan tar Carls högra hand i sin högra och Charlottes vänstra hand i sin vänstra. Carl och Charlotte sträcker ut sina lediga händer bort från Jan och tar tag i en fjärde persons händer. De fyra dansar medsols och ömsom är Carl och Charlotte nära varandra och ömsom är de längre ifrån varandra. Jan känner inte igen den fjärde personen låter inte detta störa dansen.

De fortsätter att dansa tillsammans. Efter ett bra tag sätter de sig med ryggarna mot varandra. Efter en stund reser sig den nya personen och Jan. De börjar genast dansa tillsammans. De två andra följer deras rörelser.

Dansen är fri och följsam. Den ene initierar varefter den andre gör det. Temat symboliserar en födelseprocess. De ser inte in i varandras ögon men är medvetna om den andres positioner. (2- minuter)

Oden

Akt 1

Scen 1
Ett större sparsamt möblerat rum.
Personer:
Anna-Stina, 65-70 år
Sten, 55-60 år
Mia, 20-25 år
Lars, 30-35 år

Sten står stadigt i profil, till vänster, välgrundad, ändå liksom ovanför, självtillräcklig i sammanhanget.
Anna-Stina står bakom Sten, till höger om honom.
Mia står leende en halvmeter till höger om Sten.
Lars står i rummets främre högra hörn.

Anna-Stina stapplar kraftlöst och dubbelvikt fram mellan Sten och Mia, stannar med händerna mot underlaget, 2-3 meter framför Sten, med baken mot Sten.

Anna-Stina går efter ett tag med händer och fötter framåt en bit och stannar med tyngden mot händerna.

Lars verkar illa berörd.

Anna-Stina: Ta mig då, din bock!

Mia stryker pannluggen mot höger öra, lätt illamående.

Lars är helt fast i situationen. Klarar den inte. Krampar i magen, svajar, märker av påträngande behov av att gå på toaletten.

Lars: Vad är det här för galenskap? Eller håller jag på att bli galen?
...
Det måste vara en dröm!

Sten: Håll käften! Jag gör väl vad jag vill. Tar vem jag vill. (Tittar sig runt.)

Sten vänder sig mot Lars, verkar avväga någon slags våldshandling.

Sten: Gå härifrån. Jag har annat att göra.

Sten verkar ha bestämt sig för att rikta intresset mot Mia. Tappar efter ett tag intresset för samtliga, vänder sig om och går ut (bakåt, till vänster).

Anna-Stina (mot Lars): Du då? Jag är kåt!

Mia står kvar. Stäcker sig lite och tittar långt bort åt vänster. Ser ut som att hon liksom speglar sig som en katt.

Lars försöker ta sig därifrån men kommer ingenstans. Vrider på sig i kroppen, vrider sig runt vertikalaxeln, bort från de andra, faller ihop i kramp.

Scen 2
Anna-Stina och Sten sitter i en salong och dricker te. Drinkar är förbeställda och kommer in mot slutet.

Anna-Stina: Grattis! Jag är så glad för din skull!

Sten: Tack så mycket. Tack också för att du ville ta dig tid att hjälpa mig.

Anna-Stina: Jamen, säg inte så. Det är en ära.

Sten: Du få det att låta då stort.

Anna-Stina (Leende): Stort. Nobelpriset? Kära du.

Sten: Jo, det förstås. Men vi är ju så många. Det känns inte som ”mitt” pris. Det är mer som en bekräftelse på att man jobbat åt rätt håll. Under många år och, med facit i hand, med rätt människor. Eller kanske mer korrekt, med rätt organisationer. Jag har haft tur, så är det.

Anna-Stina: Nu räcker det. Är inte kakorna härliga? Hur kan du tro att jag kan hjälpa dig?

Sten: Jo, men det är som jag sa lite input på hur jag tänker inför presentationen. Det är ju huvudsakligen fackfolk, forskare inom området och andra som nog är rätt insatta. Men jag vet att man bjudit brett också så egentligen är det väl tonen, ansatsen, som jag behöver hjälp med. Det ska ju vara både informativt och, ja, engagerande?

Anna-Stina: Hur menar du?

Sten: Jag vill inte prata över huvudet på folk samtidigt som det ska vara intressant.

Anna-Stina: Intressant kommer det bli. Prova på mig. Om jag fattar något kommer vem som helst att förstå.

Sten: Nu gör du mig generad. Nåväl, vad vet ”vem som helst”?

Anna-Stina: Ämnet är alltså ”PTSD-genen”, stämmer det?

Sten: Jamen, så är det. Vi har tittat på korrelationen mellan en uppsättning gener eller kromosom-par och populationen med förekomst av symtomklustret som definierar post-traumatiskt stressyndrom. Så det är inte en gen men det har du koll på, eller hur?

Anna-Stina: Ja det är inte ovanför huvudet åtminstone.

Sten: Nej, precis.

Anna-Stina: Och PTSD är ett psykiatriskt tillstånd, inte en sjukdom?

Sten: Ja, det är den gängse bilden. Man har varit med om något traumatiskt och fått psykiska symtom efter det. Att det skulle vara en stressreaktion som helt enkelt kommer med en viss fördröjning. Minst ett halvår tänker man sig. Det jag, eller vi, tittat på är dels om det finns några genetiska skillnader mellan de som utvecklar PTSD och de som inte gör det under liknande bakomliggande omständigheter, alltså liknade traumatiska händelser. Det vi dock har upptäckt är något som vänder upp och ner på hela begreppet.

Anna-Stina: Jag sa ju det, nu blir det intressant, och jag följer med i resonemanget. Oavsett hur du fortsätter. (Uttrycker förtjusning med lite fnitter.)

Sten: Ja men du har rätt. Det här är intressant och egentligen inte så långt borta från sunt förnuft. Det är det som är så häpnadsväckande, att det ska krävas tjugo år av forskning för att förstå det självklara. Men det är tidsandan - der Zeitgeist - som har varit i vägen. Ingen underligt med det.

Anna-Stina: Tidsandan ja. (Tittar svävande en bit bort.)

Sten: Alltså, det vi hittat är helt i linje med tidigare större genombrott inom psykiatrin. Men jag tar det från början.

Anna-Stina: Är det nu jag ska skämmas?

Sten: Nej, som sagt, det är egentligen självklarheter. WHO beskrev det redan på åttiotalet att handikapp och nedsatt funktionsförmåga behöver skiljas åt. Man har en viss funktionsförmåga inom ett visst område men om det är ett handikapp eller inte bestäms av situationen. Inte av individens förmåga. Om du är blind i ett kolsvart rum har du inget handikapp. Snarare en fördel.

Anna-Stina: Som du då. Som kan vara hård när det behövs, tack vare att du har svårt att tycka synd om folk.

Sten: Precis. Men när det gäller tidsandan så har den lagt nästan allt tryck på situationen. Om man klarat svåra situationer bättre än andra så har det berott på resurser. Inte på funktionsförmåga. Det är som att alla bilar är lika bra. Det är de ju faktiskt inte.

Anna-Stina: Inte alla män heller.

Sten: Precis som man visat att svårigheter att klara vanliga sociala och vardagliga utmaningar inte beror på uppväxt och hur din mamma betett sig utan helt enkelt förklaras av din funktionsförmåga vad gäller såna saker - och här talar vi naturligtvis om autismspektrat - så handlar dina möjligheter att klara påfrestningar om vilken medfödd förmåga du har att klara sådana saker.

Anna-Stina: Jamen, det är väl självklart!

Sten: Vi har gjort dussintals multi-center-studier och när vi väl fick upp spåret har vi specialdesignat upplägget för att verkligen säkerställa att inga felkällor smugit sig in. Vi har identifierat över fyrtio tusen gener som är kopplade till PTSD. Och resultatet är faktiskt entydigt: ju fler av dessa gener du har, desto större risk att utveckla PTSD. Den genetiska effekten är runt trettio procent medan övriga faktorer alla ligger under fyra procent. Uppväxt, till exempel, ligger under en procent. Ja fy fan, man får vara glad för att det är klarlagt nu åtminstone.

Det stora här är inte att det finns en direkt koppling mellan, säg, autism och PTSD. Det stora är vilka praktiska möjligheter som öppnar sig.

Anna-Stina: Ja herre gud. Är det massvaccinering vi talar om?

Sten: Nej. Om det vore så väl. Här ligger nog möjligheterna med stamceller och såna saker femtio till hundra år framåt i tiden. Det handlar om att möta alla dessa sårbara individer där de är. I sin sårbarhet. Jag tänker på när man tvingade socialt funktionsnedsatta att prata, inte bara om, utan också med, sina föräldrar, främst naturligtvis sina mödrar. Så håller man ju på nu också med PTSD, tvingar svårt lidande människor att älta sina jobbiga erfarenheter. Visst, en och annan förbättras. Här är dock forskningen benhård. Du kan göra i stort sett vad som helst om du gör det med viss struktur, det är alltid en ganska stor siffra som blir bättre. Dagliga promenader slår tyvärr allt annat. Ja detta vansinne.

Anna-Stina: Men nu blir det väl bättre?

Sten: Ja men precis. Flera delstater i USA och ett par EU-länder har redan fört in programmen i den allmänna sjukvården.

Anna-Stina: Du behöver nog säga lite om programmen.

Sten: Det är helt basalt. Genetisk screening vid PTSD-misstanke. Man kan även använda det förebyggande och screena efter traumatiska händelser. Själva programmen sedan är gruppbaserade och vänder sig vid kliniska tillstånd till patienter och anhöriga. I förebyggande syfte, speciellt när det gäller förskole- och skolbarn, har man informationsträffar och pedagogiska insatser.

Anna-Stina: Ja, väl värt priset.

Sten: Nej. Nu får vi backa här. Det här är bara början. Det här har inget med Nobelpriset att göra.

Anna-Stina: Har jag missat något?

Sten: Ta det inte så. Vem som helst kan missa det här. Återigen är det självklart men det tog oss år att själva första det. Ärligt talat trodde jag det skulle ta tjugo år till innan något sådant här erkännande skulle kunna komma på tal. Men där ser man. Nej det stora, som också Nobelkommittén har uppmärksammat, är ju hur det slår på samhällsnivå. I en delstat i USA har man redan godkänt att försäkringsbolag får lägga in klausuler om information om det du kallade PTSD-genen, alltså att man måste uppge ifall man gjort screening och fått positivt utfall. I klartext innebär det här att om man vet att man har en extra sårbarhet för PTSD får man inget på försäkringen om man utsätter sig för riskabla situationer. Det finns också lagförslag nu i USA, som helt klart ligger i framkant, om att införa allmän screening inom polis- och militärväsende.

Anna-Stina: Okey. Nu är jag med. Grattis igen.

Sten: Skål!

Scen 3

Anna-Stina och Mia är hemma hos Anna-Stina. En luftig och ljus ”salong”. Det står en glaskaraff med vatten och två fyllda glas på ett glasbord mellan dem.

Anna-Stina: (Syrligt) Ja det var ju trevligt att du hade tid att komma förbi. Välkommen.

Mia: Ja, dörren stod öppen så jag tänkte ...

Anna-Stina: Som sagt, vad trevligt.

Mia: Jag kom så fort jag kunde. Jag höll bara på att städa. Vad är det? Har det hänt något?

Anna-Stina: Vad skulle ha hänt? Jag sitter ju bara här?

Mia: Ja men jag menar ...

Anna-Stina: Ja. Vad menar du?

Mia: Så, är det något jag kan göra för dig? (Orolig)

Anna-Stina: Tänker du att du kan göra något för mig? Det vore något nytt.

Mia välter sitt glas.

Mia: Oj, förlåt.

Anna-Stina: Ingen fara. Låt mig torka upp. (Reser sig och hämtar en tygtrasa och torkar upp samt häller upp nytt vatten åt Mia.) Sådär. Se så, det är verkligen ingen fara.

Mia: Jag vet inte vad det är med mig.

Anna-Stina: Jag tror inte det är något med dig som du behöver oroa dig för. Du har ju haft det svårt. Det är klart man blir påverkad av det.

Mia: Ja, du har rätt. Jag oroar mig så snabbt. Jag vet inte vad det är, det är nästan som att jag dras till det, kanske som att jag liksom vill bli orolig så att det så att säga redan är där, oron, så jag inte behöver vänta på den. Kanske väntan är värre, kan det vara så?

Anna-Stina: Det är så roligt att du kom. Det känns som att det var länge sedan vi sågs. Jag har förberett lite kaffe och kakor här borta. Jag hoppas du har ätit lunch?

Mia: Lunch? Det minns jag inte? Jag vaknade tidigt men lyckades somna om ...

Anna-Stina: Du kan gå före du, du hittar väl?

Mia: Ja, det tror jag. Det var väl inte länge sedan jag flyttade härifrån? Så mycket har har väl inte förändrats?

Anna-Stina: Du kan väl förse dig själv? Sten skulle varit här men han är lite försenad. Jag måste tyvärr ta mig iväg till banken. Det är en hel del att göra som du kan förstå. Men det var mycket trevligt att ses. Hälsa Sten!

(Anna-Stina försvinner snabbt iväg och Mia står kvar.)

Scen 4
Mia ensam i ett lite pastellfärgat rum, sparsamt möblerat. Hon står upp med en slags lätthet i överkroppen.

Mia: Jag kanske skulle börja med teater, eller kanske balett. Dans är så vackert. Att leva sig in i andra människors situationer som vid teatern eller att sätta sig in i andras känslor, känslorna i kroppen, som i dans och balett. Ja, det är nog något för mig. Inte fly bort utan vara kvar, vara med, det som händer i kroppen. Så vackert. Jag känner mig så lätt idag! Jag måste ha sovit gott.

Scen 5
Ett enkelrum på en akutmottagning. Lars står upp, lite vinglig. Ser efter ett tag en läkare sitta en bit bort.

Läkaren: Hej Lars, hur står det till?

Lars: Är det du igen? Hej. Jag vet inte, jag känner mig lite ostadig.

Läkaren: Ja, det är nog bra om du tar det försiktigt. Vet du vilken dag det är?

Lars: Jag skulle ju få träffa kuratorn. Hur går det med det?

Läkaren: Vilken kurator?

Lars: Har jag drömt det?

Läkaren: Vet du var du är?

Lars: Med någon frågvis person. Akutavdelningen, rum 5. Tisdag, tror jag. Kan vi ta datum och sånt sen? Jag är lite trött.

Läkaren: Ja, men precis. Akutavdelningen. Och vi tänkte ju skriva ut dig. Frågan är vart.

Lars: Det är ju därför jag behöver träffa kuratorn. Jag behöver prata om det här.

Läkaren: Jo, jag vet. Men det finns ingen kurator här och du behöver inte vara på akutavdelning längre. Det är inte så att du måste härifrån idag men det här måste lösas.

Lars: (Ser illamående ut.) Kan du gå nu? Jag mår inte bra.

Scen 6
Samma plats och personer, senare samma dag.

Läkaren: Ja det stämde det du sa. Jag har pratat med din far och han har hyrt ut din lägenhet. Han sa att ni var överens om det och att du skulle bo hos honom under tiden du återhämtade dig. Han sa att det var han som ägde lägenheten och att du på så sätt inte skulle behöva betala hyra. Stämmer inte det här?

Lars: Det blir alltså ingen kurator?

Läkaren: Nu förstår jag inte?

Lars: Jag kan inte prata med dig om det här. Det är för personligt. Men jag förstår. Jag behöver skrivas ut. Är det okej att jag skrivs ut imorgon? Efter ronden?

Läkaren: Jag tycker det här är jätteknepigt. Det är synd att vi inte kan prata om vad det är som det här handlar om. Jag skulle helst att vi hade en plan. Du har ju varit med om en ordentlig smäll och ditt fortsatta tillfrisknande tillhör ju behandlingsplanen. Vad är det egentligen som händer?

Lars: Nej, men det är okey. Jag uppskattar verkligen att du bryr dig. Nu behöver jag vila.

Scen 7
Mia ligger i en säng i ett sovrum, till synes nöjd. Är vaken men blundar ibland. Solen lyser upp rummet.

Scen 8
Sten hälsar på Lars på Läggstahemmet. De sitter avskilt i ett gemensamt utrymme.

Lars: Tack för att du kom. Jag vet att du har mycket att stå i. Hur mår din fru?

Sten: Tack för att jag fick komma. Du har väl inte tagit emot besök tidigare?

Lars: Nej, det stämmer. Jag mår faktiskt lite bättre nu.

Sten: Vad roligt. Jo tack. Hon mår bra och hälsar.

Lars: Tack så mycket. Hälsa henne tillbaka och tacka henne för blommorna. De står sig fint än.

Sten: Du sa att du ville prata om något. Något positivt får vi hoppas.

Lars: Jag har inte tänkt i sådana termer. Jag har fått upp en del minnesbilder den senaste tiden och vill egentligen höra med dig hur de stämmer överens med dina hågkomster.

Sten: Det låter höra sig. Minnen och minnesbilder. Det låter allvarligt. Långt tillbaka i tiden då, antar jag? Får se om jag kan hjälpa dig. Åren går och det ger återverkningar på prestandan.
Lars: Det är mer om jag kan vara inne på något som har hänt eller om jag är helt fel ute. Jag har försökt prata med Mia men det gick inte. Vet inte vad det är med henne.

Sten: Ja hur var det med henne? Det var ett tag sedan vi sågs.

Lars: Nej, jag frågade henne men fick inget riktigt svar. Hon såg ut att må bra. Bjöd på en lättare lunch. Verkade vara dagledig men jag frågade inte om det.

Sten: Ja, det är synd. Det är sånt man inte kan kalkylera med.
Lars: Jamen, jag börjar då? Är det säkert att det är okej ?

Sten: Vad är det för fråga? Är vi klara här eller?

Lars: Nej, nej. Jag blev bara lite osäker. Jag börjar på en gång.

Sten: Vad bra.

Lars: Slog du Mia?

Sten: Nej.

Lars: Nej, jag ville bara kolla. Jag hade bara en sådan där minnesbild eller kanske snarare bild som bara dök upp i huvudet. Det är som en manshand som sveper nedåt mot ett huvud och jag tycker det ser ut som Mias.

Sten: En bild?

Lars: Ja?

Sten: Verkar överdrivet att dra en massa växlar på en bild. Det kan ju vara PRECIS vad som helst. Det är inte likt dig att bygga hönshus på impuls?

Lars: Nej, jag vet. Den var rätt otydlig också. Vet inte vad som har flugit i mig. Vi kanske kan lägga ner det här. Det är klart ute. Var det hyggligt varmt också?

Sten: Vad är det för andra bilder som du haft? Är det någon som har substans, som så att säga är mer varaktig? En bild. Då får man ju jobba för att komma ihåg den. Komma ihåg en bild som handlar om ett minne som man inte vet att man har? Nej. Det är knappast av sådana anledningar du har släpat hit mig?

Lars: Nu blir jag osäker. Vad ville jag egentligen? Jag har ju drömt en del också och även haft ganska starka mediciner under en period. Men det var någonting kring Mia. Flera bilder men även ljud. Jag hörde henne liksom skrika. Kanske har jag blandat ihop det själv? Hört Mia skrika och kopplat det till bilden av en hand mot ett huvud. Ja, men så är det nog. Jag är helt säker att jag haft de här bilderna. Men att de skulle hänga ihop, det kan jag ju inte veta. Det är kanske det jag vill fråga dig, om du tror att bilderna hänger ihop. Jag har haft bilderna, det behöver vi inte diskutera.

Sten: Okej. En känslig punkt på min ära. Du vill alltså att jag ska ta bilderna rakt upp och ner och uttala mig om de kan tänkas höra samman?
Lars: Vill du det? Det skulle betyda så mycket för mig. Det är inte mer än tre, fyra bilder till?

Sten: Har du druckit för mycket kaffe eller vad håller du på med? Komma dragandes med misshandelsanklagelser mot mitt eget barn för att sedan be mig lägga pussel? Kan vi ta den där promenaden istället? Svar ja, det är varmt ute.

Lars: I en annan bild ligger, jag tror helt säkert det är Mia, i en säng och lider något oerhört och någon, jag tror det är du, knappt tittar åt henne och är i en rörelse på väg ut från rummet, stående vid dörren som går utåt. Jag får inte ihop bilden för känslan är att hon är ett barn fastän gestalten är mer vuxen. Är det här ...

Sten: (I mobiltelefon.) Ja, det är jag. Ja, jag är här. Jo, jag har försökt prata med honom men det håller inte. Han varvar upp sig och kan inte hålla den röda tråden. Ja, det är akut. Nej, han är inte fysisk men du behöver nog ta det säkra före det osäkra. Ja, han sitter här med mig och har givit samtycke till att jag ringer. Men det kommer och går. Nyss trodde han att jag ville honom illa. Det var när jag påminde honom om det som han själv förstod att det svängde och att han behöver mer kontrollerad omvårdnad. Ska du prata med honom själv nu i telefon eller är ni på väg ner? Ja, vänta då så lämnar jag över telefonen. Nej! Oj! Vad gör du? (Hugger sig själv i vänster lår ovanför knäet med en gaffel.) Aj! (Släpper telefonen på golvet.) Fan! Ni måste skynda er! Han har slagit mig!

Sten låter gaffeln sitta kvar. Torkar av handtaget med en servett och tar Lars:s högra hand och kramar om den runt gaffelhandtaget. Drar sedan ut gaffeln och kastar den mot väggen bakom sig.

Sten: Nu ska det här bli så bra så.

Ett sällskap vitklädda människor skyndar sig in i rummet.

Sten: Vad bra att ni kom så snabbt! Ta det lugnt bara. Han har stillat sig redan.

Scen 9

Mia, Sten och Anna-Stina. Hos Anna-Stina, en stor luftig våning. Anna-Stina står med ryggen åt salongen, i köket, och lagar mat. Sten sitter till höger i scenen i en fåtölj och läser. Mia sitter med ryggen mot Anna-Stina, vid ett stort bord och lägger ett pussel.

Anna-Stina: Tror ni Lars kommer hem till jul? Det vore så trevligt. Det lät så sist jag pratade med honom. Han verkade faktiskt mer uppåt. Att det kan bli så här? Kan du Sten hjälpa mig här med skåpdörren till avfallsbehållaren? Jag är så kladdig av allt fiskfjäll.

Sten reser sig och öppnar skåpdörren.

Sten: Du lagar från grunden du. Behöver du hjälp med såsen? Jag antar att det blir en ordentlig fond på det som blir över.

Anna-Stina: Tack. Jag tror nog det klarar sig. Men jag har ett nytt recept som jag är nyfiken på att prova. Det är redningen, den ska bli lätt och tydlig på samma gång.

Mia: Lätt och tydlig, det låter gott.

Sten: Hur går det pusslet? Att du har sånt tålamod.

Mia: Jag vet inte. Jag tycker det är så avkopplande att bara sitta och prova mig fram. Och se hur det växer fram en bild. Jag hoppas också att Lars kommer till jul. Är vi här som vanligt?

Anna-Stina: Jag tyckte jag hörde Stens fru nämna något om att ni gärna ville hålla i det hela i år, stämmer det? Alltså inte mig emot. Hos mig kan vi alltid vara men det är inget måste för mig.

Sten: Jag vet inte var Marie fick det där ifrån. Det skulle se ut det. Nejdå, vi är nog här som vanligt, om vi är välkomna.

Anna-Stina: Vad roligt. Jag har faktiskt börjat pynta redan. Bara småsaker, men de är nog då värdefulla för mig.

Sten (i mobiltelefon): Hej Lars! Hallå. Vänta så kopplar jag över till FaceTime så vi kan se varandra, jag castar här så alla ser dig på storbildsteven. Tryck bara på den blinkande knappen. Hallå? Vart tog du vägen? Jag varken hör eller ser dig.

En entonig telefonsignal hörs från teven.

Anna-Stina: Var det Lars?

Sten: Ja, jag ringde för att stämma av direkt om han hade tänkt komma på julafton. Det vete fan vad som hände. Han bara försvann.

Mia: Jag får inte träffa honom. Han svarar heller inte när jag ringer. Det är synd tycker jag.

Sten: Vad menar du, ”får inte träffa honom”? Det är ju bara att åka dit. Det finns ju besökstider. Jag kan skjutsa dig.

Mia: Nej, jag har ringt dit och då sa dom att han inte ville träffa mig men att jag ju alltid kunde ringa.

Sten: Vad håller han på med?

Anna-Stina: Nej, nu äter vi.

Sten och Mia reser sig och går mot köket och viker av mot höger där de försvinner från scenen med Anna-Stina.

Scen 10
Marie (Stens fru) och Mia sitter på en parkbänk.

(Sitter de med ryggen mot publiken?)

Mia: Vilket smultronställe ! Här har jag aldrig varit fastän det här är min favoritpark.

Marie: Ja, den hjälper mig att stilla tankarna. Jag är här så ofta jag kan.

Mia: Vilken resurs! Jag har min meditation men den här platsen är enastående.

Marie: Vad är det för meditation, jag blir så nyfiken?

Mia: Det är en mix av flera olika typer av meditationer som min yogalärare har tagit fram åt mig. Han har privatundervisning i sin praktik.

Marie: Beskriv, snälla, lite hur det går till. Jag kan ingenting om vare sig yoga eller meditation.

Mia: Om du vill prova är det bara att boka tid. Du kan få hans nummer.

Marie: Men är det lite som att gå in in i själv och samla tankarna, som att ha en egen plats fast inne i sig själv?

Mia: Ja, så kan man nog säga. Som att sitta här på bänken fastän man ordnar sin egen bänk och miljö. Men, hur har du det? Sist så hade du börjat undervisa igen. Har du fortsatt? Hur går det?

Marie: Var det så länge sedan vi sågs? Det går bara bra. Institutionen är ju som den är. Bara massa nytt hela tiden och hög personalomsättning. Men jag gillar jobbet och tänker inte klaga. Svårt ibland att få det hela att gå ihop men så är det ju för alla. Än du då? Får du någonting gjort?

Mia: Alltså, jag har det bra. Folkhögskolan jag bor på är helt underbar. Låga krav parat med stor frihet. Skämt åsido. Det är mycket att göra men det går liksom av sig självt. Måleriet går i och för sig lite sådär men dansen desto bättre.

Marie: Skönt att höra. Har du hört något från Lars då? Jag får själv inte veta något alls. Sten vill bespara mig säger han. Och Anna-Stina orkar jag faktiskt inte med, om jag ska vara ärlig.

Mia: Det känns bara så sorgligt. Jag vet inte vad jag ska säga. Sten säger inget till mig heller. Vad jag hört av Anna-Stina så har han det under omständigheterna bra. Men han mår inte bra. Anna-Stina sa att läkarna där på Läggstahemmet hade uppfattningen att det gick framåt. Mer vet jag inte. Jag är så glad att du bryr dig! (Börjar gråta.) Tack!

Marie (kramar om henne): Så ja. Jag tror säkert att det kommer att gå bra. Är det bra det det Läggstahemmet, sa jag rätt nu?

Mia: Jag hoppas det. Jag har Googlat men det stod inte så mycket. Men vet du vad Marie, jag måste nog tacka för mig nu. Jag blev plötsligt väldigt trött. Kan vi fortsätta någon annan gång?

Marie: Ta hand om dig. (Kramar henne igen)

Mia: Det ska jag göra. Ta hand om dig du också. Hälsa Sten. Om inte förr så ses vi väl till jul?

Marie: Han hälsar till dig också. Du kanske inte kommer hem förrän till jul?

Mia: Det har du rätt i. Hejdå.

Marie: Hejdå.

(De går åt varsitt håll.)

Scen 11
Läggstahemmet. Anna-Stina har ett övervakat besök hos Lars.

Anna-Stina: Hej Lars. Hur är det med dig?

Lars tittar tomt mot Anna-Stina.

Anna-Stina: Så illa kan det väl inte vara? Vad har de gjort med dig?

Lars ser lite orolig ut.

Anna-Stina: Ingen fara Lars! Jag ska inte bita dig. Har du hört något från Mia? Hon oroar sig för dig. Kan jag hälsa henne något? Jag hörde att du inte ville prata med henne själv?

Lars börjar darra.

Anna-Stina: Vad är det Lars? Vill du säga något? Vill du att jag ska hämta något?

Lars sväljer.

Anna-Stina: Jag kan berätta för dig att det går bra för din syster. Hon har kommit i ordning och trivs bra på skolan. Hon ser så fram emot att träffa oss alla till jul. Det ska väl bli trevligt?

Lars börjar se agiterad ut.

Lars: Nej! (Halvt skrikande.)

Anna-Stina tittar bort mot skötaren som besvarar blicken. Skötaren tittar mot Lars och verkar göra bedömningen att besöket kan fortsätta.

Anna-Stina: Oj då! Vad blev fel nu?

Lars börjar gråta.

Anna-Stina: Jag vet att det är känsligt det här med din syster. Men som jag sa, det går bra för henne. Men hon skulle må ännu bättre om hon gick höra av dig, eller åtminstone en hälsning. Det kan väl inte vara för mycket begärt?

Lars : Jag ...

Anna-Stina: Jag vad?

Lars: Nej!

Anna-Stina: Jag och nej. Det här går ju framåt. Jag kanske kan hjälpa dig? (Vänder sig mot skötaren.) Kan vi få lite vatten här? Jag tror Lars vill säga något men är lite torr i halsen. Det är okej. Han är lugn nu. Eller hur Lars?

Lars tittar mot skötaren och mot dörren han hade kommit genom, bedjande.

Anna-Stina: Jag sa ju det. Vi kan ta varsitt glas. Det behövs ingen is eller citron.

Skötaren ställer sig upp och väger situationen. Väljer att hämta vatten. Går ut genom dörren.

Anna-Stina: Ja, du Lars, det här blir ju bättre och bättre. Du ger dig inte du. När ska du bli nöjd? När hon sitter här med dig? När inte hon heller vet vad som är upp och ner. Har du inte skadat oss tillräckligt?

Lars ser rädd ut.

Anna-Stina: Som hon har lidit på grund av dig. Som vi har lidit på grund av dig. Jag kan inte förstå hur din pappa orkar med dig. Jag vet inte vad jag hade gjort.

Skötaren kommer in med en bricka med två glas och en tillbringare. Lars griper tag i en soffkudde och ylar förtvivlat in i kudden.

Anna-Stina: Jag är ledsen. Vi kommer ingen vart. Han orkar nog inget mer. Okej då Lars, jag går nu och så ses vi till jul hoppas jag. (Lämnar rummet.)

Lars sitter kvar. Ena armen börjar rycka.

Ridå

Akt 2

Scen 1
Julafton. Anna-Stinas lägenhet. Mia lägger pussel som tidigare. Anna-Stina är i köket som tidigare. Marie sitter och stickar till vänster om Mia, vid högra kortsidan. Sten svarar i porttelefonen som signalerar. Nicklas, ca 35 år och mörk, är på väg in.

Sten: Ja?

Nicklas: Hej. Det här är Nicklas Jonsson Jansson, personbefordran vid polisen. Kan jag bli insläppt?

Sten: Javisst. (Trycker på en knapp.) Sådär ja.

Anna-Stina: Är det Lars som kommer? Å vad roligt det ska bli!

Det ringer på dörren. Sten går och öppnar. Nicklas står och Lars sitter i rullstol utanför.

Nicklas (sträcker fram handen): Niklas Jonsson Jansson, var det vi som talades vid nyss?

De skakar hand.

Sten: Ja, det stämmer. Hej. Det är jag som är Sten. (Vrider sig mot Lars.) Men hej Lars. Vad härligt att se dig, min son!

Lars ger ingen reaktion. Sten vänder sig åter mot Nicklas.

Sten: Det här ska bli så bra så. Ja, det blir fråga om en vanlig julmiddag så det vore bra om han kunde bli hämtad om fyra timmar. Vi säger vid tiotiden.

Nicklas: Det är inga problem med tiden. Jag stannar med Lars här och eskorterar honom tillbaka sedan när kvällen är över.

Sten: Kommer aldrig på tal. Jag har redan talat med överläkaren på Läggstahemmet och vi kom överens om att jag tar fullt ansvar för honom under hans vistelse här.

Nicklas: Det där vet jag ingenting om. Lars har övervakad permission från Läggstshemmet ikväll och det är jag som övervakar honom.

Sten: Det vet jag mycket väl att han har permission, övervakad permission. Det är jag som har ansökt om den. Vad är det du inte förstår?

Nicklas: Som sagt, det där vet jag ingenting om. Det jag vet är att jag går när han går.

Sten: Det var då själve fan. Det blir ju ingen jul för Lars om du ska sitta med som ett förkläde under kvällen. Det skulle ju äventyra hans redan bräckliga hälsa. Är det något du kan ta ansvar över?

Nicklas säger ingenting.

Sten börjar gå frustrerad och allt mer frustande fram och tillbaka i hallen.

Anna-Stina närmar sig Sten från köket.

Anna-Stina: Sten?

Sten höjer armen i en rörelse som för att slå till Anna-Stina men hejdar sig, plötsligt medveten om Nicklas närvaro.

Sten: Jag tycker bara att Lars har lidit nog.

Anna-Stina: Ja, vi tycker alla dom du, Sten. Och vi är så glada, och jag tror att Lars är gladast, över att du ordnat det så bra. Men jag pratade förut med Marie lite grann och vi tänkte att det är ju extra omtänksamt av dig att ordna allt detta med tanke på att du ju faktiskt råkade ut för den där incidenten med Lars när du var och hälsade på honom där i början. Det kanske är någon polisiär omständighet som har tillkommit? Någon slags rättslig påföljd eller så?

Sten: Ja, fy fan! Men då är jag fri då? Då tar du ansvaret över Lars och hans hälsa också? Eller ska du och jag sitta i knä på varandra? Det skulle du gilla kanske? Nej. Gör hur fan ni vill. Jag måste ha luft. Får se när jag kommer tillbaka. (Tar ytterkläder på sig och lämnar lägenheten.)

Scen 2a
Lite senare.

Sten är fortfarande ute. Lars sitter för sig själv i sin rullstol till vänster på scenen, långt fram. Anna-Stina som tidigare i köket. Mia på samma plats. Marie sitter nu på vänster kortsida. Nicklas sitter på höger kortsida och läser något.

Lars ser lidande ut.

Lars: Ja.

Marie och Nicklas utbyter blickar. De två andra reagerar inte utåt

Scenskiftning

Scen 2b
Göran, en Karlsson på taket figur, står mellan Lars och Nicklas. Helen, ca 30 år, sitter till höger vid bordet, med ryggen mot publiken. Nicklas och Mia har bytt plats.

Göran: Vi gräver. Vi gräver rakt ner. Vi gräver oss ut ur den här röran. Jag heter Göran! Jag heter Karlsson! Hej!

Göran närmar sig Helen.

Göran: Du heter Helen, va? Utan E? Eller hur? Kom nu! Vi gräver. Vi gräver oss ur det här.

Göran tar fram en ishinksskopa och börjar gräva i luften.

Göran: Det här går ju inte. Vi paddlar. Vi paddlar oss ur den här smeten!

Göran (till Helen): Hej, sätt dig bakom mig, så paddlar vi härifrån.

Helen reser sig åt vänster och vänder höger, går mot Mia, stället sig bakom henne och liksom luftrufsar hennes hår, utan att röra det, verkar helt upptagen av Mia och hennes hår.

Scenskiftning

Scen 2c
Rebecca, ca 45 år, står bakom Helen.

Rebecca: Sluta med det där! Vad håller du på med? Vem tror du att du är?

Göran (Till Rebecca):Kom! Här! Kom och paddla. Vi ska härifrån.

Göran vissnar lite när han inte får någon reaktion.

Göran: Äh, fy fan! Jag ger upp. Vilka dödgrävare! Ha! De kan ju inte ens gräva.

Helen (till Göran): Vi kan dansa!

Göran: Vill inte.

Helen går fram mot Göran, börjar leka med hans hår.

Helen: Vem ska dansa med mig då?

Anna-Stina: Mia, är du snäll och kommer och hjälper mig? Det börjar dra ihop sig.

Mia: Jag kommer.

Mia går till köket, stället till vänster om Anna-Stina.

Marie: Kan jag göra något?

Anna-Stina: Ja, strax, jag säger till.

Rebecca: ”Dödgrävare”, har ni sett nissen i rullstolen? Är det honom de ska gräva ner? Vilken jävla min! Kom! Vi ser vad han går för.

Göran: Nej. Låt bli. Ser du inte att han är ledsen?

Helen: Ja. Låt honom vara. Han kanske inte är ledsen men nåt är det. Han kanske är sjuk? Eller en knarkare.

Rebecca: Försök stoppa mig!

Rebecca börjar springa mot Lars. Göran och Helen ställer sig bägge i vägen för henne.

Rebecca: Tråkiga!

Nicklas reser sig och går mot Lars. De bägge kvinnorna och mannen masar sig alla tre bakåt för att släppa fram honom. Nicklas böjer sig ned på huk bredvid Lars.

Nicklas: Hur är det med dig Lars? Ska vi ta och åka tillbaka?

Sten kommer in genom ytterdörren och tar av sig ytterkläderna.

Sten: Hallå! Hur går det?

Marie: Jo men det börjar närma sig. Var har du varit?

Sten: En promenad bara. Ovanligt friskt för att vara julafton. Då brukar det väl regna.

Nicklas: Är du mer resonabel nu?

Sten: Såja såja. Hur går det här då? På din vakt?

Nicklas: Jag vet inte. Han har inte sagt ett ord.

Rebecca: Vad var det jag sa. En dönicke helt enkelt.

Sten: Nej, han är inte så pratsam. Fortsätt vakta du så ska jag se hur det går med maten. Har du fått något förresten? Jag jag hämta dig något?

Nicklas: Det var snällt. Ett glas vatten kanske?

Sten: Det fixar jag.

Sten går iväg utom synhåll. Anna-Stina kommer från samma håll inom kort med ett glas vatten.

Anna-Stina: Du är ju tråkigare än vanligt Lars. Tråkigare än din vän här till och med. Men här har du ditt vatten herr polisman.

Anna-Stina räcker glaset till Nicklas.

Nicklas: Udda ton du har men tack för vattnet.

Anna-Stina: Det var så lite.

Helen: Vi kanske kan ta ut honom? Det kanske får honom att kvickna till?

Göran: Bara jag slipper dansa, så.

Helen: Jag pratade inte med dig. Hallå! Rebecca! Vi tar ut honom.

Rebecca: Jag kan tänka mig spagetti. Med tryffelolja och pilgrimsmusslor. Och något gott vin till. Jag ska gå och se vad de har.

Rebecca går iväg bortåt höger.

Lars börjar skaka.

Göran: Nej, det här liknar ingenting. Jag vill också ha vin.

Göran går efter Rebecca.

Mia ser sig om i rummet. Reser sig sedan och börjar dansa svävande i cirkelrörelser som allt mer närmar sig Nicklas. Nicklas ändrar inte en min. Läser, studerar Lars, smuttar på sitt vatten. När Mia sveper förbi en tredje gång reser han sig upp i hennes famn och dansar med henne i samma stillsamma takt. De dansar ett bra tag. Efter vart börjar Lars, utan rörelse, märkbart börja ta in dansen. Det går att se att han är medveten om paret som dansar.

Lars ler djupt.

Ridå

Akt 3

Scen 1
Efter julmiddagen och undanstökning. Salong med ett större bord (samma som tidigare scener) klockan tio, ett mindre klockan två och en soffgrupp klockan fyra. Lars är kvar i rullstolen till vänster klockan åtta. Bredvid honom till vänster sitter en man, Estragon, på en stol. Mitt på golvet ligger en annan man, Vladimir, raklång på rygg med armar och ben utsträckta åt sidorna. Estragon lägger sin högra hand på Lars mage och lutar sitt huvud mot Lars högra axel.

Estragon: Om du hette ”Kom” och jag hette ”Tillbaka” vore du och jag ett på franska. Hör du det, på franska vore du och jag ett?

Vladimir: Jag kan inte franska. ”Ett”, är det ”oui” på franska? Ok, jag kan visst lite ändå. Du och jag är ”oui”, det kunde man inte gissa.

Estragon: Varför kan du inte franska?

Vladimir : Jag vet inte. Borde jag vilja kunna franska?

Estragon: Jag vet inte.

Vladimir: Det är härligt att ligga så här.

Estragon: Hur är det att ligga sådär?

Vladimir: Det vet jag.

Estragon: Hur är det då?

Vladimir: Det är bara sådär härligt.

Estragon: Vad bra.

Vladimir : Ja.

Estragon : Jag känner hans puls i magen.

Vladimir : Hur är det?

Estragon: Jag känner min puls också. Mot hans axel.

Vladimir: Hur är det?

Estragon: Lugnande på något sätt.

Vladimir: Jag är lugn. Lugn som en gammal klocka som går runt, runt.

Sten ropar från hallen, på väg in i rummet.

Sten: Snart ska du åka tillbaka Lars. Det har varit så roligt att ha dig här. Dags att packa ihop för dig också polisen. Snart är det dags.

Nicklas sitter som tidigare på högra kortsidan av det större bordet. Gör inte en min. Sten sätter sig mitt emot honom.

Estragon: Vill du hjälpa mig med en sak?

Vladimir: Ja.

Estragon: Kom och ta med dig en stol och sitt som jag fast på andra sidan.

Vladimir: Okey. (Gör detta.) Sen då?

Estragon: Sitt som jag fast ha din hand på hans hjärta. Så får vi se ifall det slår.

Vladimir gör detta.

Vladimir: Okey.

Estragon: Känner du hans hjärta? Slår det?

Göran ligger under det större bordet med huvudet åt höger.

Göran: Polis, polis! Helen, vad gör polisen? Blir det något tillslag? Vad händer? Jag döör! Hallå!

Rebecca står i det bortre vänstra hörnet och tittar inåt rummet.

Rebecca: Du kommer aldrig ro i land med det här. Aldrig!

Vladimir: Ja, hans hjärta slår. Slår mitt hjärta?

Estragon: Kom hit så kan jag kolla.

Vladimir ställer sig upp med vänster hand kvar på Lars hjärta, ståendes bakom Lars. Estragon sätter sin vänstra hand på Estragons hjärta.

Estragon: Ja. Ditt hjärta slår.

Vladimir: Okey. Då vet jag.

Estragon: Tror du han är törstig?

Marie halvligger i soffgruppen.

Marie: Ska vi börja dra oss hemåt?

Sten: Det vore faktiskt en bra idé om det inte vore för Lars. Jag har ju det medicinska ansvaret för honom så länge han är kvar här. Men åk du. Vi kan ta varsin taxi.

Marie: Nej, naturligtvis inte. Jag hade inte koll på det där med Lars.

Sten: Det är inte helt lätt. Han blev försämrad så fort.

Vladimir: Hur vet man sådant?

Estragon: Vi måste lära känna honom. Först lära känna honom. Sedan kan vi nog komma på om han är törstig. Men jag vet inte. Vi kanske behöver prata med honom?

Vladimir: Hur får man en annan att prata?

Mia: Jag saknar honom så. Varför svarar han inte? En sådan fin man.

Estragon: Vi kanske skulle pröva?

Vladimir: Pröva?

Estragon: Ja, att prata med honom?

Vladimir: Jag tror det för tidigt.

Estragon: För tidigt?

Vladimir: Ja.

Estragon: Men om vi provar att ge honom något dricka? Då behöver vi kanske chansa på något. Vi vet ju inte vad han tycker om?

Mia: Tycker du om mig?

Vladimir: Jag frågar hans hjärta.

Vladimir går tillbaka till vänster sida om Lars och lägger höger öra på hans hjärta.

Estragon: Vad ska du göra?

Vladimir: Fråga vad han tycker om att dricka.
...

Vladimir: Jag frågade om han tycker om vatten. Jag tycker det verkade som att hjärtat var med på det.

Estragon: Okej. Jag hämtar lite då?

Vladimir: Om inte jag ska?

Estragon: Nej. Vänta här så kommer jag.

Estragon hämtar ett glas vatten och ger det till Vladimir.

Anna-Stina hörs från hallen.

Anna-Stina: Oj. Jag somnade visst.

Anna-Stina kommer ut i rummet.

Anna-Stina: Vad har ni sysselsatt er med då?

Vladimir sätter glaset till Lars mun.

Estragon: Ska du kolla med hans hjärta igen? Så vi inte gör fel?

Vladimir ger glaset till Estragon.

Vladimir: Jag gör det.

Vladimir lägger örat mot Lars hjärta.

Vladimir: Inga problem. Vatten funkar bra.

Estragon: Då provar vi igen då.
Vladimir sätter glaset till Lars mun. Estragon sätter sin vänstra hand på Lars panna. Plötsligt rör sig Lars vänstra hand uppåt mot glaset samtidigt som han börjar dricka små långsamma sippar av vattnet. När hans hand når glaset släpper Vladimir försiktigt glaset i samma takt som Lars tar tar tag i det.

Estragon: Nu har vi lärt känna honom.

Sten: Vad är det som händer här då? Har man blivit törstig? Vem är det som har givit honom vattnet?

...
Vem i helvete är det som har givit honom vattnet!

Glaset glider sakta ur Lars hand och innehållet rinner ut över honom.

Sten: Jag frågar alltså
...
eftersom det är Jag som har det medicinska ansvaret över honom. Det är på Mig hans liv hänger.
Vem är det som vill ta över?

Göran: Jag!

Rebecca: Inte jag.

Helen: Jag saknar honom så.

Nicklas: Även om jag bara har det polisiära ansvaret för Lars skulle jag låta honom dricka sitt vatten oavsett varifrån det kom. Vad håller du på med?

Vladimir: Jag tror inte Lars tycker om Sten.

Estragon: Vad ska vi göra?

Vladimir: Jag kollar med hans hjärta. Det är lika bra.

Estragon: Ja. Skynda dig.

Sten: Det här börjar bli riktigt intressant. Lägger du dig i mitt arbete?

Vladimir lägger örat mot Lars hjärta.

Sten: Ni är nog klara här. Jansson Jonsson ska åka tillbaka till Läggstahemmet med Lars. Nu. Är det klart?

Vladimir: Ja. Nu har vi lärt känna honom. Han tycker inte om Lars.

Nicklas: Det har du helt rätt i. När han druckit upp sitt vatten. Och eftersom du i din gärning som medicinskt ansvarig skrämde vattnet ur hans hand, passar det utmärkt att du fyller på glaset och ger honom det. Nu.

Sten: Det ska bli lärorikt att se hur du kommer att följa upp det här. Blir det batongen i stjärten nu, eller?

Estragon: Vi provar så här. Du och jag tar tag i varsin hand och så lägger du örat mot hjärtat och så lägger jag kinden mot hans axel. Är du med på det?

Vladimir och Estragon gör som Estragon föreslagit. Lars ger ifrån sig en ljudlig suck. Liksom av lättnad.

Nicklas: Det får vi se. Jag kallar på förstärkning om det inte blir som jag beordrat direkt.

Sten: Jag kan inte arbeta under sådana här omständigheter. Satans våldsmonopol. Ring in dina kollegor du, jag och min fru åker nu. Marie, ringer du efter en bil är du snäll?

Marie: Ska vi ta fast pris?

Sten: Det där vet du bäst.

Marie: Då tar jag det.

Marie går undan och ringer.

Scen 2
Sten och Marie har gått. Anna-Stina står och diskar. Mia lägger pussel. Göran, Helen och Rebecca är inte kvar. Estragon och Vladimir är kvar i sina positioner. Nicklas reser sig och hämtar glaset i Lars famn. Tar det till köket. Ursäktar sig och blir nätt och jämt framsläppt till vattenkranen av Anna-Stina. Fyller på vatten. Går mot Lars och sträcker fram glaset. Lars lyfter bägge händer och tar emot det. Dricker en ordentlig klunk.

Lars: Jag måste ta tag i mitt liv.

Nicklas: Ja.

Ljuset dämpas tills det blir mörkt.

Ridå

Renotioner

Scen 1
En man (Pauls far) står tungt med ögonen stängda.

Mannen: Jag är blind. Jag är levande. Jag såg mycket. Jag gjorde mycket. Synintrycken sitter nu i kroppen. Jag vill berätta. Jag hör med hjärtat. Lukterna tar plats i mig. I min kropp.

Mannen tar små steg åt olika håll då och då.

Mannen: Jag vill berätta om glädje.

Mannen ser lite förhoppningsfull ut. Tar sig sedan för öronen. (Känner det som att ett stålpinne går igenom huvudet, från öra till öra.) Sjunker sakta ner med händerna för öronen i plågor. Ligger till slut ihopkurad.

En spattig knarkaraktig man (Pauls bror) uppenbarar sig. Står och trampar med höjda axlar. Börjar ta sig bakåt på vägande hälar. En ledsnad eller sorg drag då och då över honom. Fastnar till sist i en position helt upprätt med vänster fot upphöjd med hälen i golvet. Vänster pekfinger strävar uppåt från handen medan armbågarna pekar nedåt med underarmarna i tät vinkel.

Den spattige blir plötsligt upptagen av vänstra sidan av bröstet.

Den spattigare: Men lyssna då! Mitt hjärta skriker!

Han väntar ett kort tag och sjunker sedan ihop framför den andre mannen. De ligger som två snäckor.

Liksom på samma plats framträder en gestalt. Först utmärker sig en mage som kan vara en gravida mage (Pauls mor). Den ges uppmärksamhet. Sedan får personen fler drag. Värkande händer, som av artros. Därpå smärta på vänster sida. Halsen. Knäet. Personen ter sig mer och mer som en äldre, havande kvinna (40 år?). Kan dock vara en man. Man ser att hon dras mot de båda männens öde. Att ge efter för smärtan och lägga sig ner. Det eventuella fostret tvingar henne dock att fortsätta.

En naken ung man/pojke (Paul?) kommer inåkandes på en elsparkcykel, åker runt runt.

Pojken: Nu är det äntligen dags! Nu är bebisen på väg! Snart, snart!

Scen 2
En medelålders man (55 år?, Maries far) sitter i underkläderna en läderfåtölj. Bredvid honom står ett mahognyfärgat sidobord fyllt med pilleraskar. Mannen ser lidande ut. Tar ett piller i taget från olika askar, som om det fanns en ordination på det han tog. Lidandet och pillerätandet fortsätter. (3- minuter.)

Scen 3
Ett ungt par sitter vid ett matbord och äter.

Marie (25 år?): Tänk att pappa kommer till jul. Det trodde jag aldrig. Hoppas bara att han håller sig frisk. Han har ju faktiskt inte hämtat sig sedan mamma dog. Jag kan bli så orolig för honom.

Paul (20 år?): Ja. Och så min mamma också. Får se hur det blir.

Marie: Ja. Det ju faktiskt inte träffats.

Paul: De är ju bägge lite ensamma. Hoppas de trivs i varandras sällskap.

Marie: Konstigt egentligen. Att din pappa och min mamma är döda. Hur vanligt kan det vara?

Paul: Inte så, får vi hoppas. Jag hoppas att vi två kommer att leva tills vi blir gamla. Det är väl upp emot hundra år nu för tiden?

Marie: Din brorsa då, Tor, kommer han? Du har väl bjudit honom? Jag vill träffa hela din familj.

Paul: Det är klart jag har frågat honom. Jag sa ju att jag hade tagit upp det med honom när vi sågs i somras. Han hade blivit nog så förvånad ifall jag tar upp det och sedan inte följer upp det. Men han är lite skör. Det måste jag ha nämnt?

Marie: Är din storebror skör?

Paul: Alltså. Jag är ju ingen psykolog eller så. Men han höll på och strulade med fester och droger under tonåren och sedan när vår pappa dog så tror jag han fick skuldkänslor. Att han skulle ha stressat honom och så i och med att han drogade. Det är klart att de var oroliga och så men det går inte att prata med honom om det här. Han har liksom stängt in allt det där. Jag tror de stod varandra riktigt nära när han var liten. Alltså innan jag var född.

Marie: Ja, jag hoppas att han kommer. Men skör? Det tar han väl en paus ifrån när det är jul? Vad tror du han önskar sig?

Paul: I julklapp?

Marie: Ja. Jag tycker att vi köper något till alla som kommer. Så får de andra göra som de vill. Jultraditioner. Det finns för många. Låt var och en göra som den vill. Att ge, om man nu vill det, är vad det handlar om. Vad kan han behöva?

Paul: Alltså. Jag tror inte att han kommer att komma. Han har gott om ursäkter. En gång ..

Marie: Vi ska väl ha gran?

Paul: Det får vi fundera på. Vad vi än väljer så kommer det bli tradition. Det är ju faktiskt vår första ”riktiga” jul.

Marie: Bra tänkt. Jag älskar dig!

Paul: Och jag dig! Tänk dig. Vi bestämmer nu vilka jultraditioner vi ska ha. Traditioner som kanske kommer att fortsätta med våra barn. Om vi får några.

Marie: Vill du ha barn?

Paul: Ja. Jag vill ha barn med dig.

Marie: Och jag vill ha barn med dig. Men.

Paul: Ja?

Marie: På tal om barn.

Paul: Ja.

Marie: Din mamma. Har hon någon ny?

Paul: Du menar ...

Marie: Ja. Är hon gravid?

Paul: Jag vet faktiskt inte. Det är inget hon har sagt. Men jag har ju inte frågat så ...

Marie: Är hon hemlighetsfullt?

Paul: Inte egentligen. Jag tycker faktiskt hon skulle sagt något om hon var gravid. Men jag håller med dig. Något konstigt var det sist. Det var som att hon försökte dölja magen. En stor tröja. Det brukar hon aldrig ha.

Marie: Hur skulle det bli tror du? Ifall du fick en lillebror eller lillasyster? Och jag skulle bli faster!

Paul: Det vore helkonstigt. Nej. Jag tror inte på det. Hon skulle ha sagt något. Någon måtta får det vara. Och nej. Du skulle inte bli faster. Du skulle få en till svåger.

Marie: Ja just det. Du skulle ju få ett syskon och inte ett syskonbarn.

Paul: Och nu blir det inte så. Som tur är.

Marie: Du har säkert rätt.

En belyst miniscen på en i övrigt nedsläckt scen.
Pauls far står upp. Ensam.

Pauls far: Folkflykt. Strömmar av människor som lämnar sina länder. Det ligger här. Inom en snar framtid.

Scen 4
Hemma hos Marie och Paul. Julafton.
Paul och hans bror Birger sitter avskilt och pratar.

Paul: Fan vad kul att träffas! Så härligt att se dig. Jag är så tacksam för att du kom. Att du valde att komma. Det här kommer du inte att ångra.

Dörrklockan ringer. Marie går och öppnar. Sune står utanför med en bukett blommor.

Marie: Nej, men hej pappa! Välkommen!

Sune: Hej Marie! Vad fin du är!

Marie: Tack, tack.

Sune: Jag vet inte om det är rätt men jag köpte en bukett till er. Varsågod. En julbukett kanske man får säga.

Marie: Akta dig du. Vi bygger traditioner nu. En julbukett från pappa passar mycket väl in.

Birger: Jag vet inte vad jag ska säga. Du är är så oerhört snäll. Ni är så oerhört snälla.

Paul: Säg inte sådär. Du är för fan min bror. Marie har velat träffa dig sedan hon hörde talas om dig. Och jag har få fan inte hittat på något. Du är jätteviktig för mig. Och nu för oss.

Birger: Okey. Okej. Du behöver väl inte ta i sådär. Du är viktig för mig också. På många sätt. Ja har alltid gillat dig. Och så har du alltid ställt för mig. Som idag. Jag hade fan i mig inte fått någon skinka idag annars. Fått och fått. Det är ju bara att gå och köpa. Men jag tror inte jag hade gjort det. Säg någon gång när du inte ställt upp för mig? .... Nej. Precis. Stand up guy. Så att säga. Förväntningarna på mig är inte lika höga. ”Får se om han kommer ”.

Paul: Ja, vi är rätt olika.

Två belysta ansikten, Birgers och hans fars. I övrigt nedsläckt. Fadern är likblek och magerlagd.

Fadern: Jag hänger mig. Jag hänger dig.

Birger verkar inte ta någon notis.

Birger: Var är mamma?

Det blir helt mörkt och Anna-Stinas, moderns, ansikte framträder i belysning. Ögonen vilar bortom betraktaren och hon har ett småleende. Som om betraktaren inte finns.

Paul: Morsan? Jag vet inte. Jag tror hon skulle komma senare.

Sune: Är det något som är klart? Jag är jättehungrig. Kan jag ta något?

Marie: Allt är väl klart? Eller är det lutfisk du vill ha? Du får väl se dig om i köket.

Sune går mot köket, utom synhåll. Marie går mot Paul och Birger. Birger reser sig och presenterar sig.

Birger: Hej. Det är jag som är Birger. Pauls bror. Du måste vara Marie?

Marie: Hej Birger! Så roligt att äntligen ...

De blir avbrutna av ett gällt skri från köket.

Sune: Hjälp! Hjälp mig! Fan! Fan! Fan!

Marie, Paul och Birger skyndar sig till köket.

Scen 5
Paul och Birger sitter som tidigare. Paul sitter i telefon.

Paul: Vad glad jag blir! Den gick alltså att rädda. Hur är det med honom? ... Okej. Blir han kvar över natten? ... Ja, men du då? Okey. Ett par timmar alltså? Då hämtar jag dig. ... Men tror du verkligen att det finns någon bil ledig? ... Det har du såklart rätt i. ... Nej, det blev inte så. Mamma tyckte inte det var någon idé, inte med tanke på att Sune och du var på akuten. ... Nej. Hon är på väg. ... Ja, alltså... Hon beställde pizza till oss. Men vi tar julmaten när du kommer. Så äter vi tillsammans.

Scen 6
Anna-Stina har anlänt.

Anna-Stina: Men hur kunde ni låta honom stå och skära sig i tummen? På julafton Han har ju diabetes och har något på gula fläcken. Hade han ens glasögonen på sig? Jag förstår mig inte på er.

Paul: Men ...

Anna-Stina: Men de hade sytt fast den? Tur att några gör som de ska. Var pizzan god förresten?

Birger rör sig försiktigt bakåt. Vänder sedan och går bortåt.

Anna-Stina: Jag pratar med dig. Vart ska du?

Birger fortsätter bestämt framåt. Går in i ett badrum och låser efter sig.

Paul: Kan du inte låta honom vara?

Anna-Stina: Finns det någon pizza kvar? Jag fuskade med lunchen. Julbord ... Äh, jag ser efter.

Anna-Stina går mot köket.

Scenen mörkläggs. Paul och Birgers far framträder i dubbel upplaga i belysning. Han dansar med sig själv till Arvo Pärts Spiegel im Spiegel, version for violin and piano, Spivakov och Bezrodny (https://open.spotify.com/track/4wudbbceOZKjRlhTtbHvAs?si=A1Kl207BQDK8DtNZMlNaUQ). Under dansen belyses omväxlande sönerna sittande isolerade och paret dansar några varv även runt dem.

Scen 7
Marie har anlänt och man äter jultallrik.

(Obs! Anna-Stina är ca 47 år.)

Anna-Stina: Åh, vad gott det är. Jag kommer att äta ordentligt idag. Som jag sparat mig.

Marie: Ja. Du verkar verkligen hungrig.

Anna-Stina: Jag var ute och red idag på förmiddagen. Egentligen kunde det ha varit jag som hade hamnat på akuten. Men det gick bra. Van ryttare och mjuk i kroppen.

Det kommer in sju unga kvinnor klädda i svart mjuk heltäckande klädsel med löst sittande trikåbyxor och lite längre än knälånga huvtröjor. De dansar improviserat men samstämmigt. Efter ett tag går de samman i grupper och cirklar som ekrar med händer om varandras högra axlar.

Marie: Vad vackert!

Anna-Stina: Vackert?

Marie: Ja. Så vackert.

Anna-Stina: Pojkar. Tycker ni också att det är vackert? Att jag kunde ha hamnat på akuten?

Paul: Nu hängde jag inte med. Vad pratar vi om? Var du ute och red? Idag?

Anna-Stina: Vad är det med er? Chockade kanske? Det var ju en himlans olycka. Men det gick ju trots allt väl. Vi kan ju åka och hälsa på honom i morgon.

Dansarna svävar runt en och en igen.

Birger: Ja då ska väl tacka för mig då.

Anna-Stina: Vad nu? Vi har ju precis börjat äta?

Birger: Jo. Jag vet. Men kvällen blev lång och jag har en skjuts som kommer precis snart. Jag behöver gå nu.

Anna-Stina: Jag vet inte.

Paul: Jag följer dig ut.

Scen 8
Birger har lämnat och Paul är tillbaka

Anna-Stina: Har ni pratat om barn? De är så små till en början. Så små. Sköra som ägg. Är de. Redan innan födseln. Då har de krockkudde. Men oj så sköra. Mycket som kan gå snett. Är det sådant du tänker på? Marie?

Paul: Mamma?

Anna-Stina: Marie!

Paul: Är du okej Marie?

Anna-Stina: Ja. Är du det? Marie?

Paul reser sig och går fram mot Marie.

Paul: Är du okej? Har det hänt något?

Anna-Stina: Ja. Vad är det som har hänt? Marie? ... Paul? Är du snäll och hämtar ett glas vatten? Och Citodon i min väska? Jag har lite mer ont än vad jag ville kännas vid.

Paul: Ont? Vad menar du?

Anna-Stina: Nej. Det är okej. Jag kan gå själv.

Paul: Men vattnet står ju på bordet? Värkmedicin?

Anna-Stina: Smärtmedicin.

Marie ställer sig upp som för att sälla sig till dansarna och dansen.

Anna-Stina: Nej, inte du Marie! Jag vill att Paul hjälper mig.

Paul: Citodon?

Anna-Stina: Ja tack. I min väska.

Paul lämnar rummet och går utom synhåll. Kommer inte tillbaka.

En av dansarna stannar upp det ställer sig framför Marie. De tittar varandra i ögonen.

Anna-Stina: Paul? ... Paul? ... Paul!

Anna-Stina går utom synhåll och kommer tillbaka.

Anna-Stina: Nej. Ingen där. Vad fan är det som händer? Du där. Har du sett min väska?

Ytterligare två dansare ansluter och de fyra upprepar den tidigare dansen där de håller om varandras högra axlar.

Anna-Stina går till sin väska och tar fram en medicinburk.

Anna-Stina: ”En tablett vid behov. En till högst tre gånger per dag.”

Anna-Stina tar fram en tablett och sköljer ner den med vatten.

Anna-Stina: Jag har faktiskt väldigt ont. Om du visste vad jag gått igenom idag. Jag trodde jag var gravid. Jag kanske var det? Jag kanske är det? Nu är det bara du och jag kvar. Vill du att jag ska gå?

Dansarna med Marie går nu i procession med händerna mot varandra framför bröstet.

Anna-Stina: Kom här och sätt dig. Det är något jag vill prata med dig om. ... Vill du inte?

En av de dansarna stannar upp och tittar på Anna-Stina.

Anna-Stina: Jag tycker om dig så mycket. ...

Anna-Stina går och hämtar en flaska sprit och fyller ett halvt glas.

Anna-Stina: Det gör så ont.

Anna-Stina gör ett plötsligt utfall mot Marie. Tre av dansarna fångar upp hennes rörelse och hon passerar Marie med god marginal. Hon går och sätter sig vid bordet igen och fram två citodon som hon sväljer med spriten. Dansarna med Marie lägger sig nu i en mänsklig hög.

Anna-Stina: Tänk om jag är gravid? Vilken omställning det skulle bli. För oss alla.

Dansarna lägger sig nu på mage med händerna under hakan i cirkel runt Anna-Stina och tittar på henne. Bara Marie och en till ligger kvar. Marie vilar sitt huvud på den andras mage. Anna-Stina tar två citodon till och sköljer ner dem med mer sprit.

Anna-Stina: Ja. Det skulle vara underbart med en liten till.

Om

Som regn faller mitt motstånd,

som ett ihållande regn

Strategin blir att möta varje stund utan strategi

Vän

Hallå!?

Jag tänkte andas idag

Ge mig mat!

Har du inte fått någon?

Vad vill du ha då?

(Vatten kokar. Makaroner hälls i vattnet. Lock sätts på.)

Tycker du om ketchup?

Jag tycker vi tar lite ketchup till makaronerna.

Hej?

Vad tror du att du håller på med? Här är det jag som lagar mat.

(Vattenkastrullen töms upp och ner i diskhon med locket hamnandes bredvid. Kastrull och innehåll ligger kvar i hon.)

Jag höll ju på att laga mat!

Nu får ni vara tysta. Jag ska sova.

Gå och lägg er. Vi ska sova nu.

*

Hur mår du?

Hallå?

Jag går ut ett tag.

*

Vad gör du?

Låt mig hjälpa dig.

Kom tillbaka.

Vart ska du?

*

Vad håller du på med? Hon gick bara ut.

*

Du har ju kräkts!

7:1

Jag är inte jag

Jag är han

Han är jag

Han är min bästa vän

Min bästa vän är jag

Jag vet inte exakt vad jag gillar

Jag får fråga min bästa vän

Jag vet inte var min bästa vän är

Jag vet inte var jag är

Om jag är här är jag inte där

Inte där min bästa vän är

Jag är min bästa vän

Jag är inte här.

*

Jag söker min bästa vän

Jag vill vara hos honom

Jag vill vara hos mig själv

*

Han är inte här. Var är jag. Jag väntar

*

2+2=4

Egypten ligger i Afrika.

Buddhismen är en världsreligion.

Jag gillar min lärare.

*

Jag vet att min bästa vän är mycket duktig i skolan. Han tycker om sin lärare.

*

Han blev lite besviken eller arg på mig igår. Det var för att jag inte tänkte som han.

*

Varför skulle jag det?

*

Jag har ju ansvar och så nu. Jag hinner inte leka och så så mycket.

*

Vi hjälper varandra.

*

Man behöver visa vad man kan.

Allt

Det är bara att gå ut

Öppna dörren till farstun

Gå ut i farstun

Öppna dörren till gården

Gå ut på trappstenen

Gå ut på gården

Orden blåser mot bakhuvudet

”Det vet jag väl”

Det är inte det

Farten blåser mot ansiktet

Jag kommer ingenstans

Där uppe är stjärnorna

Jag är inte där

Jag följer med

Avståndet till början ökar för varje meter

”Det här känns inte rätt”

Jag ska inte dit åt

Jag ska.

Jag ska.

Jag

Innan

Ett

Skräcken att göra fel

Den sitter

i hela kroppen

Som snökristaller

av gummisnodd

Bräckligt,

skört,

spänt

Två

Det är något som har fastnat här

Det är ingenting att bry sig om

Men det går inte att komma vidare

(*Sjunker*)

Skräcken att gå tillbaka.

Tillbaka till det härliga

Tillbaka

till det döda

Tillbaka till det glänsande

sköra och gracila

kraniet

Tillbaka till den som blev kvar

Tillbaka till den som inte

hann

Tillbaka till den

som det inte går

att komma tillbaka till

Skräcken att göra det omöjliga

och därför fel

Skräcken att ta sig tillbaka

till sig själv

som död

”Hur understår du dig!”

Döda fiskar flyter med strömmen och gör därför

fel

Dom gör fel för att dom

simmar med strömmen

Fast det ser ut som att dom

flyter

Dom gör fel för att dom är döda och

därför inte kan simma

Dom simmar med högra sidofenan nedåt

och vänstra sidofenan är stilla, vilande uppåt

Man kan inte se att dom simmar.

(Vänstra sidofenan är egentligen den högra sidofenan men det är också fel)

Tre

Jag är överallt

Jag är alla

Då behöver jag inte gå ut

Jag är ute och inne

På en och samma gång

Jag kan bara inte andas

Jag behöver inte andas

Jag gör fel och dör

Jag gör inte fel och lever

Jag gör inget

Jag gör inget och därför inte fel

Och lever

Därför

Fyra

Jag är allas

Och därför behövd

Och lever

Därför

”Jag tänkte säga: ”Jag leker”

”Slår han sig om ingen ser?”

De döda djuren ser ut som djur

”Ser jag ut som ett djur?”

Vattnet rör sig

Vinden rör sig

Regnet och vinden rör sig

mot huset

Utan att det är fel

”Den döda vinden”

Vem är jag som rör sig fort

utan att göra fel?

Jag är stilla. Bara den högra handen på vänster sida som kniper ihop mittlederna på pek- och långfinger och låter vassbladet skära upp kött. Jag är helt stilla. Båten glider nästan ljudlöst genom vassen. Jag rör mig inte. Vassen rör sig inte. Bara båten glider framåt. Nästan utan ljud.

Jag gör inte fel

Vassen gör inte fel

Båten gör inte fel

Blodet påstår att jag finns

Blodet säger till vassen: ”han finns”, utan att jag hör det

Fem

Att gå ut är fel

Som sagt

Vad kan hända?

Tja

Ett blodbad kan hända

Det blev ett blodbad

Om jag hade gått ut

Att gå ut skadar

Det ser man

På blodet

Att gå ut gör att man skadar

alla dom man älskar

Att gå ut

gör en inte behövd

Att stanna kvar är också fel

Då skadar man alla dom man älskar

Ingen har sagt att det ska vara lätt

Att stanna kvar är tungt

Det finns ingenstans att vara

Med all sin tyngd

Om man stannar kvar dödar man den man älskar

Mest

Med sin tyngd

Sex

Jag gör det enkelt för mig

Jag låter den jag älskar

Mest

Leva

Jag stannar inte kvar

Då skulle den man älskar

Mest

Inte klara sig

Jag går heller inte ut

Då skulle den ni älskar

Mest

Dö

Jag tar gärna genvägar

För att spara tid

Jag gör flera saker samtidigt

Samtidigt som jag gör

ingenting

För att inte göra fel

Hemligheten är att inte göra det själv

Själv gör jag ingenting

Ett passande sätt

Är att låta alla dom

Man älskar mest

Lägga sina förväntningar på en

Att låta alla dessa

Kära

Lägga sina förhoppningar på en

Kanske någon som man tycker

Väldigt

Mycket

Om

Har mist någon älskad

Och

Högt

Respekterad

Nära

Och är ledsen

ja kanske otröstlig

Då kan man låta denna lägga förhoppningar på en,

kanske förhoppningar om att du

ska kunna ersätta den förlorade

Så att den du tycker om

ska bli glad

Igen

Delad glädje är dubbel glädje

Sju

För att ge riktigt stor glädje till mina närmaste,

utan att skada dom genom att göra något (själv),

har jag kommit på att låta dom,

mina kära,

göra mig till ett verkligt objekt

Så att jag inte bara låter dom hoppas på mig,

att jag ska göra dom lyckliga och tillfredsställda

i framtiden

Jag har märkt att jag kan fylla luckor och begär

redan nu

Jag låter dom göra mig till objekt

för deras begär

Jag behöver inte nöja mig

med att göra mig till objekt för mina närmastes

begär

Jag kan,

utan att göra något

Fel

Låta vem som helst,

kanske alla,

ha mig som objekt för sina begär

Jag är allas

och

därför

behövd

Åtta

Jag vill komma åt mig

Alla vill komma åt mig

Alla som älskar mig vill komma åt mig

Älska din nästa såsom dig själv

Om jag är viktig vill jag komma åt mig

Om jag vill vara behövd vill jag komma åt mig

Bara jag är jag

Därför räcker jag inte till alla

Därför måste jag vara extra speciell bara för dom som älskar mig mest

Därför behövs jag mest för dom som älskar mig mest

Om andra som älskar mig mest tror att dom älskar

inte mig

mest

måste jag hjälpa dom

att ta hand om sig själva

och hjälpa dom

att vara glada länge

med mig

genom att visa

att dom älskar mig mest

Det blir bäst så

För alla parter

Jag måste ju hjälpa alla som älskar mig mest

Delad kärlek är dubbel glädje

Nio

Eftersom jag inte kan komma ut

och inte kan stanna kvar

måste jag finnas

för andra

Alla dom som älskar mig mest

måste hjälpa mig

att finnas.

För dom

Jag måste göra allt

för att hjälpa dom,

genom att inte göra något

Självisk

Tio

Jag bryr mig väldigt mycket om dom jag älskar

Jag vill dom så innerligt väl

Jag bryr mig om vad dom gör

Vad dom inte gör

När dom gör

vad dom gör

Vad dom tycker om

Vad dom inte tycker om

Vad dom hör

Vad dom ser

Vad dom vill göra

Vad dom inte vill göra

Vad dom

skulle vilja göra

Vad dom

skulle vilja

vara

Ibland behöver jag inte se efter

Jag är dom

Speciellt är jag den som jag älskar

Mest

Jag är den jag älskar

Mest

Jag gör ingenting

Jag är

Den jag älskar

Mest

Jag bryr mig om och är den jag älskar

Mest

Jag märker inte hur tankarna far omkring

hos den jag älskar mest

Jag bara är

den jag älskar mest

Jag gör ingenting

jag bara är

den jag älskar mest

Elva

Ilskan gör mig illa

Den måste bort

Jag är inte arg

Om jag vore arg skulle alla dom jag älskar fara illa

Jag älskar dom så mycket

Dom behöver mig

Jag kan inte försaka dom

Utan dom vore jag ingen

Jag behöver förstå

på alla sätt

jag är viktig för alla dom jag älskar så mycket

Jag älskar dom så mycket

Tolv

Den jag älskar mest är så ledsen

Jag har skadat den jag älskar

Mest

Jag har rört mig

Jag har velat

Jag har sökt

Gensvar

Jag finns

Jag får inte röra mig

Jag behöver lugn och ro. Jag får ta en cigarett och lugna mig. Jag har inte gjort något fel. Jag är en människa. Jag vill saker. Jag vill inte. Jag vill må bra. Jag får inte vara ledsen. Den jag älskar mest behöver mig. Den jag älskar mest måste jag ta hand om. Jag vill ta hand om mig själv. Jag måste göra det som är rätt. Den jag älskar mest kommer att förstå. Jag trycker undan ett stort mörker. Jag trycker det bort. Jag trycker. Jag trycker det bort. Så jag kan andas. Jag trycker det bort nedåt

bort så jag kan andas

utan att det märks

jag håller andan så att det inte märks

det får inte märkas

det finns inte

det som skadar den jag älskar mest måste inte finnas,

finns inte

jag måste andas

utan att det finns

(Faller)

”Vad skönt. Nu är det bra igen. När ska vi åka ?”

Tretton

Jag har en tvilling

Tvillingen är inte jag

Tvillingen är tyvärr död

En kunde bara leva

Fjorton

Jag vill värma den jag älskar mest

Det är svårt utan att röra sig

Inte ens det kan jag göra

för den jag älskar mest

Femton

Vi sitter ute och röker

Vi sitter ute och röker

Vad skönt

Vad skönt

Nu känns det bra igen

Nu känns det bra igen

Det är så kallt att träet hackar

Vi sitter inne och spyr

Om jag går ut nu

blir allt bra igen

Jag håller andan

utan att kunna andas

och märks inte

eftersom jag ligger så tätt

mot min tvilling

Det är som att vi är ett

Jag märks lika mycket som han

Han rör sig inte av sig själv

Han rör sig med strömmen

Sexton

Träet hackar

Vi spyr nästan upp oss

Jag kanske måste gå ut?

(Talar)

Det går ju bra det här

Nästan framme

Nu ska vi bara packa ur

Vad rätt att eldstaden är igång

Det gör ont

(Rewind)

Det hackar

Det talas

Jag blir så jävla arg så jag skulle kunna

vad bra,

då ses vi snart då,

jaja,

det är helt i sin ordning

Sjutton

Om jag kommer ut nu dör jag

Jag är helt stilla

Ändå rör jag mig fort

Vi rör oss fort

Sönder

Är

Hel

Hopp

Jag vill ut

Jag vill inte längre vara kvar

Nu ska jag äntligen ut

Nu ska jag äntligen bli av med mig

Fortare

Kanske kan vi dö tillsammans?

Fortare!

Nej, jag måste vara kvar för att jag behövs

Jag behöver komma tillbaka till den jag älskar

Mest

Arton

Jag kan inte röra mig

Det är väl bra?

Nu är det lugnt (igen)

Nu finns det inte något kvar här

Det finns inget bakåt

Det är lugnt (igen)

Ingenting händer

Allt händer

Det här måste få ett stopp

Jag rör mig

Jag dör

Det blir stilla

Nitton

Djuret såg ut som ett djur

Det levde

Det sparkade ut mig

Det sparkade liv i mig

Efter

Tjugo

Jag når inte

Jag försöker

Jag går

Bakåt

Där satt den

Förlåt!

Jag springer

Springer

”Någon borde.”

Där

Bortom

Jag måste

Sedan

Kanske

Inte

Ska

”Hoppsan!

Där tog det visst stopp!”

Sist på bollen

Efter

Tänk om?

Jag borde

Nu

Tjugoett

Jag finns

Du finns

Du är du

Jag är jag

Jag är inte du

Du är inte jag

Vi är vi

Dom är dom

Vi är inte dom

Dom är inte vi

Tvivel som får finnas

Jag är han som jag trodde var död

Jag är inte dom

Jag hör bara det jag hör

Jag ser bara det jag ser

Andras förhoppningar på mig

bestämmer inte min identitet

Jag tar fel

Jag gör fel

Jag är inte fel

Två mörka ögon

Ispulka

Jag bara går. Jag kommer att komma fram. Till honom. Från henne.

Oj vad långt du har kommit. Tur att jag hann ifatt dig. Är du inte hungrig?

Hej!

*

Rönnsnår

Allt är bra. Jag är liksom träden. Levande. Rörlig. Finns liksom. Har ju inga problem.

Vad roligt att du är glad igen.

*

Indifferens

Om jag lever eller dör det gör detsamma

Jag går ut på tunn is, vi får se hur det går

Hans känslor, vad angår det mig?

Om du rör mig, det är väl din sak?

Nu ska jag visa dig din satans otacksamma unge,

nu visar du respekt och går dit upp

Självhat

Du tar från mig,

varje droppe du suger i dig är min

Det här är inget nöje,

det här är påtvingad plikt

*

Onåbar

Han äter gräddtårta

Vad fint

Han njuter av den

Är det inte underbart

Ge honom gäddqueneller också,

som han kommer älska det

Och créme brûlée,

Går säkert ner i spagat

Solsidan

Skräck

Leende

Sommar

Tvivel

Jag kommer inte åt

Jag kommer inte åt vad som hände

om det hände

Tommy?

Robert?

Täckminne?

Verkligheten blev villkorad

Desorientering

Där!

Båda knän blodiga

*

Skräck

Johansson

Aningslös

Osedd?

Isfylla

Blomlådor?

*

En tvååring lämnar huset

Jag är den

Mor märker det ej

Mot grannen

Där min vän bor

Uppåt över

Hejdar han sig?

Det är nära och långt borta

Ser blomlådor

på baksidan?

Lämna mig inte!

Går in via altandörren?

Vill inte tillbaka

Släpas tillbaka

Blodig

Omplåstrad av mor

Tät tid

I tät tid kan man gömma sig
Men då måste man kunna gå
Innan man kan gå kan man inte gömma sig
Då
Togs min tid ifrån mig

Går in via altandörren?

Vill inte tillbaka

Släpas tillbaka

Blodig

Omplåstrad av mor

Inget

Ingen

Jag faller
Jag får inte falla
Jag faller
Jag får inte falla

Jag är kung
Jag är kung
Jag är min fars far

Min far ser rakt igenom mig
Min far ser inte mig
Min far ser sin far

Min fars far slog min far
Nu skall han ge igen

Om han gör mig till Ingen
Är hans hämnd större
än hans fars gärningar

Han sträcker sig mot mig
och tar flaskan

Hans oroliga blick slocknar
och jag blir ensam igen

Men jag är för liten för att kunna vara ensam

Hans säng
Min fars säng
Sjunger
Den sjunger och jag lugnar mig

Mitt täcke svarar
Nu sjunger det med
Jag nynnar med
Min far går ut
Sekunder blir eoner
Eoner blir rummets väggar
Väggarna dansar och säng och täcke sjunger
Jag nynnar

Någon annan kommer in
Golvet öppnar sig
Mitt jollrande överröstar den nyanlände
Jag saknar väggarnas dans och täckets sång
Och sängens sång

Jag saknar dom så

Rummets väggar antyder att de är gjorda av tid
Jag skriker sådana antydningar undan
Ingen vägg kan vara så elak
Ingen vägg kan vilja mig så illa

Väggen är för stilla
Jag kittlar den lite
och den börjar leva
Den har en pappershud
som jag kan dra i
Det gör inte ont i väggen
Den har säkert väldigt många hudlager
Jag flagar av ett i taget
Väggen börjar dansa igen

Min far bryter inte sönder alla ben i min kropp
Han bryter inte sönder något ben i min kropp
Jag har en kropp
Den har ben
Mina ben är inte sönder
Min far kommer inte ha sönder mina ben imorgon heller
Imorgon är ovanför dörren
Imorgon är vit och rör sig inte när dörren öppnas
Ibland tar sig dörren ton
Dörren rör sig alltid framåt
och ibland bakåt
Det är när dörren stängs
Då går den bakåt
Det finns dörrar överallt
Många är tysta
Jag har svårt att lita på dörrar

Jag vet om jag är hungrig
Det är när äppelträdets grenar och skott
slår mot fönstret

När hela huset gungar trivs jag bäst
Då är inget dött
Ingen kan säga emot när hela huset gungar
Om man säger emot kan man kastas av
Huset går inte med på vad dom helst
Ett gungande hus för respekt med sig

Golvet är kallt och skrikigt
Men det värms upp när huset gungar

Hunger

Gamla sängar hoppar
Jag vet inte med gamla sängar
De skriker och drar
Huvuden kan lossna av deras skrik

Även sängarnas ben beter sig
De gå inte att lita på

Det finns fåglar som drar iväg
Som man kan följa med
Man vet inte om det är bra att dra iväg
Kanske hjälper det att ta hand om tiden
Tiden kan få plats i fågelns fart
och tiden fortsätter när fågeln kommer tillbaka

Tiden lägger sig ibland
I en gammal säng
Det är där det händer
I tiden
Jag vill inte gärna vara i sängen med tiden

Olika sängar har dock olika tider
Min kusin hade en säng med kort tid
Det var lika bra det
Min gamla säng hade hoppande tid
Besvärligt
Min morbror hade en säng med ond och vacker tid
Besynnerligt
Min mormors svägerska hade en säng
med resande tid men sängen hade fastnat
Vad säger man om det?
Min farfars syster hade en säng med stor tid
Fantastiskt!
Där fick man plats
Och frukost ingick!

I tät tid kan man gömma sig
Men då måste man kunna gå
Innan man kan gå kan man inte gömma sig
Då
Togs min tid ifrån mig
Jag
Fick tillbaka
Annan tid
Ihoprullad
Blå enheter
I plast
På folierulle

På den tiden ...

Jag slet sönder plasten och fick betala för det

Hav

Föreställning

Hammaren slår vanvettigt hårt mot havet

Piskar

Upp ett skum

Ur

Där

Havet hölstrar hammaren

Inte

Hoppas

Värme

Kammaren

Vildvittran dyker likt en fiskgjuse

Dyker nerv mot min inre molekyl

Sen

Kaskad

*

Linjer

Importerad hötorgskonst

Vasen/kvinnan/mannen (mamman)

kommer mot mig

ut ur tavlan som en antydan

om obemärkt smärta

*

Tidernas och världarnas mest avancerade molekyl

Jag ska piska och hamra in anden

En havssnäcka är en spiralgalax

som den mest avancerade molekylen

*

Utan

För

Tung

Asfalt

som rinner ner i sanden

utan att nå botten

Bogvisiret

klyver vågskallen

Asfalten skrapar båtens buk

fastän den,

asfalten,

är täckt av singelsandgrus

utan vidhäftningsförmåga

Buken får svarta fåror,

som rivmärken,

uråldriga fåror

som inlandsisens märkning

av indeltshällarna

Hela båten tjuter

när skrovet hackar över makadamet

som tränger in i asfalten

Asfalten dämpar och förlåter

*

En guld åder hackas fram

ur basaltspäckad kalksten.

Massivet hänger över havet

Varje krafttag sveper genom kalkstenen

och slinter ofta på den hårda stenen

och kastar på så vis upp guldarten ur bergfamnen

och släntrar mot förtvivlan ner i havet

Guldet bara sjunker

*

Berget bryts sönder

har brutits sönder

är sönder

går sönder överallt

hackas upp

rinner

ner

ner

ner

*

Kornen ramlar

ramlar

ramlar

dom är så många

överallt i det lilla finns dom

och ramlar

ramlar

ramlar

blir sand med många korn

som hälls ner

ner

ner

små

små

små

för

för

för

Sanden ryms

krymper bort

tar

har mer i sig än vad det finns här

men mindre

mindre

mindre

sjunker ner i sig själv

alla små korn kommer ner

in i det som kommer vitas

blir vitt

mer än vitt

inne i mindre kommer

sanden att sjunka in i sig själv

till slut är omsluten

inne i sig själv

skyddad av

med

i sig

utan att det är

finns inget slut

*

Livet kommer från berget,

berget i mangroveträsket

Förra gången föddes det i Amazonas.

Röd kvarts tänder uppåt

in kapillärer

genererar

filtrerar

ångas och droppar

*

Sanden kvänker sig själv

drar uppåt

Medanåt

Mörkret rinner

ut genom öronen

Det drar

drar

drar

drar

drar

drar

far ihop sig

Konvulsioner

in

ut

Outrett

osagt

Sen inåt

pyramiden

i kuben

Solipsism

solen

drar nedut

irrar

pjäll

för

huden

klingar tom

t

nedåt

glatt

S?

Jag ska säga till dig att när det hela drog ihop sig så kunde inte ens en oljetanker stoppa honom. Det var en syn. Kommer aldrig glömma det. Det är ju fint så här i efterhand att kommentera saken. Men att själv ha vart där! Du skulle aldrig ha trott dina ögon. Jag kommer att sätta dig på plats ska du veta. När det blir dags. Ja fy fan. Då blir det, som man säger, andra bullar. Det är inte så att jag hotar dig. Passa dig bara jävligt noga. Ja det är för din egen skull. Nu kommer det.

*

Vad var det jag sa? Det blir så här. Tomt prat helt enkelt nu kommer dom med sina vidräkningar, fy så ända in i helvete fan. Jag står inte ut med det. ”Bli så här”, vad fan menas med det? Jag kommer inte glömma det, det är då ett som är säkert. Jag går ut, det är vad jag kommer göra. Jag är inte intresserad. Och sedan kommer hon också. Vad fan ska jag göra åt det?

*

Så här i efterhand kan man ju tycka att dom skulle gjort annorlunda. Jag har svårt att glömma det helt enkelt. Vad tycker du? Du säger ju ingenting. Som jag sa, det kommer stå dig dyrt. Ta dig samman för fan! När röken har lagt sig, alltså. Jag vet inte vad jag ska göra. Komma hitdragandes med sånt där. Vad fan skulle vi gjort? Vad gör man? Stå inte där som en idiot. Gör något. Säg något. Man tror ju för fan inte att det är sant. Ska du bli min död? Hjälp mig, gör något. Det är ju ditt liv också. Vi fixar det här. Det måste finnas ett sätt.

*

Nu blir det så där igen. Vi kommer ju ingenstans. Vad säger du om jag bara sticker? Kommer du efter då? Eller vad gör du? Blir det som man kan tro? Att det inte blir någonting? (Skriker) Jag får för fan svårt att andas. Nu kommer dom. Vad fan ska jag göra? Är du ett lik eller? Det här är läskigt. Det känns dom att dom hugger, håller på att hugga sig igenom. Håller jag på att bli tokig?

När man talar om trollen, vad fan är det dom händer? Vem är hon? Jag vill inte!

*

Är du nöjd nu? Förskansad bakom en Berlinmur av jag vet inte vad. Jag tror inte du hör mig längre. Som att tala för döva öron. Det blev jag som fick ångra mig. Jag kommer aldrig ur det här. Kommer luften ta slut? När? Vilken jävla kompis! Det här är en återvändsgränd. Det här kommer sluta illa.

Återfall

Att möta sig som 12 12

Hålla 12 12

Ditt jävla as!

Jag hugger kniven i mig!

Hör du det!

Jag hugger den här jävla kniven i mig!

Blev du rädd nu din satans ynkrygg?

Här har du att suga på!

(En hand med rödmålade naglar slår ett klösande slag över en kind och tre rispor/fåror börjar blöda.)

Hej

(Alla hår reser sig på en person som utstrålar kallt förakt. Hela kroppen stelnar till.)

Vill du att jag ska backa?

(Personen kastar det som finns tillhanda, en lektionssalsstol, ett kvadratiskt grytunderlägg av plastpärlor, en vass blyertspenna, kastar den som en pil.)

Okej

Jag går härifrån

Hoppas vi ses igen

Demoner

Den tar sig in genom höger öra

Den hör vad du tänker

Vad som helst är bättre

Kallt är bättre

Smärta är bättre

Jag kommer att göra så att det här är mycket bättre än hur det kommer att bli

När jag är färdig med dig kommer du att be men tyvärr, ingen kommer

Din chans är att se till att det blir som jag redan har sagt

Nu är det redan gjort

Nu kan vi gå vidare

Allt är klart

Härligt!

Vad ska vi göra idag?

Vilken tid du tar på dig?

Hur är det med dig!

Ska jag hjälpa dig

Mer av allt

En dörr

Jag behöver nöd

Jag måste ut och springa

Så jag kan andas

Närmast desperat

Så får man tyst på honom.

När jag

Håll käft!

Försöker

Jag stryper dig din jävel!

Försök att förstå

Du har inte en chans

När jag får tag i dig då kommer du att förstå

Nu när jag äntligen fått tyst på dig

ska jag berätta för dig

hur det egentligen ligger till

Du håller käft eller så dör du

Jag ska ta reda på vad som hände

(Ställer sig upp)

Alla stack

Den som inte bet ihop dog

Det hade varit svält

(Vänder bort ansiktet)

Ja

Det var länge sen

*

Det är många

*

Ja

Vi behöver se dem

(Ställer sig upp)

En drunknade

En mördade

Så många barn dog

...

Maj

Sara

Ja

En hittades död i skogen

På vintern

Fullt påklädd

På sidan i ett dike

Med vänster kind mot snön

Han hade svarta stövlar

Och svart hatt

Hade han lånat den?

Hur dog han?

Vem sörjde honom?

Det var hjärtat

*

Pojken blev så arg

*

Jag ville inte att du skulle få veta det här

Jag trodde du du skulle bli så ledsen

att du dog

*

Jag förstår nu,

du kände honom ju inte

Så fel jag tänkt

Så mycket lidande du burit

Ensam

Ett rum

Pojken trodde han var galen

Ja

Därför fick han inte vila

Får inte vila

Ja

Får inte vila

Fy fan

Ja

Fy fan

Vad trodde han?

Att hela världen vilade

på hans axlar

Tungt

Ja

Tungt

Väldigt ensamt också

Han trodde han inte fick berätta det för någon

Vad var det han inte fick berätta

tror du?

Vill du veta?

Ja

Jag vill veta

Att han kanske skulle klara sig

utan alla andra

Ja

men då dör man

Ja

Då dör man

Visste han det tror du?

Nej

Läskigt

Han kanske ville fast han inte visste det

Lätt att döma?

Ja

Kan man vilja något

man inte vet om?

Kan man vilja dö

utan att veta det?

Den som vill dö och vet det

kan man prata med

om det

Den som vill dö

utan att veta det,

vad säger man om det?

Kanske dömde han sig själv

<u>Dömmer</u> sig själv

Ja

Kanske dömmer han sig själv

för att han vill dö

Kanske?

Han dömmer sig själv

för att han vill dö

Jag menar,

dömmer du honom för att han vill dö?

Jag har ju levt i tron

att man inte behöver dö

Då blir det ju som

att välja bort något evigt

Att avsluta något ändligt

är en annan sak

Jag tänker,

om man avslutar sitt ändliga liv

gör man det av en anledning

Det är nog den jag har försökt undvika

Hej

Hej

?

*

Får jag berätta om en ekorre för dig?

Ja

Det kom en ekorre till mig när jag var liten

Den tog sönder tapet på mitt rum

Gjorde den dig illa?

Nej

Den tog bara sönder tapet

Ingen trodde mig

*

Min nalle tog också sönder saker

Jag tror ekorren försvann

när den blev ifrågasatt

Nallen flyttade efter ett tag

Jag tror det var efter att

den också blivit ifrågasatt

Min inre värld var nog starkare

än vad jag har erinrat mig

De är kvar

Tror du mig?

Jag läste böcker hela tiden

Utan att ta in dem i min inre värld

De kanske var ett substitut?

Finns Loui där också?

Jag vet det

Jag har ju träffat honom

Du var rädd för mig

Du vill fortfarande ha bort mig

Jag tror vi behöver fråga

om han arga vill prata

Jag är adresserad

Det är inte jag som är inträngd i ett hörn

Jag kan inte sia om framtiden

men vet ni verkligen

vad ni håller på med?

Det är inte meningen

att ni ska prata med varandra

Vad säger ni?

Ska vi ta och sejfa lite?

Var och en tillbaka till sitt

Så kanske vi håller

till sextio eller så

Det här är ingen lek

Jag vet mer än ni tror

Ni har ingen aning

Alla har en gräns

Lev!!

Sluta gräv!

*

Jag har varit ensam sedan

Alltid

Alltid ensam är jag

Jag är ensam

Låt mig vara

Mig

*

Jag tror inte

det blir värre

Jag tror det värsta är

Vi kollar

Nästa

Bland

De många

Jag kan inte säga

jag har rätt

Men vi kan se efter

Tillsammans kanske vi klarar oss bäst

var för sig eller så kanske

tillsammans

*

Vi fick stänga av allt för att skruva ut oss

Det var långt förbi att ge upp

Vi blev galna innan vi föddes

För att komma ut

Sedan sågs vi inte

Det var full fart

Det var full back

Och han som räddade oss

kan inte tänka

Honom måste vi ta hand om

Honom måste jag ta hand om

*

Han är inte som nallen och ekorren

Du har inte sett honom

Jo

Jag har sett honom

Inte på riktigt

Jag var han

Jag är han

*

Kan du berätta om Viktor?

Det är det din pappa

Det är dom sidor han inte visade oss

Det finns även en revolverman med

Jag gick omkring ensam och rädd

Vet du hur gammal jag var?

Menar du om han försvann?

Ja precis

Det är lite dubbelt

Prata med honom

Jag var liten ensam och rädd

För rädd

Du hjälpte mig från att gå vilse

Det blev en uppdelning

Du var losskopplad från verkligheten

och helt bekant med farorna

De var inte faror för dig

Du stod ovanför moralen

Vi stod nära varandra

För att vi var samma

Jag var rädd

Jag hade moral

*

Vi kan bli ett igen

Jag hejdar mig när jag blir rädd

Jag utforskar moralen

Jag rör mig kring verklighetens kant

Jag ska ta mig själv på allvar

*

Får jag ställa en fråga?

Ja

Han som slår?

Han är arg

Ilsken

Han vill väl

Är du rädd för honom?

Jag frågar honom

*

Vill du döda mig

fysiskt?

*

Kan du hjälpa mig?

Jag vet inte vad som är rätt

*

Ja

Ja,

du måste prata med pojken

*

Du vill vara mor

Jag trodde att det var mitt enda sätt

att överleva

Det var mitt enda sätt

att överleva

Nu vill du ha hennes sjukdom

för att vara henne

Jag har trott

att jag måste vara henne

för att överleva

Jag har trott att jag måste vara henne

för att leva

Hennes sjukdom

dödade henne

Du kommer inte leva

med hennes sjukdom

Jag kommer dö med hennes sjukdom

*

Det galna är inte

att vara jag

Det galna är

att vara hon

Kadaver

Möte 1: ”Jag vill integrera mig.”

Sjunde mars, 2023, 08.30.

Johan:

- ”Jag vill integrera mig.”

Jag

- **…**

Kollar med mötesledaren.

Mötesledaren:

- **…**
- Jag tror att det är bäst att ta in handledaren.
- Okej.

Handledaren

- Säg direkt till Johan det du vill ha sagt.

Mötesledaren

-Vi har jobbat ihop i tio år och jag har alltid, vad jag kan minnas, känt, vad man kan kalla, hopp.

- Men jag vet inte.
- Nu är det sämre än någonsin?
- Jag vet inte.
- Vi får ta in handledaren.
- Jag klarar inte det här själv.
- Vad säger du, Johan?

Johan:

- Ja.

- Visst.
- Om det är så det är för dig.
- Är du kvar med i jobbet som mötesledare?

Mötesledaren:

- Ja.

Handledaren:

- Okej.
-

Knäpper skjortärmarna.

- Okej.
- Så.
- Johan vill integrera sig och du, mötesledaren, vet inte vad du ska göra, kallar in mig.
- Okej.
- Hm.
- …
- Okej.
- Hm.
- Jag tänker ju kanske att mötesledaren inte ska vara med.
- …
- I själva … interagerandet mellan Johan och orden som uttrycker vad han vill.
- Men…
- Mötesledaren.
- Hur står det till?

Mötesledaren:

- Tack.
- Ja.
- Det är ju ingen hemlighet.
- Det är snurrigt.
- Men.
- Jag tänker att det …
- Vi.
- Vi har ju jobbat förut och …
- Men.
- Så att.
- Precis.
- Så att Johan har liksom …
- Det är hans …
- Det här är hans … arbete.

- Det är han som har kontrollen.
- Men han … han frågade efter min hjälp och jag frågade om vi kunde fråga efter dig och han sa ”ja” och han frågade också om jag är med i jobbet och jag sitter ju här *nu* men …
- Inte för att interagera … med honom och orden.
- Men hjälpa till, så gott jag kan.

Okej. Handledaren.

Handledaren:

- Öh.
- Ja.
- Tack.
- Öh.
- Öh.
- Mm.
- Jag, öh, känner det som att det här är.
- Mm.
- Jag tänkte säga glädjefyllt.
- Öh.
- Mm.
- Öh.
- Öh.
- En möjlighet.
- Och inte tvingande, tänkte jag säga, utan det här är ju en möjlighet att se om vi kan, kan mötas, som det ju handlar om.
- Och…
- Se vad som kan vara viktigt … att förhålla sig till.
- Ja.
- Men jag tänker att jag tar ett halvt steg tillbaka och så om, du kan börja, mötesledaren?

Mötesledaren:

- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Johan, du sa att du… ville jobba med dom här orden som … som utsäger vad du vill.
- Ja.
- Att du vill integrera dig.
- Och dina ord är:
- ”Jag vill integrera mig”.
- Så att, så att, för mig nu.
- När vi har har tagit en runda här med handledaren.
- Och.

- Så.
- Och.
- Och.
- Så vi kan börja om du vill.
- Eller om du känner att … du inte vill … så behöver vi inte börja utan då … pausar vi det här och får se när det blir något mer sådant här jobb med möten.

Okej. Johan.

Johan

- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Får säga några ord?

Mötesledaren.

- Ja.
- Men visst.
- …
- Absolut.

Johan.

- Ja.
- Jag har ju väldigt svårt att ha … ha … ha …
- Att hålla ihop.
- …
- Nu.
- Och så jag ville se ifall om det finns någonting som jag kan göra … nu, för att … … ta hand om någon del av mig själv som … som …
- Som verkligen behöver det.
- Just nu.
- Och …
- Det känns … som att jag uttrycker det i … orden ”Jag vill integrera mig.”

Mötesledaren

- Ja.
- Ja.
- Ja.

- Så då kan du börja att prova att …
- Prova att … se vad som händer när du … försöker … ta kontakt med dom här orden i det här det du vill: ”Jag vill integrera mig.”
- Och då … så börjar du med det ord som du vill.
- Jag ska bara kolla med handledaren.

Handledaren.

- Ja.
- …
- Ja.
- …
- Och så tänker jag att innan vi riktigt sätter igång så dubbelkollar jag med dig, mötesledaren, hur det är med dig?

Mötesledaren.

- Jo.
- Men det känns bra att jag hade lite koll … koll på att jag kunde kolla med dig.
- Ja.
- Det känns bra.
- Men.
- Okej.

Johan.

- ….
- Ja.
- Då ska vi se.
- ”Jag vill integrera mig.”
- …
- Jag blir nyfiken på vad de här orden precis just nu … som så att säga innehåller och …
- ”Jag” och ”Mig” som börjar slutar.
- ”Jag vill integrera mig.”
- Lite mer.
- Lite mer.
- Lite mer nyfiken på ”Mig”.
- Inte mer så, men ändå så.
- ”Mig”, då, vad kan det vara?
- …
- Jag blir lite ledsen …
- Så man kanske inte…
- …
- Jag har någon ointegrerad alltså …
- Som har råkat ut för någonting som … inte är med.
- Som jag har tappat kontakten med.

- Men jag vill integrera mig.
- Det är bara tankar nu så … börja någonstans.
- Jag tänker börja från början med … med…
- Från början … med *orden*.
- Med börja med ”Jag”.
- Så att jag …
- …
- Börjar med att försöka …
- …
- Komma in i …
- I den här delen av mig som … representerar ”Jag” i meningen ”Jag vill integrera mig.”
-

Okej.

Jag.

- Jag.
- …
- Jag … känner mig själv som ganska gammal.
- Lite gammal.
- Åh!
- Tittade inte.
- Höll på att ramla.
- Ont!
- Jag har lite ont! … i foten.
- Axlarna var uppe men nu … får jag ner dom när jag märker …
- Men.
- Det börjar pirra i i ansiktet.
- …
- Jag känner mig lite yrvaken kanske?
- Nu, går det lättare att gå.
- Jag går.
- Jag går.
- Jag går.
- Jag … kanske går.
- Det är som att det är lite …
- Tyngd!
- Tyngd på vänster sida!
- Foten och hjärtat.
- Och uppe vänster insida ….
- Och så höger axel lite grann och uppåt …
- På något vis …

- Det är som att det är lite besvärligt med tio fingrar.
- Det är fingrar.
- Det är vänstra fingrar och så är det andra fingrar.
- Det är lite, kanske lite sorgligt.
- Att det skulle vara så.
- Men nu är det som att det är lite … associativt kanske men känns som lite likstelhet över kindknotorna.
- Vet inte riktigt.
- Jag tänker att jag kanske skulle kunna se mig själv i spegeln här.
- Det ser ju ganska symmetriskt ut.
- På något vis.
- …
- Förhållandevis symmetriskt på något vis.
- Ont.
- Ont kanske eller oro eller så i magen.
- Ont …
- …
- Nej …
- …
- Nu …
- Hmm.
- …
- Det var ett tv-program häromdagen där de pratade om hur Sylvia Plaith tog livet av sig.
- Nu ser jag en bok av henne som heter Dagböcker.
- Hon stoppade visst sitt huvud i gasspisen tills hon dog.
- …
- Medans jag lever … ti, ti, ti…
- Hjärtat ti, ti, ti, tickar.
- Jag hade puls nu tidigare på förmiddagen här.
- Sextiotvå och sedan sextiofyra.
- Nu ska vi se.
- Jag.
- Jag.
- ”Jag vill integrera mig.”
- Jag, jag, jag vill … integrera mig ….
- Jag vet inte riktigt.
- Jag känner mig inte riktigt i slag för …. Jag vill …
- Ja, ja, ja, så klart!
- Jag vill …
- Jag, jag, jag …
- Och så var det något annat ord … något annat ord…
- Men det känns som att jag ska driva någonting här.

- Jag ska driva en integrationsprocess…
- Här.
- Mig.
- Mig ska …
- ”Jag” och ”Mig” ska integreras kanske.
- Jag vet inte.
- Det.
- Jag tänker mig att om man har en dammsugare och så har man damm.
- På olika ställen.
- Och så suger man in det i dammsugaren.
- Så.
- Så blir det en slags integration av det där dammet som ligger i dammsugarpåsen.
- Det kanske inte integreras så, men det är på samma ställe åtminstone.
- Det kan man ju tycka.
- Det känns inte riktigt bra här tror jag … så jag … ursäktar mig.

Mötesledaren.

- Ok.
- Så.
- Då så har ”Jag” satt sig själv på paus.
- Så att …
- Han kände ett visst obehag på något vis och kanske inte så delaktig i det här.
- Så att …
- Eh.
- Ja, Johan.
- Hur vill du gå vidare?
- Vill du …
- …
- Jag säger det igen.
- Vi kan avbryta.
- När som helst.
- När det passar.
- När du vill avbryta då avbryter vi.
- Och.!
- Och så finns det också ”Jag” här att tillgå.
- Och som.
- Om du skulle vilja fråga honom någonting eller så.
- Och sedan finns det ju tre ord till då.
- Vill Integrera Mig.
- Som jag kanske tänker mig som de första, första alternativen.
- Alltså avbryta eller interagera med ”Jag”.

- Och eller med något annat av orden.
- Hur vill du fortsätta?

Johan.

- Ok.
- Jag … min önskan.
- Så att säga.
- Är att ”Jag vill integrera mig.”
- Ja.
- …
- Ja.
- De här orden. …
- Ja.
- …
- Ja.
- Jag blir lite orolig bara för att …
- Gör att …
- Jag blir lite orolig bara.
- Ok.
- Då ska vi se.
- ”Jag Vill Integrera Mig.”
- Jag tänker att …
- Att ”Vill” är väldigt, väldigt viktigt.
- Och jag blir lite orolig inför ”Vill” …
- Men med tanke på vad du sa kanske jag tänker att …
- Tänker jag att i första hand välja mellan att fortsätta med ”Vill”eller avsluta.
- Och … det, det, det känns bra att säga att … ”kan, kan avsluta.”
- Det, det är ju det…
- Det …
- Men så känner inte jag det.
- Alltså.
- Att jag vill avsluta.
- Men …
- Öh.
- Öh.
- Få se.
- ”Jag Vill Integrera Mig.”
- Jag tänker.
- Vill.

- Det är nästan orätt…
- Men jag frågar ”Jag”.
- Ok.

Jag.

- Ok.

Johan.

- Jag tänkte bara fråga.
- Jag undrar vad, vad, vad du tror är bäst för dig?
- Om vi avslutar eller om du och jag pratas vid eller om vi går vidare kanske med nästa ord, ”Vill”?

Okej. Jag.

Jag.

- Det är så mycket ord.
- Jag känner …
- Jag känner mig så…
- Jag vet inte.
- Jag känner mig så … jag känner mig inte så vuxen riktigt att … lite yngre kanske så att ….
- Och kanske inte på något dåligt sätt som att …
- Men kanske inte … speciell *input* på den frågan.
- Jag blundar här nu för att …
- Jag vet inte.
- Det känns lite vilsamt.
- Jag känner mig inte så pressad längre faktiskt utan … …
- …
- De, de, de …
- Och kanske inte avsluta heller.
- Så kanske fortsätta då med ”Vill”.
- Om du vill det.
- Och sedan två andra ord med också ja …
- ”Vill.”
- Jag kanske blir rädd ifall ”Vill” skulle …
- Men.
- Men.
- Men det får vi se.

Johan.

- Ja.
- …

- …
- Tack ”Jag”.
- …
- Ja.
- Du var också lite orolig för det här med ”Vill” och så att …
- Så att det kanske …
- Kanske.
- Kanske.
- Kanske … eh …jag börjar med att ställa mig bredvid dig.

Okej. Jag.

Jag.

- Ja.
- Ja, men.
- Det här.
- Ja.
- Jag känner mig liten fortfarande.
- Ja.
- Ok.

Johan.

- Ja.
- Jag blir lite snurrig.
- Men.
- Ok.

Mötesledaren.

- Ja.
- Men det är här som jag känner kanske att jag inte *alls* vet så där vad som är bra så jag undrar om du handledaren kan kolla?

Handlaren.

- Puh.
- Oh.
- Handledaren.
- Ja.
- Jag får kanske en … idé här som …
- Som …som inte känns …som något hinder för att fortsätta.
- Som en hypotes.
- Arbetshypotes.

Okey. Mötesledaren.

Mötesledaren.

- Ja.
- Ja.
- Ja.
- …
- Ja.
- Ja.
- Vi kan…
- Vi kan fortsätta.
- Som du vill, Johan.

Johan.

- Oj.
- …
- Åhå.
- Ok.
- Ja.
- Så att.
- Jag växlar över till att …
- Försöka …
- Gå in i ordet ”Vill”.

Vill.

- …
- Jag.
- För mig som ”Vill” …
- Så känns det som att jag vill inte illa …
- Men …
- Ganska trött …
- …
- Det gör ont liksom i hjärttrakten när jag säger det men …
- Det känns som att det har varit …
- Slitigt …
- Ett bra tag.
- …
- ”Vill”.
- …

- Det är lite … pirrningar i … liksom i …
- Övre delen av halsen och …
- Upp mot … käkarna.
- Jag är *lite* …
- Så där … *lätt* intresserad …
- Av …
- Er.
- Det gör ju lite ont i hjärtat när jag tänker …
- Eller rättare sagt.
- Säger det.
- Så.
- Då.
- Det pirrar lite mer …
- När jag går *förbi* …
- Er.
- Men.
- Det känns kanske …
- Ja, som ”Vill”, kanske att jag har gjort mitt.
- Jag vet inte hur det skulle se ut riktigt men …
- Jag kanske bara är trött.
- När jag säger ”trött” så känner jag mig … känner jag mig … på något konstigt sätt … mer vital.
- Jag vet inte.
- Det.
- …
- På något konstigt sätt så lite mer mig själv.
- Jag vet inte.
- …
- Jag förstår inte riktigt vad som händer.
- Jag kliver ur här.

Okej.

Mötesledaren.

- Okej.
- Ja.
- Johan.
- Nu har ”Jag Vill” fått plats.
- Och, så nästa steg kan, kan vara att gå till nästa ord: ”Integrera”.
- Men.
- Du bestämmer.

Jag.

- …
- Okej. Jag byter till Johan …Johan.
- Johan, var det där, va?
- Nu byter jag till ”Jag.”

Jag.

- Jag känner mig kanske lite utanför.

Byter till Johan.

Johan.

- Oh.
- Ja.
- Ja.
- Kan, kan jag göra någonting för dig, ”Jag”?

Jag.

- Ja.
- Jag tänkte att vi kunde hålla i varandras högra händer.
- Tänkte jag.

Johan.

- Ja.
- Om du sträcker fram din, så.
- Öh.

Jag.

Sträcker fram sin högra hand mot Johan.

Johan.

- Jag sträcker fram min högra hand mot Jags högra hand.
- Den är kall!
- Jag byter till Jag.

Jag.

- Ja.
- Lite kall.

Johan.

- Ska vi titta, ti, ti, ti, titta på ”Vill”?

Byter till Jag.

Jag.

- Jag ser inget speciellt.
- Du kan gärna börja.

Byter till Johan.

Johan.

- Nej.
- Jag ser heller inget speciellt.
- Vi kan gå vidare till ”Integrera”

Jag.

- Jag får hjärtslag när du säger ”integrera” …
- Men inget annat konstigt.

Johan.

- Jag går vidare då.
- Ja.
- Vänta här så.
- Ska jag se vad som händer när jag försöker få kontakt med ordet ”integrera”.
- Ok.

Integrera.

- Som ”integrera” känner jag mig som … kanske …
- Kanske ett ”I”, ett romerskt ”I”.
- Som slås ner i marken.
- Som ett romerskt ”I”.
- Med bred, bred, bred nederdel och en bred överdel.
- Som ett kors på något vis fast det är ju inte något kors.
- Det är ju två vertikala saker uppe och nere.
- Tvärt om.
- Två horisontella saker uppe och nere och en vertikal tingest i mitten.
- Det är inte…
- Det är inte något kors överhuvudtaget.
- Men ”slå ner någonting” uppfattas kanske som ett kors på något vis.
- ”Integrera” … integrera är som kors kanske som mer känns som att man slår in en påle i ryggraden … horisontellt bakifrån.
- Det känns inget speciellt …
- Men det gör det ju i och för sig.

- Integrera.
- Ja.
- Ja.
- Det känns lite *avslaget* och dött och sånt.
- Så att säga.
- Lite trött så här.
- Orkar knappt gå.
- Lite …
- Jag drack lite juice här.
- Känns som att jag inte får dricka juice.
- Men.
- Som att man inte får göra så mycket.
- Mindre, kanske, integrera.
- Det känns kanske som att man inte får göra nånting.
- Ingenting.
- Det känns kanske som att man inte får göra nånting.
- Ingenting.
- Ingenting.
- Kanske försvinna.
- Kanske det enda man får göra är att försvinna.
- Men vem är jag då om jag ska försvinna?
- Aj.
- Det är nästan en fråga man inte får ställa.
- Nu är det lite besvärligt här.
- Här, här, här finns Jag, ”Jag” och ”Vill”, Johan och ”Jag”.
- Johan känns ok.
- Hej Johan!
- Kan du hjälpa mig?

Johan.

- Eh.
- Ja.
- Ja.
- Visst.
- Hej!
- Du är ”integrera” i det här, mitt jobb här med att möta mig själv med dom här orden:
- ”Jag Vill Integrera Mig.”
- Och det är du, du, du som, som, som är ”integrera” och du, du fick, hade fick en påle i ryggen och, och, och du fick inte göra någonting.
- Jag vet inte vad …
- Alls vad som händer riktigt här.

- Kan?
- Jag vill hjälpa dig.
- Vet du hur jag kan göra?

Integrera.

- Vad sa du?
- ”Jag vill integrera mig?”
- Och jag är ”integrera”.
- Och du frågar mig.
- Jag tycker det är lite rörigt.
- Hur skulle du kunna hjälpa mig?
- Jag vet inte vad det här är för någonting.
- Vill, vill kanske inte sitta ner, och inte ligga ner, inte stå upp och inte simma.
- Kanske.
- …
- Jag blev lite ostadig.
- Kan du hjälpa mig?
- Jag vet inte vad som händer.
- Jag blev ostadig.

Jag.

- Ok.
- Öh.
- Ja.
- Jag ställer mig upp och ställer mig på ett knä bredvid dig.
- Jag ska försöka … se vad du har varit med om.
- Jag tänker, tänker på den gången när … vi var nära att dö och fick en svängande ek-planka med, med flatsidan i pannan och stöp … utan att förlora medvetandet.
- Men … det var en stor spik som …
- Var några centimeter ovanför huvudet.
- Och hade den varit på en annan höjd så hade vi dött.
- Öh.
- Öh.

Integrera.

- Ja.
- Jo.
- Så var det ju.
- Det.

- Så var det ju.
- Det var pang liksom så där …
- Jag har tänkt på det att, att.
- Det liksom.
- Jag ägnar tid åt att förklara varför det är mitt fel.
- Jag kanske inte håller med om det riktigt nu.
- Jag var barn … på en farlig plats.
- Jag tänker nu att jag vill integrera mig.
- Jag, jag tänker, tänker nu ”Jag vill integrera mig ” att, att det finns ett barn som inte fick vara barn.
- Jag tänker så.
- Vi kanske kan gå vidare och titta på ”Mig”?
- Jag vet inte.
-

Okej.

Jag.

- Ok.
- Tack.
- Mm.
- Jag tänker att du också är ett barn.

Integrera.

- Det känns som … att mitt huvud ska det bli kapat … framifrån.

Okej.

Jag.

- Jag ska försöka hjälpa dig.
- Jag går ner på knä igen.
- Jag tänker bara på den där gången när … det var nära att det blev så.
- När … vår kompis åkte skidor och det var lite ostadigt.
- Och han höll balansen genom att hålla ut armarna med sina stavar och det var spetsar på stavarna och …
- Öh.
- Och han åkte förbi oss.
- Och han såg inte oss tror jag, så att …
- Och staven slog i halsen b
- Och om det hade varit som jag tänkte då några centimeter längre ut så hade staven slitit upp halsen.
- Det vet jag inte.
- Men det var så jag tänkte.

Integrera.

- Jag vet inte …
- Nu skär det liksom som en sågklinga över bröstkorgen på höger sida uppe neråt mot bröstbenet.

Okej.

Jag.

- Ner på knä igen.
- Det låter som en sådan där bröstoperation, hjärtoperation, på höger sida.

Integrera.

- Det känns ganska bra att du lyssnar på mig.
- …
- …
- Jag tänker ju på det här med spegeln …

Jag.

- Ja.
- Men.
- Jo.
- Precis.
- Ja.
- Vi har … sett att … när … vi var små … så hade vi behövt se oss själva i ögonen på den som … såg på oss.
- Men vi såg inte oss själva.
- Då.

Integrera.

- Ja.
- Tack.
- Det.
- Det känns bättre.
- …
- Okej.
- Kan vi titta på nästa ord då, ”Mig?”

Okej.

Jag

- Ja.
- Nej.
- Förlåt.
- Johan.

- Jag kollar med Johan.

Johan

- Hej ”Jag”!
- Vad tror du, ska vi fortsätta med ”Mig?”

Jag.

- Ok.

Men jag fortsätter med Mig.

Mig.

- Okej.
- Det var liksom som att jag inte hade någon *kraft* i benen.
- Men det har jag ju …
- Men.
- Som att jag liksom inte hade det …
- Som att jag kanske var … nyfödd.
- Det gjorde ont!
- …
- Det gjorde *ont* … i skalpen uppe på höger sida.
- …
- När jag säger ”nyfödd” …
- Det känns som att … det känns som att jag varit handledarens hypotes.
- Det finns en linje här mellan ”Mig” och ”Johan” och ”Jag” (å ena sidan) och ”Vill”, på något vis.
- Är i vägen på något vis.
- Jag minns ju var vi var någonstans.
- Men det var ingen som såg ”Vill” sitta här.
- Det känns kanske som att det har hänt ”Vill” någonting … viktigt.
- Jag vet inte.
- Kanske inte.
- Jag tror kanske att vi måste hjälpa ”Vill.”
- Jag vet inte.
- Jag tror det.
- Det har hänt något viktigt.
- Väldigt viktigt.
- Något väldigt viktigt.
- Jag vet inte!
- Det kan ju vara något annat.
- Jag vet inte.
- Men det känns *verkligen* så.

Mötesledaren.

- Jag stämmer av och kollar in ”Jag.”
- Ser ingenting speciellt.
- Kollar in ”handledaren”.
- Ser ingenting speciellt.
- Kollar in ”Johan”.
- Han ser lite mer så här … ängslig ut eller något sånt.
- ”Mig.”
- …
- Väntande kanske.
- Jag vet inte.
- ”Vill.”
- Jag vet inte.
- Jag förstår ju vad han *menar*.

Mig.

- Men.
- …
- Det känns meningsfullt …
-

Okej. Johan.

Johan.

- Ska vi hjälpa ”Vill?”
- Om du säger det, så.
- Okej. Kliver ur.

Handledaren.

- Ja.
- Den som har sett något av det jag hypotetiserade om var ”mig”.
- Och det talar ju för en, *en* en riktigt ordentlig split vid födseln.
- Där.
- Där.
- Som ”Mig” uppfattar det är, är, är ”Vill” illa ute och, och, och att det inte skulle gå att integrera ”Mig” med ”Jag” och ”Johan” utan att, att, att eventuellt förhålla sig till ”Vill.”
- Men nu har jag tappat bort ”Integrera.”
- Nu ska vi se.
- Integrera.

- Det känns inte så …
- Ja.
- Jag tror faktiskt att vi gör så att vi tar en paus här.
- För att säkra upp vad som händer.
- Sådär.

- Paus.

Mötesledaren

- Fortsättning på … mötet med orden ”jag vill integrera mig”.
- Öh.
- Öh.
- Det var förra tisdagen, 9.30, tror jag, som, hm, jag började med, öh, och pausade också då efter en timme.
- Och nu …är det måndag och klockan är halv ett.
- Öh.
- Så att, att mötet fortsätter.
- Det är hm …
- Förutsättningarna är att den tid som finns till förfogande är oklar.
- Av olika skäl.
- …
- Mötesanteckningarna är utskrivna och genomgångna.
- Öh.
- Så att, eh.
- Jag går in som mötesledare.
- Öh.
- Hm.
- Som mötesledare har jag, hm, värmt te.
- Öh.
- Det blev rörigt mot slutet … innan paus, och handledaren, öh, hmm, öh, mm, bjöds in att leda och, hm, och i hans sammanfattning av mötet, så hade han tappat bort, öh, ordet ”integrera”.
- Och, öh, reflektion, från min sida, är att det verkar tämligen lätt …eftersom det verkar missas hela tiden.
- Det var ju Mig mot slutet som var väldigt tydlig med att det fanns en — med handledarens ord, tror jag —split mellan …Jag…Johan …Jag…Mig och Vill, tror jag.
- Så, Johan är ju med, och så Jag ”Vill”, men vänta med ”Vill” då, Jag Integrera Mig och Johan, å ena sidan.
- Och för att integrera då med Mig så är Vill väldigt central.
- Medan själva Integrera var helt bortglömt.
- Som jag minns det med Migs ord så hade han Vill inte setts i ett för då Mig relevant sammanhang, om man skulle säga så.
- ”Vill” var ju med men oerhört starkt … ja, Mig valde att vara väldigt tydlig med det där och…
- Reflektion …från min sida som mötesledare … så ser det ut som att det … ser det ut som att är en grundläggande …… identitetsförvirring som på något vis jag ser som ett mönster eller tema medans då handledarens hypotes, arbetshypotes, som han

utsade, var att det finns en möjlighet för integration … och som jag minns det, då, på det viset, som Mig uppmärksammade, att adressera Vill …och då ska vi se här, Mig, tror jag.

- Och handledarens hypotes var att man behövde adressera, att det var möjligt att adressera …Vill …
- Jag minns nu inte *vem*, men Vill … visade upp något av ett ointresse…eller något av ett *kraftigt* ointresse för det som … händer under det här mötet som som vi nu då vi har gått över till att fortsätta efter att ha pausat nästan en vecka.
- Med den här informationen, från … handledaren …som då får en bekräftelse av ett av orden som han då, handledaren bekräftar bekräftelsen, men vi vet ju inte, det kanske var Mig som var tydlig med det.
- Vi vet inte alls vad det här är och hur det kommer bli, med dom bitarna så … blir det för mig, innan paus också , men också …nu, hypotesen att … att Johans vilja har blivit … svårt kompromissad och att han har fått … ge upp den.
- Att han alltså har tvingats splitta …som jag ser det, den.
- Han hade tvingats splitta viljan.
- Viljan som var, kan man säga, manifest under mötet hade ointresse.
- Vi behöver hitta … Johans … kvarvarande vilja.
- Och min min … strategi … allmänna strategi … i det här fallet är att vara tydlig med det.
- Jag ser inte riktigt något annat *val*.
- Jag har meningen ”Jag vill integrera mig”.
- ”Jag” och ”Johan”, de har … kan man säga, en god arbetsallians. ”Mig” kommer med information, vill hjälpa till …
- ”Integrera” … behöver … mötas.
- Vi vet ju inte.
- Vi får se.
- Men det ser ut … härifrån sett, från mitt perspektiv just nu är det inte möjligt att, eller, lämpligt, att … vänta med att se hur … Integrera har det och vilken riktning och så som … om det går att få med Integrera.
- ”Jag” ”Integrera” ”Mig” och Johan är med som … ägare av … mötet.
- Jag är ledare och vi har handledare men han är ägare.
- Det är hans möte.
- Jag ställde ju upp som mötesledare med en ganska stark … åsikt om att jag behövde handledning och det är mycket svårt att tänka att jag skulle fortsätta utan att lämna över ordet till handledaren innan jag fortsätter mötet.
- Jaha. Under pausen, naturligtvis, då det är paus, då har jag inte haft någon roll, så att säga.
- Det är ju jag som har tänkt, och så.
- Men … det blev … svårt för handledaren där på slutet och jag tänker att det finns en möjlighet att handledaren önskar, att handledaren kommer att ta upp frågan om ytterligare en nivå på mötet.
- Det vet jag inte men det är en sån tanke jag har haft, lite kort, att jag har en öppning för det, eftersom han blev lite indragen på så vis att han tappade bort, med hans ord, Integrera.
- Och så var det, han uppfattade det så.
- Och det är inget underligt med det men just med hans ord att ”säkra upp” är ju… viktigt och ser man en osäkerhet eller en risk så …
- Men om det hjälper, förlåt, räcker, med en paus, så är det ju *så*.
- …
- Som Johan sa inledningsvis under mötet så är det ju *väldigt* rörigt för honom och …
- Så min uppfattning, som jag sa, är ju att det är värre än någonsin.
- Så att det skakar blir ju … rimligt.
- Och vi är ju inte i mål på något vis utan har fortsatt efter en paus.

- Det är väldigt oklart vilken tidsrymd vi har att förfoga över.
- Jag skulle från och med nu gissa på trekvart men jag vet inte.
- Och det är det som är förutsättningarna och kanske lite varför jag börjar nu eftersom dels finns det inte hur mycket tid som helst men det finns tid.
- Och jag har som mig själv, inte som mötesledare utan som mig själv, inte pushat på.
- Jag har velat starta tidigare men det har jag inte gjort.
- Och precis just nu, mellan det en och det andra, så fortsätter, jag här då, som mötesledare.
- Så jag tittar mig bara omkring här i det här rummet där jag sitter.
- Och det ifall …
- Här är jag och där är tekoppen.
- Och ser huruvida det händer någonting här.
- ”Vill”, till exempel, har en position i det här rummet.
- Varifrån jag sitter är han positionerad klockan halv tre kan man säga om min nästipp pekar mot klockan tolv.
- På ett avstånd av ca sjuttio till åttio centimeter.
- Jag kan fortsätta.
- Johan brukar alltid sitta klockan elva varifrån jag sitter.
- Mycket svårt att se honom men han kanske sitter där.
- Integrera tror kanske kanske är framför mig på något vis och jag … vet ju att han kände sig som nedslagen som ett romerskt ”I” och kors.
- Och det känns kanske som att han står kvar på något vis och det blir ungefär klockan ett, halv ett framför mig.
- Kanske på två meter.
- Det är som en slags känsla, energimässigt, om man säger så.
- ”Mig”, kanske kanske klockan elva.
- Som en linje mellan Johan, Mig och … Integrera.
- ”Jag vill integrera mig.”
- Så att …
- Jag känner efter om jag vill fortsätta.
- Jag tror att jag … nu ska vi se.
- Jag tror att jag har tappat bort ”Jag”.
- ”Johan ” och så var det ”Jag vill integrera mig.”
- ”Jag”, ja.
- Så att när jag tänker att börja med … att släppa in de andra deltagarna så tänkte jag Johan och …
- Det brukar jag göra men …
- Vi är mitt i ett arbete och då är Jag, liksom alla andra, mycket mycket viktiga.
- ”Jag” är en bärande del av vad jag förhåller mig till som handledare (sic!).
- Johan äger det här mötet.
- ”Jag”, missade jag här.
- Jag kanske ser Jag där, klockan halv två.
- Lite längre bort.
- Kanske tre och en halv meter bort.
- Neutral och så.

- Men är bärande och jag uppfattade inte honom.
- Det säger mig att jag behöver be handledaren titta till det här.
- Och jag vet inte var han kommer att sätta sig.
- Jag reser på mig och byter till Handledare om och när det blir möjligt.

Handledaren

- Ja, jag går in som handledare här nu och då är jag ju inte riktigt delaktig utan jag har en mer fri position.
- Man vänder sig till mötesledaren vid behov, speciellt då kanske som mötesägare, Johan.
- Medans handledaren …har en annan roll, en funktion.
- Så jag går faktiskt omkring här nu och jag tar upp det här eftersom jag närmade mig Johan lite faktiskt och …
- Nu blev det rörigt igen här.
- Jag närmade mig ”Jag”, faktiskt.
- Från att ha stått precis framför där jag satt som handledare (sic!) och sa att ”Jag” verkade ok.
- Så att jag tror att jag ska *försöka* hålla mig till den här neutrala position och låta dom vara som dom är.
- Och låta mig själv, i det här fallet, glömma bort, eller inte se, ”Jag”.
- Som då mötesledaren inte gjorde medan han efterfrågade mig eftersom han inte hade koll på ”Jag”.
- Så att om jag har koll på ”Jag” eller inte, ja det är …
- Så jag tar chansen att kolla in ”Jag”, som för mig ser lite …… lite som att han har en föräldraroll gentemot Johan.
- En manlig sådan.
- Nu blir det ju en fråga här om jag som handledare skulle gå in och se hur Johan har det men det känns inte rätt på något vis. Men jag får en sådan impuls.
- Så att …
- Jag tänker att om jag tar en kort promenad så tappar jag kontakten — ja, eller inte.
- Jag tar ett kort varv.
- Jag är handledare.
- Jag vet inte vad de gör.
- De kanske fortsätter.
- Jag är inbjuden som handledare och är också den som faktiskt inte satte igång mötet igen utan den som stoppade mötet. Jag hade den möjligheten.
- Så att, varför inte säga det helt enkelt?
- Ja, hej, hej.
- Mötesledaren bad mig komma in och det gjorde jag.
- Och det finns en *motor* i det här att jag själv … iträder samtliga roller men ändå.
- Nu som handledare så säger jag.
- Nu är **pausen** klar.
- Nu fortsätter vi.
- Vi har hört att mötesledaren har bjudit in mig och jag har gått omkring lite men vi har inte sagt att ”vi fortsätter mötet”.
- Nu fortsätter vi mötet.

Handledaren

- Vad händer i mig då?
- Att det dras och så lite tyngd åt höger och så inre tyngd.
- Men jag ställer mig faktiskt precis bredvid Johan här och tittar faktiskt på honom.
- Han tittar lite mot Jag.
- Så.
- Jag ställer mig bredvid Jag som verkar ha sin energi riktad gentemot handledaren på något vis.
- Jag ställer mig på höger sida av hand/mötesledaren.
- Då ser jag hand/mötesledaren och Johan och Jag blir det på något vis naturligt för mig att … släppa in i min uppmärksamhet Integrera som *står* här framför på något vis mellan Jag och Johan och Mig, var nu han var.
- Var han här, tro?
- Det får vi se.
- Här är Integrera.
- Så, Integrera.
- Nu händer det saker.
- Integrera står här som tidigare men har nu en tydlig riktning mot Vill.
- Det finns nu en energi från Integrera till Vill.
- Integrera är/var ju nedslagen här som ett romerskt ”I”/kors medan Vill faktiskt är som ett slags monster som ska … jag tänkte säga ”räddas” men i Vill finns ju någonting som vi behöver, i det här jobbet, tror jag, integrera för att få ihop det här.
- Men.
- Som ”Mig” var så tydlig med.
- Jag har ju möjlighet att gå igenom anteckningarna som jag har.
- Jag tror jag gör det.
- ”Nyfödd”.
- ”Ont i skalpen”.
- Att han skulle varit handledarens hypotes.
- Han ser en linje mellan Mig och Jag och Johan och Vill, på något vis.
- ”Är i vägen”, linjen är i vägen.
- Så uppfattar jag det.
- Och så säger han: ”Jag minns ju var vi var någonstans men det var ingen som såg Vill sitta här.
- ”Här”?
- Han är kanske borta vid Vill? ”
- Det känns kanske som att det har hänt vill någonting viktigt, jag vet inte.
- Jag måste hjälpa vill.
- Jag vet inte.
- Jag tror att det har hänt någonting någonting väldigt väldigt viktigt.
- Ja, eller någon annan, det känns verkligen så.”
- Ska vi se här.
- Nu blir det lite rörigt här.
- ”Mötesledaren:

- Jag stämmer av och kollar in ”Jag.”
- Ser ingenting speciellt.
- Kollar in ”handledaren”.
- Ser ingenting speciellt.
- Kollar in ”Johan”. ”
- Han kollar in mig.
- ”Johan ser lite mer ängslig ut eller något sånt.
- Mig, väntande.
- Och Vill.
- Alltså som mötesledare så säger han att han förstår vad Vill menade.
- Jag vet inte riktigt.
- Vad ”han menade”.
- Han menar kanske ”Mig”, vad Mig menar.
- Att det behövs en adressering av Vill.
- ”Födseln”.
- ”Vill”.
- Vill Integrera.
- Nu ska vi se.
- Så här kan man ju inte göra som mötesledare men jag är handledare här.
- Jag skulle kunna gå ut och sätta mig på något kontor kanske.
- Men.
- Det är är här, va?
- ”Ingen kraft i benen men det har jag ju.”
- ”Ja men nyfödd.
- Kanske lite ont.”
- Det är lite oklart.
- Vem som har ont i skalpen.
- Vem som är född.
- Ja.
- Kan det vara så att … att … Vill splittades bort vid födseln, då så att.
- …
- Ja.
- Men Mig?
- Jag tror att jag … säger det här tror jag så att … så att…
- Först kollar jag bara tiden då ungefär, hur det kan se ut med tiden.
- Tiden.
- Tiden kommer fram här precis snart.
- Det ser ut som en ledig halvtimme åtminstone.
- Ja.
- Ok.
- Så, ja mötesledaren.

- Det finns som jag uppfattar det en kraft mellan Integrera och Vill.
- Ingenting tyder på att det som du pratade om skulle vara … det verkar som att det är som vi/du/jag, eller det som du rekapitulerade, om man säger så, att vi tappade bort Integrera och sen … vi tappade bort Jag men det känns inte som någon fara kan man säga.
- Han står där borta och, lite spontant kanske, nära varandra.
- Känns det som, för mig.
- Då det är en trygghet.
- Alltså trygghet, även om vi tappar bort Jag , det var vi som gjorde det, kan man väl säga, så står det ju för *något* men det kan vara … fullt tillräckligt, den kontakt som Johan och Jag har, som jag ser det här men som vi såg innan paus.
- Min rekommendation är att se vem som vill börja och då tänker jag att tillfråga först Johan och se vad han säger och min hypotes är att han kommer att stämma av med Jag.
- Det får vi se.
- Sedan kommer vi ju, utifrån det vi säger, med integrera eller inte integrera Mig, innan man kan närma sig Vill.
- Men det får vi se.
- Nu pratar vi.
- Alla hör ju precis allt vi säger.
- Så tänker jag.
- Vad säger du?

Mötesledare

- Ja.
- Ja.
- Tack.
- Tack.
- Det känns ju bra att …du gör bedömningen att jag kan fortsätta.
- Men jag känner mig inte så senior… vilket jag ju är men samtidigt så, som du konstaterade, så är det ju värre än någonsin så att det är klart att det är svårt att … leda det här mötet.
- Jag tänker att du som handledare kanske kan … eller ja du sitter väl bra där du sitter bredvid Johan.
- Ja Johan.
- Jag håller helt med handledaren att vi fortsätter och det är ditt möte och; hur vill du fortsätta?
- Jag har hypoteser.
- En hypotes är att Mig har viktig information och den är att vi behöver hjälpa… Vill.

Johan

- Okej.
- Ja.
- Det känns som att jag ska ta hand om … och det ska jag ju också … ta hand om mina … ord.
- Men jag klarar det inte själv.
- Det är som en kamp; jag ska klara mig själv!
- Jag gör inte det.
- …
- Hej.

- Hej Jag.
- Jag får fortsatt jobbet nu.
- Det känns ganska jobbigt.
- …
- Kan vi hjälpas åt att ta nästa steg?
- Jag känner mig lite … att jag inte vet vad jag ska göra.
- Just nu känns det som att jag står i en tom tunna och ropar faktiskt.

Jag

- Ja.
- För tydlighetens skull, du är lite upptagen av *saker*.
- Du flyttar på dammsugaren här som bekymrar dig och den är ju fin och så men den är inte central, även om den hackar lite just nu.
- Så det är inget fel tycker jag att du är lite upptagen av dammsugaren.
- Känns det okej?

Johan

- Jo, jag vet.
- Jag är både upptagen av saker och så slår jag på mig själv för att jag är upptagen av saker.
- Jag vet.
- Jag vet.
- Tack!
- Tack.
- Tack.

Jag

- Nu gör jag som handledaren gjorde precis i början på mötet innan paus.
- Knäpper skjortärmarna.
- Det är lite sorg här, va?
- Eller hur?
- Det är sorg.
- Jag är kall också. Jag skulle vilja hämta mina tofflor.
- Kallt.
- Det känns som att jag blir ensam när jag hämtar mina tofflor.
- Jag blir orolig att jag inte ska hitta mina tofflor.
- Där är dom!
- Ja just det.
- Exakt.
- Jag har lite snabbt glömt vem jag var.
- Men jag är …
- Jag har … det är rörigt, så är det.
- Jag har också ganska uttalande minnesproblem.

- Men ändå.
- Jag är ”Jag”.
- Nu har jag tofflor på mig.
- Jag byter till Johan.

Johan

- Oph!
- Dom var sköna.
- Nu har vi tofflor på oss.
- Jag blir också ledsen men nu är vi ju här.
- Jag vill säga någonting om *det där*.
- Jag byter till Jag.

Jag

- Ja, Johan.
- Absolut.
- Men jag tror att du skuldbelägger dig för det där som … som nog inte kan vara ditt fel riktigt.
- Tror jag.
- Jag vet inte.
- Vi vet ju inte vad vi pratar om men det känns som att du skuldbelägger dig.
- Det är okej, men … det är lite svårt nu så … vi kanske ska göra som du sa och ta upp det här.
- Ja.
- Svar Ja.

Johan

- Ja.
- Jag skuldbelägger mig.
- Att det är mitt fel.
- Vi pratade om det även innan paus.
- **…**
- C. kommenterade det där… idag.

Jag

- Ja, det gjorde C., men du stod upp …du stod upp för … verkligheten.
- Det är ett träningsgummiband som är uppsatt i taket, i en trapetskrok, för att göra styrke- och stretchövningar.
- Och du har dålig balans och du har dåligt med energi.
- Ja.
- Så att den hänger där, det är inte fel.
- Du har nu två, blå, för övrigt.
- En som du kan dra uppåt som hänger på en stol och en som du kan dra nedåt, som hänger i en trapetskrok.

- Dina associationer går ju inte … dit.
- Jag kan se det.
- Kan *jag* hjälpa dig?
- Jag är ju Jag.
- Jag frågar dig.
- Kan jag hjälpa dig?

Okej.

Jag går in i ”Johan”.

Johan

- Ja.
- Jag tror det.
- Det är lite för svårt.
- Men man kan ju tro.
- Okej.

Jag går in i Jag.

Jag

- Jag ska försöka hjälpa Johan, som, ja, jag vet inte.
- Jag tänkte säga, som har splittat bort mig, men på något sätt har han ju det.
- Men, jag är ju här nu och …
- Jag bryr mig om dig, Johan.
- Stanna kvar här nu, Johan.
- Det är okej.
- Stanna kvar.
- Vi skiljdes åt tidigt.
- Kanske med det här.
- Vi får se.
- Vi skiljdes åt tidigt.
- Vi har levt parallella liv.
- Och jag är viktigt och du är viktig men det är ditt liv, så att …
- Okej.
- Så att.
- Med det sagt så är det ganska tydligt, skulle jag vilja påstå, att du lever tack vare att vi fick skiljas åt.
- Om vi tittar på de associationer som du får så, har jag tänkt, att det kanske är bäst att vi håller i varandra.
- Jag sätter fram min högra hand och så får vi se ifall Johan tar emot den.

Okej.

Kliver in som Johan.

Johan

- Jag vet vad du ska säga.
- Jag håller i din hand.
- Jag håller med två händer.
- Jag stänger av lite men jag har två händer.

Jag

- En hand då.
- Hur mycket vill du stänga av då?

Okej.

Kliver in som Johan.

Johan

- Kanske lite mindre.
- Håller i höger hand.
- Stänger av lite mindre.
- Okej.
- Släpper.
- Jag stänger inte av.
- Står här framför dig.

Kliver in som Jag.

Jag

- Ja, men jag står här och tittar på dig.
- Säg bara det där.
- Jag tar ansvar.
- Så står jag här och så får vi se vad som händer.
- Nu går jag in som Johan, då.

Johan

- Det känns som att Vill vaknar direkt och Vill ska vi ju försöka rädda så det är ju bra.
- Men jag kommer inte ihåg.
- Man kanske bara dör.

Okej.

Jag går in som Jag.

Jag

- Ja.
- Jag förstår vad du menar.
- Det kanske är så här, Johan, att, som handledaren sa, att det finns … en svår … identitetsförvirring
- Kanske jag ska säga det då.
- Det som jag tänker på nu.

Okej.

Går in som Johan.

Johan

- Jag tänker att kanske ta det stegvis.
- Det kanske är bättre att du säger det så att det blir ”tänker”.
- ”Så här kan det ha vart.”
- Istället för ”det är så här det är”.
- ”Så här kan det ha varit.”
- Vi ser ju det vi ser också.
- Vi ser och vi tänker och berättar.
- Jag vet inte.
- Det kanske är bra att kolla med Mig och kanske Vill.

Okej. Går in som Jag.

Jag

- ”Jag vill integrera mig.”
- Ja.
- Förslagen som vi hade var kanske att först kolla med Integrera.
- Det känns som att du/jag luras ……så att vi hinner.

Jag/Johan

- Vi ska nog inte skynda här.
- Vi kan pausa.
- Vi kan förlora betydligt mer genom att springa tror jag faktiskt.
- Vi är ju ganska på samma våglängd nu och det kommer och det finns ju chans att, plan också, att skriva ner det här så att det är fullt möjligt att ta paus.

Johan/Jag

- Ja.
- Jo.
- Men du har rätt.
- Vi ska inte skynda.

- Jag kollar bara på mötesledaren.
- Vi fortsätter väl helt enkelt.

Jag

- Ja, Johan.
- Jag hör vad du säger.
- Du vill snyta dig och du blöder lätt näsblod.
- Och blod är förknippat med födsel.
- Så att, snyt dig.
- Johan.

Johan

- Ja!
- Jag gör det.
- Och tar en kort paus här.
- Ja, inte en paus men…
- Jag snöt mig.
- Jag kan flytta på den här ….
- Jag tror inte ens att det blöder faktiskt.
- I tidigare arbete så … istället för att gråta.
- Ja.
- Okej.
- Jag kollar en sista gång med Jag, här.

Jag

- Ja, men fortsätt, tycker jag, med Integrera.

Johan

- Hej du.
- Hej Integrera.
- Du får liksom bära korset.
- Vara korset.
- Jag vet inte varför men jag vill hjälpa dig att bära det.
- Det är ju inte ditt kors.
- Det är ju mitt kors som …
- Jag visste inte om det.
- Förlåt.
- Jag vet inte.
- Du har fått bära … massor.
- Kan jag …… kan jag avlasta dig?

Okej. Jag går in som Integrera.

Integrera

- ”Avlasta”.
- Du.
- Kan jag få ställa mig framför spegeln?
- Jag ställer mig framför spegeln.
- Ställer mig vid de blå banden.
- Phff.
- Jaha.
- Var det så där jag såg ut?
- Jag tror inte jag har sett mig riktigt själv förut.
- …
- ”Avlasta”.
- Tack för frågan.
- Avlasta, jag vet inte.
- Här står jag.
- Jag var nedslagen på något vis, som ett slags ”I”.
- Integrera.
- Du vill integrera … mig.
- Var är Mig någonstans då?
- Jag vill inte bli avlastad.
- Jag vill hålla i Mig.
- Jag vill hålla i Mig.

Går in som Johan.

Johan

- Ja.
- Absolut.
- …
- Okej.
- Är det okej om jag frågar Johan, förlåt, om jag frågar Jag om det här?

Integrera går jag in som.

Integrera

- Ja.
- Fråga vem du vill.
- Jag skulle vilja hålla i mig.

Okej. Går in som Johan. Jag. Förlåt. Går in som Jag.

Jag

- Ja.
- Jag tycker att vi litar på det här.
- Alltså det känns bra och så men det är så fruktansvärt starka grejer.
- Jaha.
- Hur hittar du Mig då?

Okej. Johan. Jag går in som Johan.

Johan

- ”Mig”.
- ”Mig”.

Okej. Jag går in som Mig.

Mig

- Står här borta.
- Ledsen och upptagen av, av, av, av Vill.
- Jag har hört vad ni har sagt.
- Det är sant varenda ord.
- Det är sant varenda ord.
- Ja.
- Hej Integrera.
- Här är jag.
- Jag är Mig.
- Jag ställer mig bredvid dig här.

Okej. Jag går in som Integrera.

Integrera

- Det känns som att, panna mot panna, det är en sönderslitning i … hjärnan.
- Jag går in som Integrera.
- …

Jag går in som Mig.

Mig

- Nu så känns det faktiskt bättre.

Jag går in som Integrera.

Integrera

- Jag säger det.
- Vi behövde se oss i ögonen på den som såg oss men vi såg oss inte.
- Vi såg oss inte i ögonen.
- Vi behövde det så vi fick bli den som såg på oss.

Okej. Jag går in i Mig.

Mig

- Ja.
- Det.
- Precis.
- Precis.
- Så är det.
- Nu är Vill.
- Jag känner mig helt okej.
- Det är så här att … skars sönder för att inte dö … sedda som oss själva.

Jag går in i Integrera.

Integrera:

- Jag håller helt med.
- Det blir lite samma som andra gånger, att vi måste … hämta … oss själva … från den som … såg på oss … utan att vi såg på oss i den.
- Så att välja mellan att inte ses eller se sig själv som någon annan.
- Där ”inte ses” är död.
- Och att ses som någon annan blev … livet.
- Nu tror jag att jag som Integrera eller kanske du som Mig.

Jag går in som Mig.

Mig

- Det spelar nog ingen roll.
- Vi kan säga det här till er, Johan och… Jag, att det här träningsbandet här, det blåa som hänger från taket och som C. såg och frågade vad det var, och du Johan på något vis försökte rädda upp situationen, genom att förklara att det var ett träningsband men du trodde att C. kanske såg en förberedelse för att du skulle hänga dig själv.
- Och att Vill behövde, som det pratades om här nyss, splittas bort, eftersom Vill vill hänga dig.
- Det är nästan som att jag skulle ha lust, som Mig här, att fråga …

- Jag tar ner den.
- Det här är ju ett träningsredskap.
- Det är en sak.
- Den är viktig men den är inte viktigare än oss.
- Det är en sak.
- Den kan vara i den här lådan.
- Som är full av saker.
- De är viktiga men inte lika viktiga som oss.
- Så att, hur gammal var Vill när han behövde klyvas?
- För att överleva.
- Hänga sig … eller leva.

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja, ja, jo.
- Hur gammal känner du dig då, Mig?

Jag går in i Johan.

Jag

- ”Jag vill säga någonting här.
- Jag kommer att vänta lite med den frågan.
- Pausa den.
- ”Mig” behöver mera oss än frågor.
- Så jag frågar Mig här om det är okej att jag håller i dig så här lite försiktigt, med armarna?
- Jag ska kolla vad Johan tycker om det här.

Johan

- Ja.
- Jo.
- Men.
- Förlåt.
- Jag backar.
- Backar.

Okej. Jag ska kolla med Integrera.

Integrera

- Jaha.
- Där gick det fort.

- Hej Johan.
- Du kan väl ta det lite lugnt?

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Jo.
- Alltså.
- Ja.
- Förlåt.
- Inte förlåt men förlåt.
- Ja.
- Jag ska ta det lugnt.
- Det här känns bra.
- Tack Johan.
- Nej.
- Förlåt.
- Tack Jag.

Okej. Jag kollar vad Mig tycker om det här. Jag går in i Mig.

Mig

- Ja.
- Då får man slappna av lite.
- Det känns kanske som att man kan släppa Integrera.
- Han står ju här med Jag.

Okej. Går in i Integrera.

Integrera

- Ja.
- Ja, men visst.
- Jag ställer mig därborta, lite närmare Vill och så får vi se vad som händer.
- Ja.
- Kanske.
- Vi får se.
- Jag ställer mig här borta.
- Lite.
- Ja, lite närmare Vill, helt enkelt då.

Okej. Jag går in i Johan.

Johan

- …

Jag går in i Jag.

Jag

- Jag sätter mig här och ser på tiden så att …
- Avrunda nu ifall det behövs.
- Det vet man ju inte.
- Annars.
- Nu ska vi se.
- Ja.
- Det känns som …
- Det känns som …
- Det känns som … att det finns tid.
- Nu blir jag lite nervös.
- Så.

Okej. Jag kollar med Integrera.

Integrera

- Så.
- Jag säger till dig, Johan.
- Det handlar inte om saker.
- Jag vänder mig mot spegeln.
- Det handlar inte om Skjorta, Tofflor och … och Telefoner och sånt där.
- Det handlar om oss.
- Okej?

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Det är ju klart.
- Det är klart.

Går in i Jag.

Jag

- Jag får en association här nu bara att, med ryggen mot Integrera, att … att den här bilden med pålen som skyfflas in i ryggraden … kan stå för någonting … avgörande.
- Nu haglar det.
- Kanske.
- Alltså, det kan stå för någonting i stil med … liv.
- Att livet … kommer.
- Att livet… körs in i ryggraden.
- Och att rädsla för livet blir då motsatsen, man sliter ut livet ur ryggraden.
- Alltså, på något vis att födseln … var döden på något vis.
- Därför … livet.
- Jag vet inte.
- Det.
- Jag har Integrera bakom mig och tänker på … det här.
- Jag har en fråga om hur gammal Mig är.
- Jag vill kolla med Integrera.

Jag går in i Integrera. Ja.

Integrera

- Ja.
- Det känns ju liksom som att vi …, vad heter det, *bearbetar*, … Vill.
- Hjälper Vill genom att prata om det här.
- Jag sätter mig kort.
- Jag kommer att tänka på ”kraftig stöt i ryggraden”.
- Ursäkta mig.
- Men det skulle kunna vara ryggmärgsbedövning.
- Jag satte mig.
- Jag vet inte.
- Som Integrera, tror jag.
- Det vet jag ju ingenting om men min mor hade något slags sömnmedel i sig när jag föddes.
- Jag har inte rotat i det så *mycket* men… … jag kanske inte ville födas på det sättet.
- Jag vet inte.
- …
- Ja.
- Jag går upp som Integrera.
- Ja.
- Ursäkta.
- Det var bara en bild.
- Ryggrad.
- Jag är på fortsatt arbete… med hypoteser.

- Okej.

Jag går in som Jag.

Jag

- Ja.
- Hm.

Jag går in som Johan.

Johan

- Ja.
- Ja.
- Så förvirringen verkar handla om ”vem ville dö?”
- …
- Mig.
- Kan du säga någonting om hur gammal du känner dig?

Okej. Jag går in som Mig.

Mig

- Vi är lika gamla.
- Vi är samma.
- Du heter Johan och jag är Mig.
- Vi är samma.
- Eller?

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Självklart.
- Vi är samma.
- Vi ska fylla … femtiosju.
- Nu fick jag göra matematik där.
- Jag blev osäker.
- Femtiosju.
- Ska fylla. Är femtiosex.
- Som du.
- Femtiosex.
- Ska fylla femtiosju.

Går in som Mig.

Mig

- Vad trodde du?
- Att jag skulle känna mig som en annan ålder eller vad menar du egentligen?

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Jag har tänkt.
- Det har hänt så mycket.
- Mig och födsel och sånt där.
- Du är femtiosex … så klart.

- ”Ont i skalpen”!
- Jag går in som Mig.

Mig

- Jo.
- Tack.
- Det beror ju på att den är uppskuren och ihophäftad.
- Det är ömt och så här.
- Och ärr.
- Därför gör det ont i skalpen.

Går in som Johan.

Johan

- Ja.
- Jo.
- Så är det.
- Vad tycker du att vi ska göra?
- Nu?!

Okej. Jag går in som Mig.

Mig

- Jag vill snacka med Johan.
- Förlåt.

- Jag vill snacka med Johan, så klart, men jag vill snacka med Jag.

Jag

- Jag.
- Usch.
- Okej.
- Här är Jag.
- Nu är jag Jag här.
- Jag börjar bli lite trött här.
- Vad var det du ville prata om?

Mig

- Men du ville ju hjälpa mig.
- Vad fan …

Jag

- Jag vill prata.
- Om inte du vill …
- Vi kanske kan hålla Johan och Mig och ”Jag” som jag …
- Nu ska vi se.
- ”Jag vill integrera mig” och Johan.
- Vi är fem.
- ”Jag vill integrera mig” och Johan.
- Och vi är tre så det är två där.
- Integrera Vill står där.
- Jag tycker vi provar.
- Jag står här, ställer mig i mitten och så håller du min högra hand, Johan.
- Och så håller du min vänstra hand, Jag.
- Det tycker jag.
- Okej?

Kollar med Jag.

Jag

- Ja.
- Okej.
- Ska vi vända oss mot dom?

Mig

- Ja.
- Ja.

- Jag står precis mittemot Vill.

Jag ska kolla Johan, till höger om Mig.

Johan

- Det blir rörigt med vänster och höger och Mig, Johan och Jag. Vi kan ställa oss i bredd med händerna på varandras skuldror.

Mig

- Nu känns det bättre.
- Nu kan vi släppa in Integrera.

Integrera

- Som Integrera så känner jag att det här är lite som konfirmationen.
- Att man får hoppa eller så hoppar man inte.
- Och hoppar man så får man tro att det funkar men det vet man ju inte.
- Det är inte fråga om man kan fråga Vill utan att gå in i Vill.
- Man kan fråga hur mycket man vill.
- Man kan inte få svar utan att gå in i Vill.
- Och jag är Integrera.
- Jag behöver stå bredvid … Vill.
- Ni tre.
- Ni är starka.
- Ni står där.
- Jag exkluderar Vill om jag håller i er.
- Det kanske är fel?

Okej. Jag går in som mötesledare.

Mötesledare

- Det ser ut som att det finns tid.
- Men det är något som oroar mig.
- Inte som mötesledare …
- Eftersom jag säger det får jag be handledaren komma in.

Handledaren

- Ja.
- Jo.
- Det är spänningar här nu och vi vet inte vad som kommer att hända.
- Men det är som vi har sagt.
- Det är det värsta någonsin.
- Och det är nu.

- Det har mognat en vecka.

Mötesledare

- Ja.
- Ja.
- Jo.
- Absolut.
- Jag är ju rädd att det ska explodera.

Jag går in som handledare.

Handledaren

- Ja.
- Du menar att vi ska få ett epileptiskt anfall?

Mötesledare

- Ja.
- Nej.
- Ångestattack, kanske.

Jag går in som handledare.

Handledaren

- Ja.
- Det har du väl redan haft idag, tror jag.
- Det gick ju över.

Mötesledare

- Ja.
- Jo.
- Det har du ju rätt i.
- Ja.
- …
- Kan jag få byta plats så leder du fortsättningen av mötet?

Handledaren

- Nej.
- Jag är här med dig.
- Nu kör vi i mål.

Mötesledare

- Jaha.
- Ja, ja.
- …
- …
- Ja, Johan.
- Vad säger du?
- Det är du som äger det här mötet.
- Medan handledaren kan avbryta mötet.
- Du äger det.
- Okej?

Går in som Johan.

Johan

- Jag tycker att vi sänker armarna och står här som oss själva.
- Se vad som händer.
- Så att vi inte stoppar upp energin.

Jag/Johan

- Ja.
- Jag tar ner min hand.
- Visst.
- Så.

Mig

- Ja.
- Ja.
- Inget spektakel här nu utan …
- Kolla med Integrera.

Okej. Integrera.

Integrera

- Ja.
- Alltså.
- Min association.
- Det finns ju en tom påse som innehöll sextio centimeter långa bambublompinnar med spets bakom stolen där Vill är.
- Det var tio stycken och tillsammans blir de som en påle.
- Är Vill rädd för det här?
- Är det mammas rädsla för att föda som vi sitter i här?

- Jag var den förstfödde.
- Hon var rädd.
- Rädd för mig.
- Okej.
- Nej, men.
- Jag tror att vi kan gå in i Vill.
- Det tror jag.

Okej. Johan kollar med Johan … med Jag.

Jag

- Ja.
- Okej.
- Inga saker.
- Utan nu är det … Vill.
- Okej.
- Då ska vi se.
- Jag Vill Integrera Mig.
- Här är Mig.

Mig

- Jag *är* integrerad nu med Jag och Johan här.
- ”Vill” är inte med.
- Hur ser det ut?

Okej. Integrera.

Integrera

- Hej Vill.
- …
- Mamma var rädd för … förlossningen.
- Hon var rädd.
- Hon kanske inte riktigt var …
- Hon hade lugnande bland annat …
- Hon kanske var ensam.
- Hennes mamma kanske inte ens var i landet.
- Hennes man, alltså pappa, kanske inte var där.
- Det vet jag inte … men …
- Kanske hon …
- Det kanske blev för mycket för henne … att gå igenom den här förlossningen …
- Jag ställer mig på knä.

- Jag ska försöka hjälpa dig …
- Jag ska be Johan komma.
- Jag är här med dig.

Okej. Går in som Johan.

Johan

- Ja.
- Hm.
- Okej.
- Vår mamma.
- Hon kände inte någonting när hon födde oss.
- Det var ett svart hål … som hon kände att hon födde fram … så att … det behövde fyllas med någonting.
- Då gjorde vi det.
- Vi fyllde oss med henne … och blev vår mamma.
- Men vi är inte vår mamma.
- Vi är oss själva.
- Jag ställer mig upp som Johan och kollar på Vill, kollar på Integrera kollar på Jag.
- Kollar på Mig.

Okej. Går in som Vill … nu.

Vill

- Svarta hål är … knepiga.
- Men jag är inget svart hål.
- Jag har hamnat i dom.
- Jag försöker förstå dom.
- Det går ganska bra.
- Dom är lika enkla att förstå som … oss människor.
- Det är samma … mysterium.
- Det är svårt.
- Det är inte enkelt.
- Men det är samma.
- Därför … mindre ensamt.
- Svarta hål är också … … svåra att förstå.
- Liksom vi är.
- Det gemensamma är att det finns en före och efter på ett sätt.
- På ett annat sätt *inte* så att det finns ett före och ett efter.
- Barn behöver mer än att vara … svarta hål.

Okej. Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Men.
- Jo.
- Så är det.
- Hej!
- Länge sedan.

Mig

- …

Jag

- Ja.
- Ja.
- Det finns före och efter.
- Också inte.

Okej. Integrera.

Integrera

- Ja.
- Jag tycker vi gjorde ett bra …
- Jag tycker vi gjorde ett *jävla* bra jobb.
- Hej Vill.

Okej. Jag går in i Vill igen.

Vill

- Ja, men ja.
- Men ni jobbade ju.
- Det var ju Mig som vi skulle hitta.
- Det gjorde ni ju …
- Det var svårt.
- Nu känner mig mig mindre … vinglig.
- Och mer öppen för att …, lite mer öppen för att …, tiden kommer fortsätta att gå.
- Och att jag inte vet vad som kommer att hända.
- Var har jag *varit*?
- Någon som vet?

Johan

- Du har varit i mig.
- Kämpa själv.

Mig

- Ja.
- Vi har väl setts då och då tror jag.
- Du är tydlig med vad du vill.
- Du är ju i oss och inte ointegrerad men … eller har varit ointegrerad.

Jag

- Ja, vi har kanske inte haft den bästa relationen.
- Jag och Vill, tätt liksom. Så har jag … bort och du … bort på olika ställen. ”Jag vill”, ”Jag vill”, ”Jag vill” ”Jag vill”, ”Jag vill” ”Jag vill”.

Kolla med Integrera … ska vi se.

Integrera

- ”Jag vill integrera mig.”
- Ja men jag tycker ni talar med varandra, Jag och Vill.

Jag

- Ja, vi provar, rygg mot rygg.
- Vad tror du om det?

Vill

- Rygg mot rygg.
- Ja ja.
- Det kanske kan vara …

Jag

- Nej.
- Nej men, det är *vi*.
- Jag är ”Jag” och du är Vill.
- Rygg eller inte rygg.

Vill

- Okej.
- Men du.
- Du har rätt.
- Jag är rädd att förlora dig.

- Jag är jätte jätte jätterädd att förlora dig.
- Som att jag liksom inte vill ta kontakt för att jag är så rädd att förlora dig.
- Ifall vi får kontakt.
- Vi kanske har kontakt.

Jag går in som Jag.

Jag

- Jag fattar vad du menar.
- Det har hänt så många gånger så att …
- Men vi har blandat ihop ”mötas” med att ”möta varandra”.
- Det finns bara en av mig och det är jag och det finns bara en av dig och det är du.
- Jag tror kanske inte att …

Jag kollar med Johan.

Johan

- Jag behöver *er*.
- Jag behöver ”jag vill integrera mig”.
- Jag behöver er två.
- Och Integrera och Mig.
- Jag behöver Jag Vill.
- Jag behöver er.
- Jag ställer mig emellan så får vi se.

Jag går in som Vill.

Vill

- …

Jag går in som Jag.

Jag

- Jag vet inte.

Jag går in som Johan.

Johan

- Ni slår mig … på skoj.
- Som om vi vore kompisar.
- Små barn men vi är inte det.

- Vi är stora vuxna människor.
- Jag har skrivit om dig Vill, ganska mycket.
- Hej.
- Du är jag.
- Vi är samma.
- När jag skriver skriver du.
- När du vill vill jag.
- Vi är samma.
- Hej Jag.
- Vi är samma.
- Vi behöver titta på det ganska mycket att när jag känner att jag vill och du *säger* att du vill eller känner eller vad du nu gör så är vi samma.
- Samma … person.

Vill

- Ja, det vill jag faktiskt att ni ska komma lite mera …

Jag

- Det har ju varit lite förvirring.
- Jag sätter mina händer på Vills axlar.

Johan

- Jag sätter mina händer på Vills axlar.

Vill

- Ja.
- Det blir lite stadigare när man har support från båda håll.
- Nu har vi faktiskt Integrera här och … Mig … och Vill.

Möte 2: ”jag vill integrera mig.”

Nittonde mars, 2023, 13.30.

Johan

- Det är fortfarande rörigt men det känns som att förra mötet var livsavgörande.
- Jag vet inte vad det skulle innebära men på ett sätt är det som en livlina.
- En livlina som som jag inte riktigt vet om och hur den är förankrad i mig.
- Möte 1 är som en kontinent som ibland inte finns där jag finns.
- Jag tappar i och för sig stundtals tid och rum och person och händelser.

- En tanke som har återkommit under de sista dagarna är att ta ytterligare ett steg framåt.
- Jag vill möte min önskan i sin helhet.
- Jag vill alltså möta hela meningen ”jag vill integrera mig.”
- Oro slår till.
- Meningen slutar med en punkt.
- Att meningen börjar med ”j” som gemen är uttänkt.
- Det är hela meningen jag vill möta, som en helhet.
- Punkten, dock, … jag vet inte.

Mötesledaren

- Du har även tänkt att vi skulle jobba vi tre: jag du och meningen?

Jag

- Ja.
- Mycket påträngande oro.

Mötesledaren

- Du bestämmer.
- Punkt eller inte.
- Kan jag hjälpa dig?

Jag

- Kan vi sätta upp punkten?

Mötesledaren

- Nej.
- Inte som någon slags appendix till din mening.
- Varje arbete är en helhet.
- Det är ditt möte och om du vill sätta upp punkten så tror jag att det är något som är viktigt, ja centralt.
- Men jag vet inte.
- Du behöver hitta vad som är rätt för dig i den här stunden.
- Kanske var din oro ingen slump?
- Det är av oerhörd betydelse att du inte forcerat detta.
- Vi har tid.
- Kanske är inte tiden nu men det kommer mer tid.
- Vi är alla här.
- Även om det kanske inte känns så.
- På något sätt är vi alla här.
- Tror du att du vill bestämma dig nu?

Johan

- Om vi provar att ha två delar, meningen och punkten?

Mötesledaren

- Absolut.
- Men du är rädd att punkten ska slå sönder meningen?

Johan

- Ja.
- Att jag gör fel.
- Att jag fel hur jag än gör.

Mötesledaren

- Ja.
- Eller tvärtom.
- Att du gör rätt hur du än gör.
- Om meningen ”slås sönder” kommer dess innehåll tillbaka, vi är då där vi var senast.
- Vi har då de fyra orden; vi har dig och vi har mig. Och om det skulle behövas har vi ju med framgång förut tillkallat handledaren.
- Med detta sagt kanske det är så att det finns en tidigare osedd och mycket viktig klyvning mellan din mening och vad som vi nu har, faktiskt, ordet ”punkten” för.
- Vill du säga vad som blir aktuellt för dig nu när vi pratar om det här?
- Jag tror det är av betydelse.

Johan

- Jag tänkte säga att jag började bli osäker på vem jag var.
- Men jag är Johan.
- Och vi pratar om något som skulle bli möte 2.
- Jag är livrädd. Märkte det först när du …
- Jo.
- Jag kan säga det.
- Jag blir lugnare, eller kanske stadigare, av att hålla den tanken.
- Tanken att säga vad som blev aktuellt för mig.
- Känns nu igen som att det kan explodera.
- Känns mindre så när jag säger det.
- ”Vad skall folk tycka?”
- Dyker upp.
- Hela tiden
- Clark Olofsson.
- Jag tycker inte om honom.
- Har han präglat mitt liv?
- Nej.
- Det har han inte.

- Det blev rörigt.
- Jag tänkte på att jag tidigare idag kom att tänka på min far.
- Det blev ordentligt vingligt då.
- Kan du hjälpa mig?

Mötesledaren

- Ja.
- Säg det sakta.
- Vila mellan varje ord.
- Som du lärt dig på den sista tiden.

Johan

- Min grundläggande självkänsla var beroende av vad min far tyckte om mig.
- Eller av vad jag trodde att han tyckte om mig.
- Han gick bort nittonhundranittionio men jag lever med detta hela tiden.
- Jag har inte sett det förr.
- Jag har kluvit mig själv gång på gång för att överleva men sade inte emot honom som mig själv förrän han fysiskt inte kunde komma åt mig.
- Nej.
- Så var det inte.
- Han gick bort ett tag därefter men han var rörlig när jag sade emot honom.
- Min fru Barbara hjälpte mig att se igenom livslögnerna.
- För honom var saker viktigare än vad jag var.
- Jag levde med honom som självkänsleregulator i sju år. Från då jag var sju till det att jag var fjorton år.
- När han hade delirium och sköt med det gamla militärvapnet mot de ryssar som närmade sig vårt hus gick jag till närmaste telefon och det blev polishämtning.
- Jag har till denna dag inte upplevt detta inifrån.
- Jag vill nog inte det, tänkte jag säga.
- Det finns så många sådana händelser.
- Allt var mitt fel.
- Men jag klöv och klöv och klöv.
- Jag förstår nu vad du säger.
- Stegvis, är det som behöver tillämpas.
- Men han dök ju upp idag och nu är vi här och pratar om det.
- Pratar om jag kan ta nästa steg.
- Nästa steg?
- Känns som att något öppnas.
- Jag vill ta nästa steg.
- Jag har sagt det en gång tidigare.
- Då, tror jag, exploderade det, fast inte för mig.
- Jag gick nog då emot något som tidigare har stoppat mig.
- ”Hur skall det bli för …?”

- Jag vill ta nästa steg.
- Så är det.
- För att jag vill leva mer integrerat.
- … Om jag vill leva mer integrerat kan ju nästa steg vara att sätta upp min mening och punkten?
- Ser framför mig ett satans kaos.
- Som väl är granne med Gud?
- Kan du hjälpa mig!!?

Mötesledaren

- Är det tiden?
- Att ett möte tar mycket tid?

Johan

- Tänk om jag har fel?
- Tänk om det inte är far?
- Äh!
- Jag vet inte.
- Så är det.
- Jag vill ju integrera mig.
- Punkten oroar.
- Kanske …
- Kanske att närma sig punkten stegvis.
- Som vi gjorde med Vill?
- Är jag uppe i huvudet nu?
- Nej.
- Stegvis, eller något annat passande uttryck, är rätt.
- Frågan är väl om meningen kommer att hålla?
- Det kommer den inte att göra.
- Kaoset med Jag Vill Integrera Mig kommer att fylla golvet.
- Jag vill ha hjälp.

Mötesledaren

- Extern ?

Johan

- Nej, men jag tänkte på det. Jag kan väl inte integrera vare sig dig eller handledaren?

Mötesledaren

- Jag tror inte att det går att svara på.
- Jag hjälper dig att integrera dina bortsplittade delar men jag är ju en del av dig.
- Kanske en juxtaposition?

- Men då är vi olika.
- Nu blir jag orolig.
- Jag bjuder in handledaren?

Johan

- Ursäkta.
- Jag vill inte …
- Det blir snurrigt.
- Kan ju inte bli värre med inspel från handledaren.
- Tänk om det inte finns fler nivåer.
- Men det sa du ju förra gången att det fanns?

Mötesledaren

- Ja.
- Men nu pratar vi om två saker.
- Om du vill ta emot extern hjälp och om du kan integrera dina interna ”hjälpare”.

Johan

- Nej.
- Jag tror inte jag orkar med extern hjälp nu.
- Det är praktiskt svårt också.
- Men.
- Nej.
- Inte extern hjälp nu.
- Tack för att du svarar och att vi kan prata om det här men det här med att integrera dig och/eller handledaren känns nu som egentligen ganska teoretiska frågor.
- Det är ju där jag ofta hamnar men det är inte nästa steg i mitt arbete med integrera mig.
- Nu dyker plötsligt min far upp.
- Att pressa mig mot den där teoretiska frågan är som att lösa den gordiska knuten han gav mig.
- Du måste tänka men du får inte tänka.
- Lösningen är att tänka tills det exploderar.
- Då kan jag inte tänka.
- Det går utanför ”måste ” och ”får inte”.
- Jag får vila i att du finns här för mig
- Och att du kan få stöd av handledaren.
- Jag kommer att tänka på mentalisering.
- Du hjälper mig att mentalisera!
- Svar Nej.
- Jag vill inte ha extern hjälp.
- Jag vill att vi jobbar.

Handledaren går in.

- **Vi tar en paus nu och fortsätter i morgon om det passar.**

Mötesledaren

- Är det något du jobba bör tänka på innan dess?

Johan

- Ja.
- Att låta det här vila nu tills vi fortsätter.
- Att ha samma rutiner imorgon som idag.
- Att inte ta ut mig.
- Även om jag som alla dagar nu hamnar i djupa dalar.
- Att komma ihåg att jag är känslig.

Mötesledaren

- Ja.
- Johan.
- Det finns tid nu.
- Det är måndag och klockan är tre på eftermiddagen.
- Jag vet att du har förberett dig för att fortsätta mötet vi började igår men hur är det nu?
- Det är mycket som händer.

Jag går in i Johan.

Johan

- Ja.
- Jag är darrig.
- Det skakar på något vis.
- Osäker på … mycket.
- Till exempel på det jag säger nu.
- …
- Förra mötet var … mycket bra.
- Början på det här mötet blev också bra. Jag kände mig lite oförberedd nu plötsligt.
- Vi visste att det kunde bli tid men inte att det skulle bli tid och det kom plötsligt.
- Men med tanke på min avsikt, att jag vill jobba med det här så känns det väldigt bra att du frågade mig.
- Det är lite svårt nu, dock.
- Jag vet inte exakt med vad.
- Men din fråga är om jag vill fortsätta nu.

- …
- Jag har sett, idag, mig fortsätta.
- Jag fortsätter, nu.
- Min intention är att ”jag vill integrera mig” och arbetet som vi gjorde förra gången var … starkt.
- Det känns i mig, på något vis, stadigt, att bara … släppa in … förra jobbet.
- En …, motrörelse, kan man säga, är orden dö, dö, dö, dö, dö, kan man säga.
- Det känns lite lättare att *säga* det.
- …
- Precis.
- När vi började då … jag har inte läst på i anteckningarna, förutom precis slutet, men jag minns ju, mycket väl, att jag blev orolig för att hela, liksom, önskan — ”jag vill integrera mig” —, nedskriven, har ju en (avslutande) punkt eller inte … och när jag ska jobba med hela önskningen, ”jag vill integrera mig”, så dök den här punkten upp och det blev det skrämmande.
- Inte när vi tittade på den men … det blev skrämmande.
- Jag har också tänkt, och jag har kanske för mig att du också sa någonting om att, ”jag vill integrera mig” är ju fyra ord och de tillsammans är ju min önskan och behöver man öppna önskningen, och titta på ett eller flera av orden, så kan man ju göra det.
- Det känns lite … också …, ja, jag tänkte säga *angeläget*, för mig att förhålla mig till andra öppningar.
- Att jobba med meningen ”jag vill integrera mig”, som en helhet, går åt andra hållet än att öppna upp … men så var det ju inte utan jag vill jobba med *hela* meningen ”jag vill integrera mig”.
- Då dyker punkten upp … i det hela, som den inte alls var första … mötet.
- Nu är det andra mötet.
- Det är samma mening men det är en annan …
- Och.
- *”Jag vill integrera mig”.*
- Jag för … tänker … föresatte mig … tänker mig att jag *behöver* gå den vägen.
- Men nu känner jag mig väldigt osäker inför det.

[**Johan** går in med reflektioner i samband med nedskrivningen av dessa anteckningar. Möte 2 **pausas** längre fram och Johan har svårt att förhålla sig till omständigheterna kring detta. Han blir bland annat starkt osäker inför projektet i sig. Han påminner sig efterhand om det absoluta behov han har av att integrera sig. I strömmar kommer ifrågasättanden av den attityden. Han påminner sig om våldet och hotet om våld. Hotet om död, utplånandet av han existens, hans liv, får honom att inse allvaret i den aktuella situationen, den situation han brottas med i föreliggande stund. Allvaret består i att han byggt upp en livslögn som försvar mot sanningen i konstaterades att han inte blev sedd som den han var. Livslögnen är *imperativet* ”Ingen får se mig”. I vågor som sakta minskar i styrka möter han kraften i att gå emot denna livslögn. För att överleva att inte vara sedd som den han var blev det så att han kom att övertyga sig själv om att han inte fick bli sedd. De ”gordiska” knutarna kan nu rullas ut en efter en.

- ”Du får inte bli sedd. Om du inte blir sedd dör du.”
- ”Ingen får se dig. Alla måste se dig.”

Oavsett vad som har hänt är det sant att Johan hade rättigheten att bli sedd när han var barn. Han blev nekad denna rättighet i så måtto att han vände på det inne i sig själv för att överleva.

- ”Jag får inte bli sedd.”
- ”Jag får inte bli sedd för vem jag är, för vad jag varit med om, för vad som blivit gjort mot mig.”

Johans arbete med att integrera sig har nu kommit till detta vägskäl. Hur ska han gå vidare? Vad han än gör hädanefter i sitt arbete med att integrera sig själv kommer han att möta sig själv. Han kommer att se sig själv. Men ingen får ju se honom? Möte 2 **pausas** i samband med att Johan inte kan stanna kvar. Han hinner dock uppmärksamma detta i tid. Johan behöver fortsätta nedskrivandet av mötesanteckningarna stegvis.

- ”Måste skynda” tycks egentligen betyda ”måste försvinna”.

I tankarna kring det här var en avgörande punkt när Johan satte ord på gränsen för vad som kan hanteras inom ramen för möten med orden som uttrycker vad man vill och önskar, ord som förkroppsligar inre subjekt. Han såg gränsen som de självdestruktiva krafter han behandlat (?). Om och när gestalterna dyker upp som ska se till att Johan inte syns och inte berättar vad han upplevt — under ett arbete med att synas för sig själv och berätta om de egna upplevelserna inför sig själv — är Johan prisgiven åt dessa gestalter. Så till vida att han inte uppmärksammar dem. Utifrån denna syn är den inslagna vägen farlig. Samtidigt som den är nödvändig att gå, för att kunna arbeta mot integrering.

När Johan såg detta framför sig stod det klart att gestalternas drivkraft inte var hans död eller försvinnande utan drivkraften är just detta, att han inte får bli sedd. Lösningen, som Johan ser det nu, är att ifrågasätta denna sanning, att han inte får bli sedd. För att fortsätta arbeta på ett säkert sätt behöver Johan alltså byta grundantagande. Om motorn fortsätter att vara ”Johan får inte bli sedd” kommer mer arbete med att se sig själv leda till försämring. Jag behöver med andra ord byta grundantagande till ”Jag får bli sedd”.

- Jag måste inte bli sedd av andra men jag får se mig själv.
- Jag får bli sedd av andra.

Jag går nu händelserna rejält i förväg men det finns ett mönster: jag vände mig nog mot min pappa som liten, sedan samma sak när min mamma blev sjuk. Sedan återigen när min mamma dog. Det är nog så att jag i min pågående kris i mitt inre åter har vänt mig till/mot min far. Och att jag föresatt mig att jag måste bli emottagen. Att det inte finns något alternativ.

- Jag får inte bli sedd
- Jag måste se min far.
- Jag måste hålla liv i honom för att leva.

I det här ljuset ”försvinner” jag alltså från mig själv för att överleva. Jag får inte se mig själv utan måste se min far. Det är min uppgift.

För att se mig själv måste jag tugga i mig att mina föräldrar inte såg mig tillräckligt. Att jag har gjort min osynlighet till något värdefullt.]

[Fortsättning Möte 2]

Johan

- Vi sitter ju här och jobbar nu.
- Men.
- Och.
- Jag vet inte hur jag vill gå vidare.
- Jag tänker att jag är rädd för punkten.
- Jag är rädd för att allt ska gå sönder *också*.
- Eh.
- Jag är rädd för att ge upp, tror jag.
- Det känns bra att säga det.
- Eh.
- *Om* jag vill jobba med hela meningen och se vad som händer mellan Mig och Jag Vill Integrera Mig och *Johan* och hela meningen ”Jag vill integrera mig.”
- Öh.
- Öh.
- Det är väl fullt möjligt att göra så.
- Alltså avsikten var väl att testa hur *sant* det är det som visade sig.
- Vill sa ju att det är svårt och enkelt.
- Det stämmer.
- …
- *Om* det är, *och* det är, på liv och död, så om jag jobbar med det så får jag inte vinna på något vis, alltså vinna … inte leva … om jag inte jobbar.
- Alltså, den gordiska knuten, det vete fan var den dök upp.
- Jag läste om …
- Jag läste anteckningarna.
- Alltså, den gordiska knuten.
- Tänka sig … det är inte snällt.
- ”Du får inte tänka, du måste tänka.”
- Var nu det kommer ifrån?
- Det vet inte jag.
- Men eh.
- Jag sa det bara.
- Jag kommer inte ihåg.
- ”Jag får inte jobba med hela meningen. Jag måste jobba med hela meningen.”
- Det är som att *lek*fullheten saknas. Jag tänker att jag inte lekte så mycket med min pappa.
- Jag kan inte säga att jag minns att vi lekte.
- Jag tänkte också på det här med *saker*.
- Att … ja … att presenter jag fått i födelsedagspresent, speciellt av honom, har varit saker.
- …

- Nyttoföremål.
- Ett luftgevär så att jag skulle lära mig skjuta.
- En roddbåt, som familjen inte riktigt hade, *då*.
- Fick jag i sju- eller kanske tioårspresent.
- Byggd av farbror morbror Johannes som byggde roddbåtar men det är väldigt svårt att se det som en lekfull present till *mig*.
- Så.
- Jag vill nog *leka*.
- Jag vill leka.
- Jag vill förhålla mig *lekfullt* till det här …
- Ord som har snurrat sedan sist … eh … ”Den allvarsamma leken.”
- Där kan man ju betona både *allvarsamma* och *leken*.
- Eh.
- Jag har haft mycket tankar kring *lek* och att lek … kanske inte riktigt gillades, på något vis, av pappa, jag vet inte.
- Man skulle smyga om man skulle leka.
- På något vis.
- Jag vet inte, nu får jag för mig att *om* jag leker och han ser det så ska han vara med.
- Det känns nu så helt plötsligt…
- Jag vet inte.
- I den här situationen.
- *Om* jag skulle leka så skulle han på något vis dyka upp.
- Det är kanske det som jag är rädd för?
- Det kanske är *en* sak jag är rädd för.
- Att han skulle vara punkten och så jobbar jag och så dyker han upp och … jag vet inte … omintetgör arbetet.
- Eh.
- Så att.
- Eh.
- Också, som jag nyss sa, att meningen ”Jag vill integrera mig”, ja, punkt eller inte.
- Det är två
- Och så mig själv som Johan.
- Det är tre.
- Alltså …
- Skydda.
- Mötet.
- Från kanske … strukturell kollaps.
- Som kan ske på olika vis.
- 73 15:10
-

Möte 3: ”Jag vill se mig” / ”Jag vill se mig själv”.

Mötesledaren

- Ja.
- Johan.
- Det blir inte lättare.
- Meningarna ”Jag vill se mig” och “Jag vill se mig själv” kommer från arbetet med möte 2.
- Möte 2 är inte nedskrivet än.
- Ändå vill du gå vidare med en mening som du inte vet vilken den är?
- Du tror att det är rätt?

Johan

- Ja.
- Strukturen är helt avgörande och nu är det så att strukturen behöver anpassas.
- Anpassas till syftet med arbetet.
- På det en planet är syftet meningen.
- Det större syftet är inte klarlagt.
- Men det finns en inre ökande klarhet i att jag vill lite mer än lite mindre.
- Jag måste därför se vart jag går.
- Det känns så nu.

Mötesledare

- Ja.
- Vad vill du jobba med?

Johan

- Jag har varit ganska låst i tidigare meningar.
- Vad ska andra tycka om det här?
- Vad ska mötesledaren tycka?
- Jag har redan *börjat lite* och ser *nu* ”mig” och ”själv” som delar som går tillbaka till min fjorton år äldre farbror Anders” och till min fjorton år äldre kusin Birger.
- Under dagen har det varit rätt intensiv och jag har balanserat på gränsen för min förmåga.
- Just Birger dök upp som något slags skepnad mot eftermiddagen och, kanske associativt, sedan även Anders.
- De liksom *gled* mot orden *mig själv.*
- Jag vill därför prova att integrera de delar av mig som bundits fast i inre representationer av mina två äldre släktingar

- Under mina första år de fjorton, femton respektive sexton år gamla.
- Jag har ett minne av att Anders som tonåring var arg på din mor vid ett tillfälle.
- ”Vi”, det vill säga de som bodde i huset, var samlade runt middagstid och, vill jag minnas, såg på/skulle se på TV.
- Jag har alltid kommit ihåg det som att Anders var fjorton/femton år.
- Samtidigt var jag själv tre tio sex år.
- Min familj hade flyttat därifrån när jag var två år och efter det åkte vi regelbundet och bodde under ledigheter.
- Min farfar John Eugen dog artonde oktober 1959.
- Anders var då sju och ett halvt år.
- Min far, Jan-Erik, ska ha flyttat till Sverige för att försörja sin mor och sina yngre syskon 1958.
- För att detta ska gå ihop bodde inte Jan-Erik och Anders tillsammans förrän jag flyttade tillbaka till farmors hus när jag var två veckor gammal.
- Anders var då exakt fjorton år äldre.
- Jan-Erik var fjorton år äldre än sin bror Anders.
- Sånär som på femton dagar.
- Jan-Erik var född den elfte maj 1938.
- Emellan bröderna fanns Tor som var sju år äldre och yngre än respektive bror.
- Anders hade alltså växt upp med sin sju år äldre bror och när jag kom in i hushållet kom jag tillsammans med min mor och Anders’ fjorton år äldre bror Jan-Erik.
- Tor var då tjugoett år gammal och hade kort dessförinnan flyttat ihop med kvinnan i sitt liv, Eivor.
- De bodde med oss andra i farmors hus.
- 1966.
- Sedan har vi Birger, då.
- Birger var min faster Gunnels och hennes make Johannes äldsta barn.
- Gunnel och Johannes hade byggt ett hus på en avstyckad tomt i anslutning till farmors hus.
- Birger bör ha fötts in i en tillvaro där hans morbror Jan-Erik bodde i ett annat land men som ofta bodde och verkade i hans mormors hus.
- För mig stod Birger och Jan-Erik varandra nära. Jag har aldrig förstått varför.
- En ledtråd är att ”man” ”alltid” sa att Birger blev alkoholist den dagen då han började arbeta på färjan mellan Mariehamn och Kapellskär som sextonåring.
- När han var sexton var jag två år och detta år flyttade jag med min familj till Saltsjöbaden.
- Birger mer eller mindre flyttade med.
- Han var då sexton år.
- En annan släkting dyker upp.
- Min mors bror Roger flyttade till Sverige i samband med att jag gjorde det.
- Min första minnesbild är hans person när jag går från bilen till nya huset i Sverige.
- Jag är två år.
- Roger är nitton år.
- Jag vet att han bodde med oss tills han flyttade till Nacka.
- Jag vet inte om han flyttade *med* oss.
- Min far berättade för mig, som det verkade, i förtroende, vid flera tillfällen, att Roger var så rädd för döden/sjukdom att han sov i sin bil utanför grindarna till akutmottagningen Karolinska sjukhuset. Han bör med andra ord haft körkort.

- Tillbaka till Birger.

Handledaren

- **Vi tar en paus här och fortsätter tidigast imorgon. Återigen för att säkra upp processen.**

Mötesledaren

- Ja.
- Det var mycket som hände/händer och Johan är lite … forcerad.
- Vet inte men … vi får följa upp det när vi får möjlighet.

Handledaren

- ”Forcerad” är nog fel ord i det här sammanhanget, men där med ”ett steg i taget” … i kombination med ”farthållning” är nödvändigt.
- Här började det gå alltför fort.
- Du som mötesledare behöver ha stramare tyglar.
- Ni behöver också fokusera målet.
- Vad är målet?
- Vilka vägar är irrvägar
- Vilka vägar kan leda oss närmare målet. Den frågan är nu central.
- Tombolan får stanna upp.
- Att tänka utanför boxen och utanför den struktur man vilat i är inte med nödvändighet av ondo.
- Det gäller att ha en kompass.
- Vart ska vi?
- När ideliga skuggor dyker upp från det förflutna, som kusin Birger och farbror Anders, *måste* vi trygga Johan i att vi inte alla kommer att springa på samma boll.
- Information bör dock finnas till hands.
- Var!
- Var?
- Var.
- Vi går tillbaka till den uppstyckade meningen:
- ”Jag vill se mig själv”.
- Johan hade två meningar och vi tittar på dem i deras sammanhang från anteckningarna ovanligt.
-

[**Johan**

- Ja.
- Strukturen är helt avgörande och nu är det så att strukturen behöver anpassas.
- Anpassas till syftet med arbetet.
- På det en planet är syftet meningen.

- Det större syftet är inte klarlagt.
- Men det finns en inre ökande klarhet i att jag vill lite mer än lite mindre.
- Jag måste därför se vart jag går.
- Det känns så nu.]

Handledaren

- Om vi tittar på meningarna, först den ena och sedan den andra, kan vi inte göra så ”stelt”.
- Alternativet är *organiskt* och vi sätter in ett ord i taget.
- För att säkra upp processen gör vi inga undantag.
- Två meningar sätts upp samtidigt och blir två meningar då de ord-mässigt hör samman.
- Vi går fokusera vad som händer när sista ordet in.
- Det är mina villkor.

Mötesledaren

- Ja.
- Men.
- Det känns bra.
- Som en mentaliserad kompromiss. Vi har gjort vad vi kunnat.
- Ja.
- Johan.
- Du har hört vad vi har dryftat.
- Känns det som att vi alla är på en väg du vill slå om på?

Johan

- Jag kanske inte riktigt är med i svängarna men är det inte mycket fokus på mig som “Johan” och Jag.
- ”jag vill se mig… själv”.
- Det är fyra ord som saknas.
- Vill, se mig, själv.

Mötesledaren

- Ja.
- Vi tittar på två versioner av en mening, din mening, din mening som du inte vet hur den ska uttryckas. Det är det vi jobbar med.
- Handledaren har ansvaret nu och vi kommer att ta din mening ord för ord så gott det går.
- Riktningen, som du har angivit, är …
- … vad är din riktning!
-
- Johan.

Johan

- Jag vill inte dö för egen hand.
- Får jag säga en sak?

Mötesledaren

- Ja.

Johan

- min pappa sa många gånger till mig att han och hans bror Tor hade en pakt som byggde på att det var fegt att ta sitt liv. Pakten var väl att ingen av dem skulle göra det.
- Vad var det han ville säga … mig?
- Att de haft det svårt?
- Att den fege tar sitt liv?

Mötet **pausas** … av Johan.

[Dagen efter förhåller sig Johan till sina kraftigt pendlande krafter. Han försöker så gott han kan hålla igen i preventivt syfte. Plötsligt slutar han att känna efter och beter sig som om han var fysiskt återställd. Noterar att det inte kommer någon rekyl eller något behov av återhämtning. Han tolkar det som att en inre gestalt tagit över som inte vidkänns några begränsningar. Han ser detta som en nödsignal. Fortsätt ditt arbete eller överge den del av dig som hålls av den här gestalten utan behov av återhämtning. Gestalten visar upp en tillvaro utan smärta. Gestalten visat upp en tillvaro där ”mig själv” *inte finns.* Och därför inte lider.

Johan får under dagen, efter att ha återfått kontakten med sig själv, reda på att en abstrakt han skickat till en kongress blivit accepterad. Han meddelar den lokala kommittén att han inte kan registrera sig i tid på grund av sjukdom. Han får ett svar som bekräftar hans tillbakadragande av hans abstrakt.

Juxtaposition: Johan försvinner när han inte blir inbjuden till kongressen oavsett/när han ifrågasätter ”gestalten” som hans subjekt *primus*.]

Gestalten

- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!
- Jag har alltid hjälpt dig!

- Jag har alltid hjälpt dig!
- Du hade dött!
- Dött!
- Dött!
- Dött!
- Dött!
- Men säg någonting då!

Johan pausar]

Mötesledaren

- strukturen håller på att gå sönder. Jag tycker att vi börjar om, att vi börjar med meningen ”Jag vill se mig själv.” Vad säger du, handledaren?

Handledaren

- lita på meningen.
- Lita på processen.
- Jag tror att processen kommer att fortsätta..
- Vi får se vad som händer.
- Vi får lita på Alexander.
- Jag menar att vi kan lita på att den grundläggande konstruktiva ansatsen som finns i vårt uttryck i vad vi vill, vår ”mening”, är start nog när vi uttrycker den igen.
- Oavsett om tidigare försök gjorts, och som inifrån setts som eller inte setts som att utfallet varit i linje med meningens avsikt, får vi anse det överordnade syftet, i det här fallet, gå före enskilda delars belägenhet. Detta sagt i ett sammanhang där vi, du och jag mötesledaren, erbjuder Johan våra reflektioner och våra försök att förstå hur Johan kan hjälpa sig själv för att hans liv mer ska vara i paritet med hur han ville ha det. Alla beslut ligger dock i hans hand. Ja. Det är nu extra viktigt att Johan känner efter om hur han vill gå vidare.

Mötesledaren

- Ja.
- Det blir en styrka i att vara beredd på att det blir svårt och det är därför är angeläget om att fortsätta.

Johan

- Okej.
- Jag kan börja.
- Detta är min önskan.
- ” Jag vill integrera mig själv.”

Mötesledaren

- Ja.
- Hm.
- Vi har suttit uppe och druckit te en stund under natten och nu är klockan en bit över fyra. Vi har alltså sovit snarare lite mindre än lite mer. Jag tycker att vi pausar nu och fortsätter vid ett annat tillfälle. Senare idag har vi ju pratat om och nu har dagen inte riktigt börjat. Ja.
- Det är lite tankar.
- Vad säger du, Johan.

Johan

- Tack för förslaget. Jag tänker att det är bäst att försöka sova ett tag.
-

Paus

Gestalten

- Jag håller ju koll på allt åt dig.
- Så att du ska kunna sova.
- Så att du ska kunna göra det som du vill.
- Ja.
- Jag stänger av.
- Men det är väl vare sig ditt ansvar eller din sak?

Johan

- Tack för att du håller koll på allt.
- Som du vet kommer jag att jobba med min mening, troligtvis imorgon.
- Du har ju nu kommenterat rätt ut vad du vill ha sagt.
- Jag kommer inte att försöka stoppa dig.
- Jag vill heller inte försöka stoppa dig.
- Du har viktiga saker att säga.
- Som du förstår kommer du att synas.
- Mötesledaren och handledaren är ju med.
- Nu ska jag försöka tänka på lite färre saker och försöka sova.

En gestalt/”gestalten”

- Jag är ett tungt svart spöke.
- Jag är en tung svart filt, en kappa.
- Du behöver ingenting känna.
- Du slipper känna.
- Bara släpp.

Johan

- En liten rädd pojke är instängd bakom denna gestalt. Det är han som inte får synas. Pojken hade en låtsaskompis när han var liten. Låtsaskompisen gav skydd åt pojken som var rädd för ”tyskarna”. Rädd även för mycket annat. Låtsaskompisen hade kontakt med ”tyskarna” och kunde ”gå i god” för pojken.
- Den lilla pojken är på andra sidan av en total avskärmning, en total avstängning.
- ”Gestalten” kan vara förkroppsligandet av denna totala avstängdhet.

Jag

- Hur gammal tror du den rädda lilla pojken är?

Johan

- Tack för frågan men vi måste vänta. Vi behöver göra det här på rätt sätt. Med mötesledare.

Jag

- Jag håller med.
- Men precis nu …
- … jag tvivlar.
- Det lägger sig.
- Jag märker att jag har en osäkerhet inför dig.
- Jag vågade inte se i anteckningen vad vi skulle vänta med.
- Jag fick för mig att jag inte fick säga något.
- Att säga att jag tvivlar var som att våga livet.
- Sedan när jag tittar på vad vi pratade om — Hur gammal tror du den rädda lilla pojken är? — så lägger det sig och jag på något sätt kommer tillbaka till verkligheten.
- Att du vill mig väl.
- Jag blir osäker direkt.
- Och så vänder det när jag säger det.
- Och så vänder det tillbaka till osäkerhet.
- Jag tror att jag skulle kunna fortsätta så här ett långt tag …
- …
- *Min* osäkerhet, alltså.
- När jag säger det blir jag osäker på vem jag är. Jag är ”Jag”, ser jag när jag ser i anteckningarna.
- …
- Som ”Jag” får jag nu en fråga.
- Till mig själv?
- Är denna osäkerhet gällande vem ”Jag” är ett utslag av anknytningstrauma eller handlar det om något annat — att min existens som mig själv har varit hotad.
- Att jag fått ge upp mig själv för att behålla mitt Jag?
- Jag tänker på skillnaden mellan identitet som sedd av en anknytningsperson och identitet som sedd av gruppen.
- Jag kanske nu arbetar med gruppidentitetstrauma?
- Vad nu det skulle innebära?

Johan

- Vi *får* prata om det här.
- Jag har lämnat flera grupper.
- Jag är också väldigt ofri inför det.
- Det händer som av en inre övertygelse.
- ”Det här är inte bra för mig.”

Jag

- Tack. Nu känns det bättre.

Jag/Johan

- Hela jävla latensen.
- Från det vi var 7-8 år tills dess vi var 13-14 år! Fy fan!
- Det är väl själva gruppfasen.
- Fy fan.

Jag

- Sorry.
- Men pappa fick sin första bror när han var sju.
- Och sedan sin andra bror när han var 14. Samma tidspann.
- Han var …
- … eller vad tror du?

Johan

- Låter lite väl enkelt?

Jag

- Kan hända.
- Han fick bli tonåring 1945?

Johan

- Jag drömde under många år mardrömmar om tyskarna som försåtligt tog över grannskapet/landsområdet/landet medan endast jag själv förstod det.
- Ingen lyssnade.
- Pappa var rädd för ryssen under sitt delirium.

Jag

- Han levde med andra världskriget under sin barndom.
- Det var inbördeskrig efter ryska revolutionen.
- Åland avfolkades på grund av terror två gånger under sjuttonhundratalet.

Mötesledaren

- Jag föreslår att vi börjar.

Johan

- Jag tittar på min mening.
- ”Jag vill se mig själv.”
- Citationstecknen gör att det ser levande ut.
- De håller också inne punkten. Punkten är inne i meningen.

Paus

Fortsättning på arbetet med meningen ”Jag vill se mig själv.” Klockan är två onsdagen den 29 mars.

- Jag har ju skrivit början här.
- Okej.
- Hm.
- Går in som mötesledare …
- … nu.

Mötesledaren

- Hm.
- Hej Johan.
- Eh.
- Ja.
- Hm.
- Återigen är det ju så att det är …
- … värre än någonsin … och vi har en början på …
- … öh … kan man säga i det här jobbet … öh … när jag skummade igenom anteckningarna så såg jag ju att det liksom börjar om, som jag uppfattar det, börjar om och nu så tänkte jag att vi skulle fortsätta men i slutet på anteckningarna då var det ju tydligt att vi börjar om.
- …
- Tiden för det här passet är ungefär … en timme.
- Hur står det till Johan?

Hoppar in som Johan.

Johan

- Nej men …
- Du håller på att … koka te där …
- Det är bra.
- Har du någon handledare här eller?
- Mm

- Jag vet det är Jag som … ska hjälp mig och du … leder … mötet dom jag har med mig själv här.
- Jag har tänkt på det där med extern … men jag vet inte … det känns … eller ja …
- Jag tvivlade tidigare idag …
- Sen vände det när jag tänkte på … i samband med att jag tänkte på min terapeut …som ju har sagt att … det här Johan, som du upplever nu, det, det har du ju upplevt förut så att … mm … det beror ju inte på det som har hänt nyligen … eftersom det har varit så här förut.
- Ja.
- Jag var väldigt orolig tidigare idag och det har hänt förut helt enkelt.
- Men nu nu nu håller tevattnet på att kokar upp precis här så att … men …
- Min min min intention är att ”jag vill se mig själv.”
- Ja.
- Nu kokar det här
- Så här.
- Och så.
- Nu ska det här gärna stå några minuter.
- Det känns som att det är någonting med mötesledaren.
- Jag vet inte.
- Det känns som att det är någonting.

Kliver ur och går in som mötesledare.

Mötesledaren

- Jo jo jo.
- Jag märker det.
- Eh.
- Så så så så vi ser om vi kan få någon input från handledaren till mötesledaren.

Eh.

Handledaren

- Jag sätter mig på den lediga stolen här som som handledare.
- Okej.
- Te är på väg att bryggas.
- Ja, men jag har ju varit med … hela tiden … och öh, jag tycker jag tycker att *vi* jobbar på väldigt väldigt bra … under dom här förutsättningarna, mycket bra och, öh, … handledarens handledare … vi, vi, vi …
- Jag tycker att vi fortsätter.
- Det är mitt förslag.
- Jag har fullt förtroende för dig, mötesledaren.
- Eh.
- Eh.

- Det *är* svårt … och det här är ju nu öh … som vi uppfattar det …ett nödvändigt jobb vi gör och vi får ta till de resurser som vi hittar och … jag, jag ser det som att, precis just nu, så har vi de resurser vi behöver.
- Så jag tycker … ja alltså att … jag sätter på paus här och ordnar till lite och så fortsätter vi

Paus

Handledaren

- Så där.
- Teet är fixat och det är en ny bryggning på det första teet så det behöver inte tas av.
- Så det står fint där.
- Tekoppen framtagen och … eh …
- Den står framför mötesledaren. (9 min)
- Ja.
- Det är som osäkerhet och oro. Det tillhör. Osäkerhet … oro tillhör öh … det vi arbetar med överhuvudtaget …
- Sönderslitna … själv … som ska försöka, som *vill*, som ska, som vill, som vi … försöka …
- Ja.
- Integrera, foga samman …igen.
- Osäkerhet?
- Ja.
- Oro?
- Ja.
- Eh…eh…
- Det vore *konstigt* annars, om inte vi skulle vara oroliga och känna oss osäkra.
- Men min roll … eh, är ju att … *se* på processen, ett steg bakom mötesledaren, som ser processen.
- Och nu har vi kommit fram till vi börjar *om* processen med den här meningen som är … *utmejslad*.
- Och jag är glad över att att att du du Johan håller *fast* vid den.
- Jag vet att du har, kanske speciellt idag, tvekat lite, varit osäker, varit orolig.
- Ja … men … det är en … viktig … mening som du har tagit fram:” Jag vill se mig själv.”
- Och som… eh …jag vet få att du har tänkt idag, att att att den *är* grundläggande.
- Eh … och så är det ju tiden då som vi sa.
- Jag tänker mig … jag sätter på paus.
- Vi hade en timme på oss ungefär och nu så har jag …vad som helst kan ju hända… men nu så har vi en timme från och med nu.
- Det kan ju bli paus och så kan vi ju ju avrunda tidigare, förlåt, inte tidigare men det ju bli så att du Johan slutar helt enkelt.
- Eller att ni kommer fram till att det avrundas.
- Jag kliver ur och så lämnar jag över till dig mötesledaren.

Mötesledaren

- Ja.
- Tack.
- Tack.
- Eh.

- Mm.
- Jag känner mig lite sur på handledaren och knäpper nu *mina* skjortärmar här nu som han brukar göra.
- Men jag känner stöd här, att Johan var sur på mig och jag är sur på handledaren.
- Han litar på oss här så Johan, jag tror att vi kan göra ett jättebra jobb.
- Och så blir det då som längst en timme innan … paus. Och så kan det bli en paus och då kan vi fortsätta eller så är vi klara, vi får se.
- Men jag vill *nog* säga att vi har gjort *väldigt* mycket jobb … eh … fram till nu och … du har gått igenom en kris idag och tvivlat på, tvivlat både på dig själv och på det arbete … och använt mycket av dina resurser för att … eh… hm … ta dig igenom *dagens* kris … eh. … Barbara … samtal … planering för framtiden, din terapeut , och även att du tog den här Oxascand som du hade hoppat över imorse, har jag för mig.
- Och oro och osäkerhet och så.
- Så att … eh … jag är klar och du är klar

Jag kliver in som Johan.

Johan

- Okej.
- Ja.
- Hm.
- Ja, alltså men.
- Alltså, när du säger så blir det lite tryck. Handledare sitter där och du sitter där och Barbara finns … med … som en levande målbild.
- Jag vill se mig själv.
- Och jag är sedd och jag vill … låta mig vara sedd.
- Men som någon av er sa då plattformen, fundamentet, för mig … som subjekt är att jag ska kunna vara i mig själv som subjekt. ”Jag vill se mig själv.”
- Ett av de här tvivlen som jag hade är ju att det är förknippat … med död.
- Att jag kommer dö om jag ser mig själv.
- Men … jag kommer ju att dö ändå.
- Just nu, precis just nu, känns det som att … det kanske finns en kontakt mellan mig och den här ”gestalten”.
- Ja.
- Eller kanske en kontakt mellan mig och det som gestalten … förhåller sig till.
- Jag associerar nu igen till krig och terror och så att att det blir svårt att … ja, det finns inga ord … bära bära sig … om man säger så.
- Gestalten vill döda mig men … ja … det är bara ord men döda subjektet för att rädda subjektet, jag vet inte.
- Det är så små saker.

[…]

- Jag är rädd att förlora förståndet.
- Det kändes … inte så bra … när jag började tänka på hur det kan se ut om man förlorar sitt förstånd.
- Men … jag höll dialog med mig själv och såg framför mig en dialog med terapeuten och han sa att Johan, så här har du känt förut.
- “Jag vill se mig själv.”

[…]

- Jag känner nu något av en overklighetskänsla.
- Och jag vet ju att jag häromveckan hamnade i ett sånt tillstånd …
- Handledaren sa ”svårt”.
- Ja.
- Oro.
- Osäkerhet.
- Jag tänker att nu om jag ska ta en annan … mening. (26.00)
- Den som dyker upp är ” Jag vill dö” så att den ska jag inte ta.
- Jag tänker att det skulle vara samma sak som att ” Jag vill se mig själv”, att det är nånting som talar här … som …
- Jag kommer bara att tänka på det här jobbet som vi gjorde med externa deltagare med meningen ” Jag Vill Leva”.
- Och då tror jag att det var den som skulle … jag kommer inte ihåg … nått av orden … leva, kanske, nästan skrattade åt mig.
- Undrade vad jag menade eftersom jag stod där och jobbade så att jag levde ju så att ”vad vill jag”.
- Jag har ju satt upp flera såna meningar där då ”vill” …
- Jag tror att det började där.
- Att ”vill” var väldigt svagt och sedan har jag ju jobbat med det som till exempel helt nyligen.
- ”Jag vill *se ... mig själv.*
- Jag skulle kunna ta det här stegvis.
- Men då skulle …
- […]
- ” Jag vill se.”
- Min granne Johannes dök upp nu. Han hängde sig på ålderns höst.
- ” Jag vill se.”
- Det blir liksom lite … dött.
- ” Jag vill se mig själv.”, känns för långt. Jag vill det är det jag arbetat med.
- Jag blir ledsen.
- Det känns som att jag behöver en punkt också.

Mötesledare

- Ja
- Vi sitter ju här (32:21)
- […]
- Ja.
- ”Jag vill se. ”
- Gungar lite.

Handledaren

- Ja.
- Du kan skriva ner meningen.
- Kanske inte på samma sida.
- Du kan vända på papperet.

Mötesledaren

- Mm.
- Ja.
- Jag blir osäker på var jag ska se sätta mig.

Jag går in som Jag.

Jag

- Ja.
- Pirrningar vänster sida.
- Ögonen ser allt som finns här. Jag *ser*. Det är ju jag som står här.
- Absolut!
- Jag förmodar att det här inte kommer att handla om mötesledaren och handledaren.
- Hm
- Ja

Okej.

Kliver in som Mötesledaren.

Mötesledaren

- Ja.

Går in som Johan.

Johan

- En association bara.
- Jag såg en trädgårdsspade där ute.
- Den påminde mig om min … uppväxt.
- Okej.
- ”Jag vill se.”
- Okej.
- Lite jobbigt att bli påmind om min uppväxt.
- ” Jag vill se.”
- Lätt huvudvärk.
- En tumme klockan ett ovanför där näsan mötet pannan.
- …
- Okej.
- Här står Jag …Vill… mm
- Jag gör som jag gjort tidigare.
- Jag frågar en imaginär deltagare i det här grupparbetet om den kan …, nu dyker ordet ”gestalta” upp, det är väl inget fel på det …
- Kan du vara Vill nu i med jobb här med ” Jag vill se.”?

Så jag kliver in som den som blir tillfrågad.

Den tillfrågade

- Öh.
- Öh
- Ja … ja.

Kliver ut och in som Johan.

Johan

- Ja.
- Tack.
- Varsågod.
- Du kan börja.

Kliver in som Vill.

Vill

- Mm.
- Jag föreställer mig nu som “Vill” att första vågen av saker avklingar när jag börjar säga saker.
- ”Vill”.
- Ja.
- Nu blundar jag faktiskt då så …
- Jag vet ju var jag är ungefär.
- Jag *vill* också och kommer också att försöka …
- Nu ska vi se.
- Den stående spegeln som står … *där* var den.
- Ja.
- Så att nu står jag precis framför den *stående* spegeln som finns här och jag står med lätt böjda armar och håller om den med bägge händer.
- Och blundar.
- Det känns … det är lite speciellt att ”Jag vill se”, som kommer från ”Jag vill se mig själv.”
- Jag har inte på något vis hårt slutna ögon men de är helt slutna.
- Och jag gick inte till spegeln seendes den utan jag … slöt ögonen i … ungefär samma stund som jag uppmärksammade spegeln.
- Nu kollar jag *höjden* på spegeln.
- Den verkar vara lite längre än vad jag, högre än vad jag är.
- Bredden är lite bredare än mina armar.
- Alltså vinkeln … med armarna rakt fram.
- Lite lite bredare.
- Nittio grader när jag står så här.

- Det känns som att spegeln står i en uppförsbacke i en … gräs*länt*.
- Det känns inte så trevligt faktiskt, skulle jag vilja påstå.
- Men jag står kvar här faktiskt. 40.51.
- Jag rapporterar som Vill i den här meningen, ” Jag vill se.”
- Jag rapporterar.
- Jag skakar lite i spegeln här.
- Jag skakar ganska ordentligt.
- Eh … stillat mig.
- Han såg ju sin barndom.
- Nu står vi i hans barndom … i en grässlänt här som vätter ner mot en jordkällare.
- Framför oss har vi ett lövträd.
- En ask kanske … gammal och då en lada framför. Dom ser jag ju inte eftersom jag blundar men jag vet ju varifrån var jag är någonstans (41:42) den här grässlänten bakom mig *huset* då som jag bodde i de första två åren till höger finns det en sådan där väg väg privat väg med med med ja, som kommer från landsvägen som är från mitt sätt typ upp till höger mellan jordkällaren och rak linje till lagården så finns det på hitsidan *högar* högar av saker som för mig förknippas med *liv*. Grushögar. Brädeshögar. Kanske vedhögar. Som då används och fylla på så där var livets puls på något vis.
- Som jag har tänkt på för länge sedan.
- ”Jag vill se.”
- Se.
- Långt borta till vänster som i det här fallet faktiskt är norrut, en kilometer, så finns där en sjö som som som vätter till ett sund som går ut ut ut i skärgården.
- Nu känner jag någonting i höger häl … som inte alls är ovanligt … som jag inte kände nyss.
- Jag avlastar höger häl.

Så, kliver ur och blundar, känns konstigt. Tar ett avrollningsvarv, tror jag faktiskt.

Klev ur som Vill och kliver in som mötesledare.

Mötesledaren

- Som mötesledare får jag impuls att fylla på te men det får räcka.
- Det får inte räcka.
- Det ska fyllas på och värmas.
- Jag behöver hålla distansen känns det som.
- Lite uppmärksam nu på, på vad som händer så jag håller lite distans till dom här krafterna som är under uppsegling kan man säga.

Okej. Kliver ur som mötesledare. Kliver in som handledare.

Handledaren

- Ja.
- Ja.
- Det håller jag verkligen med om.

- Speciellt med tanke på vad som hände då nyligen, att du tappade … fotfästet.

Ja, jag kliver ur som handledare och kliver in som handledarens handledare.

Handledarens handledare

- Ja.
- Då ska vi se här.
- Nu gungar jag.
- Jag tror att jag provar … det finns ju en två tre dörrvalv in till det här rummet … eller fyra med balkongen men det ska jag vänta med.
- Och titta in och se bara vad jag ser här.
- Ja.
- Här ser lite …
- Jag associerar till *död* bara.
- Då ska vi se.
- Här är andra dörrvalvet.
- Ja.
- Kanske lite mer liv.
- Och så tredje dörrvalvet här då.
- Ja.
- Precis rakt framför mig Vill som … som, lite svår att se men levande och blundandes.
- Varför blundar Vill?

Kliver ur som handledarens handledare och kliver in som handledare.

Handledaren

- Okej
- Tack.
- Tack.
- Ja.
- Eh.
- Nu har jag glömt vad han sa.
- Någonting med Vill eller?
- Kan du upprepa det?

Okej. Kliver in som handledarens handledare.

Handledarens handledare

- Ser Vill.
- Jag undrar hur det är för Vill.
- Hur det är för Vill.

Kliver ur som handledarens handledare och kliver in som handledare.

Handledaren

- ”Hur det är för Vill.”
- Javisst.
- Vi stannar där.
- Vill.
- *Hur* det är för Vill.
- Att vi inte vet hur det är för Vill.
- Nästan som att man skulle kunna fastna i någon slags föreställning om hur det är för Vill.
- Vi vet inte hur det är för Vill.
- Så tänker jag.

Kliver ur som handledare och kliver in som mötesledare.

Mötesledare

- ”Fastna”.
- Ja.
- Ja.
- Ja.
- Mm.
- Ja.
- Det där känner vi ju igen.
- Fastna.
- Ja det inte alls bra.
- Men.
- Du bestämmer.
- Johan.
- Och nu så finns det olika alternativ här. (48:44)
- ”Jag vill se.”
- Och så Jag och Vill.
- Jag står *där* och Vill står *där*.
- Och så … kan vi pausa och så kan vi avbryta … för att det skulle vara för svårt att pausa, det är ju det vi har gjort … tidigare … och det tycker jag är grund…
- Så, hur vill du fortsätta?

Johan

- Okej.
- Ja.
- Jag blir lätt orolig för den här möbeln här så jag sätter mig här så det känns lite stadigare … ja kanske för mig.
- Ja, det här känns ju skönt.

- ”Jag vill …”
- Det känns tryggt på något vis med handledaren s handledare. []
- …
- Jag frågar.
- Jag frågar Jag hur han vill fortsätta.
- Om han vill fortsätta.
- Jag vet inte.
- Jag kommer inte ihåg vad han sa.
- Han står här.
- ”Jag vill se []
- Han såg.
- Han såg.
- Hej Jag.
- Jag tänkte, vi har Vill där.
- Vi skulle kunna prata.
- Jag har lite svårt att fokusera min blick.
- Jag blundar här nu.
- Jag har lite svårt att fokusera blicken.
- Jag blundar.
- För att kunna fokusera … dig.
- Jag vill se punkt.
- Får du någon … hur sk…
- Vad tycker du att vi ska göra?

Okej. Går in som Jag.

Jag

- Nu blundar jag också här.

Kliver ur som Jag och kliver in som Johan.

Johan

- Öh.
- Ja.
- Jag är Jag.
- Nej?
- Jo.
- Jag är jag men nu så är jag Johan.
- Du också Johan men du … gestaltar Jag i meningen ” Jag Vill Se”.
- Okej.
- Alltså, jag tänker kanske att … jo, jag blundade för att jag hade svårt att fokusera.

- Om jag, som Johan, inte kan titta fastän jag vill titta … vad gör det då?
- Du kan sitta bredvid mig här.
- Blunda, sitta och blunda.

Ok. Kliver ur som Johan, kliver in som Jag. Blundandes

Jag

- 27:54
- Får jag det då?

Johan

- Ja, gärna.

Jag

- Men då vill jag sitta där du sitter så får du sitta mera mot mitten.

Johan

- Ja, men visst, självklart.
- Jag som Johan flyttar på mig för att ge plats []
- Här sitter jag som Johan.

Jag

- (Tittar)
- Jag trodde inte det.
- Tack.
- Tack.
- (Sätter mig ner som Jag med min hand utsträckt mot Johan.)

Johan

- 26:46 kvar 29 mars
-

Led 4 (us)

Abstract
In this dialogue a sceptic meets one that convinces him that he is safe from the void of Nothingness although it exists.

I say.
Follow me.
Do not be afraid.
What you need is there.
Take me by the hand.
Just listen to my voice.
Between the worlds there is a membrane.

There is something that exists between the worlds.
As simple as that.

The sceptic.
But, are there worlds?

I say.
Yes.
There are worlds.

The sceptic.
How can you know that?

I say.
You are asking from one.
You ask.
You exist.
That's how it is.
You may be alone in your world but if you ask you are in your world.
Therefore you know there is a world.

The sceptic.
Yes, but I said "worlds".
Are there worlds?

I say.
You are in a hurry.
Wait for the sun to rise.

The sceptic.
How do I know that the sun is rising?

I say.
You do not know that.
But you can wait.
Wait.

The sceptic.
Another world.
Give me another world.
So that I know there is more than one world.
You said there were worlds.
Then you say that there is not only one world.
Give me the other.

I say.
Do you see here what is between my thumb and forefinger?

The sceptic.
There is nothing there.

You have nothing.
You can't show me.

I say.
I did.

The sceptic.
You didn’t.

I say.
Look.
The sun goes up.
There is nothing between my thumb and forefinger.
Nothing is also a world.
There is nothing there.
It's a world.
The empty world.
No other world is like it.
In the world from which you ask, at least you exist.
That world is not empty.
What do you want to do with your oars?

The sceptic.
Are there more worlds?

I say.
You only have one pair of oars.
You want to use it now?

The sceptic.
Shall I wait?
The sun is already up.

I say.
Use your eyes.
What do you see?

The sceptic.
Am I protected from your world of nothing?
Is there a membrane that stops me from falling down in nothingness.
I’m frightened.
You have scared me.
The membrane is thin.
I will die.
Nothingness is eating me.
It’s horrible.

I say.
You are holding your oars but you aren’t using them.
What’s your name?

Tell me what you are called.
You are protecting yourself from me with your oars.
How shall I then help you?

The sceptic.
Help me.
Nothingness is swallowing me.
It's your fault.
Leave me.

I say.
Are you nothing?

The sceptic.
What are you talking about?
Don't you see me?

I say.
I see you.
You have a name and it is not Nothingness.

The sceptic.
Help me.

I say.
You have a name and it is not Nothing.
What do you see?
Use your eyes.

The sceptic.
That you are tormenting me.

I say.
I'm nothingness.
I'm not nothingness.
I'm the membrane that helps you.
With me you are protected from nothingness.

The sceptic.
You drive me crazy.

I say.
I will row for you.
Look here.
A membrane is not one or the other.
It is both.
Rest in me and wait.
The sun has risen.
There is a world that is empty.
There is only one world that is empty.

You are not there.
There is a membrane between the emptiness and another world.
This other world is not your world.
Therefore there are many worlds.
Therefore there are many worlds between you and the emptiness.

The sceptic.
Say one.
Say one.
Say one.
Say one.

I say.
Yes.

The sceptic.
What do you mean?

I say.
Now you are rowing.
How does it feel?

The sceptic.
I don’t understand anything.

I say.
I know.
And now you know.

The sceptic.
Thank you.

I say.
Let us see.
Now when the sun is up.

The sceptic.
There is a world that is not empty, a world that neither I belong to.
Therefore, there are more than two worlds.

I say.
Tell me about this third world.

The sceptic.
Two dates and two figs are four fruits.

I say.
That’s how it is.

The sceptic.

I get scared.

I say.
I get scared too.

The sceptic.
You also?

I say.
Yes.

The sceptic.
Because you are human?

I say.
How does it feel?

The sceptic.
It feels safe to row.
It feels safe to row with you.

I say.
When you row, I’m with you.

The sceptic.
A membrane is both.
You are Nothingness but also not Nothingness.
But you are not a world.

I say.
I’m not a world.
I’m everything.
I’m nothing.
I’m with you.

The sceptic.
I know who I am.
There are tears in my eyes.

I say.
Now I know who you are.
I know your name.

The sceptic.
Because I know it?

I say.
I’m with you in your doubt.
Thomas.
I love you.

Thomas.
We have arrived.
What do you want to do?

Jamie and Jesus

Jamie.
What's happening?
Where am I?
I feel held here although nothing is holding me.
Anyone?
Hello.
Does anyone hear me?

Jesus.
You are free to go.
Just let go of everything.
All your conceptions.
All your hopes.
All your wanting.
A leap of faith.
You do believe that everything is as it were before you came here?

Jamie.
I do.
Jesus.
Let go and you'll be back where you came from.

Jamie.
Thanks, nice talking to you.

John and Jeito

John.
Jeito.
I have an idea about David.

Jeito.
…

John.

I think he is very angry.

Jeito.
Okay.
But why?

John.
That’s why he doesn’t come forth.

Jeito.
What do you mean?

John.
I was very angry.
As a young boy.
Perhaps David is a young boy or a girl. David is important.

Jeito.
Yes.

Hans and John

Hans.
I’m scared.

John.
Grow up.

Hans.
Like you?

John.
Sorry.

Hans.
…

John.
You’re right. I grew up too fast.
I was called for but I didn’t know that as a boy.
What are you afraid of? If I may ask?

Hans.
The death.

John.
Yes. It’s scary.
The unknown.

Hans.
Yes.
I want to know.
Perhaps not about the death, though.

John.
I baptized him.
He, who defeated the death.

Hans.
I think that is weird.
Can you go now please?

John.
We’re here to understand.
To know.
To be less scared.
What do you say?

Hans.
What would that even mean?
To defeat the death.
Come to think of it, you are dead.

How does it feel?

John.
…

Hans.
Please go now.

John.
Go where?
Where are we?

Hans.
I’m actually less scared now.
Thank you.

John.
If you want to know everything you have to die first.
How curious are you?

Hans.
Perhaps I’m already dead?
What is it there to know?

John.
You are less scared?

Hans.
I’m not scared.
What have you learned?

John.
That it isn’t possible to see into the future.
I thought so but I was wrong.
Can I say something?

Hans.
…

John.
I’m like David.
I was very angry.

Hans.
…

John.
I think I’ll talk to Jeito.

Zhuangzi and Jacob

Zhuangzi.
The whole.

Jacob.
Who are you?

Zhuangzi.
It’s the whole.
The whole is the whole.

Jacob.
Who are you?

Zhuangzi.
Who are you?

Jacob. Where are we?

Zhuangzi. I’m here.

Jacob. I’m with you?

Zhuangzi.
You are.

Jacob.
We’re here.

Zhuangzi.
Yes.
We are.

Jacob.
This is serious.

Zhuangzi.
Yes.
It is.

Jacob.
Where are all the others?

Zhuangzi.
The whole is the whole.

Jacob.
Don’t you miss them?

Zhuangzi.
They are here.
So it is.

Jacob.
I miss them, though.

Zhuangzi.
The missing is here to.
So it is.

Jacob.
These stones are very heavy.
Can you help me?

Zhuangzi.
I don’t see them.

Jacob.
I cannot handle it.

Zhuangzi.
Drop it.

Jacob.
They are everywhere.

Zhuangzi.
Everything is everywhere.

Jacob.
I will drop it.
I will stand up and feel it or die.

Zhuangzi.
We will all die.

Jacob.
When?

Zhuangzi.
Now.
All the time.
Now.

We are dead.

Jacob.
The black stones cannot kill me?

Zhuangzi.
They can.

Jacob.
Help me?

Zhuangzi.
Who are you?

Jacob.
You don’t know?

Zhuangzi.
I do.

Jacob.
You don’t know who I am?

Zhuangzi.
You are my father.
So it is.

Jacob.
And I am your father.

Zhuangzi.
So it is.

Jacob.
Do you know why?

Zhuangzi.
Yes.

Jacob.
We are all the same.

Zhuangzi.
So it is.

Jacob.
I am my father?

Zhuangzi.
Who knows?

Jacob.
We are all the same.

Zhuangzi.
I can help you.

Jacob.
There’s so little time.

Zhuangzi.
We have all the time.

Jacob.
He is dying.

Zhuangzi.
Everybody’s dying.

Jacob.
The apocalypse is coming.

Zhuangzi.
The apocalypse is here.

Jacob. Everything is here?

Zhuangzi.
The apocalypse is an end.
Then there is.

Jacob.
A new beginning?

Zhuangzi.
So it is.

Jacob.
Yes.

Zhuangzi.
Who am I?

Jacob.
You’re him.

Zhuangzi.
So it is.

Jacob.
And you are his father.

Zhuangzi.
So it is.

Jacob.
There is light.
And a new beginning?

Zhuangzi.
There is light.
And a new beginning.

Jacob.
There is no hurry.
We have all the time.

Zhuangzi.
When we are dead.
Yes.
So it is.

Jacob.
Yes.

Zhuangzi.
Everything starts all over.
But how?

Jacob.
Everything cannot start all over.
Something cannot be nothing.
God will not start all over.

Zhuangzi.
But God is both.

Jacob.
So it is.

Zhuangzi.
God is.
God cannot become.

Daniel and Jeito

Daniel.
Help.

Jeito.
Yes.

Daniel.
The abyss.

Jeito.
Yes.
It’s scary.

Daniel.
Can you help me?
Can you *help* me?
Can you?

Jeito.
Sit with me.

Daniel.
Yes.

Jeito. …

Daniel. …

Jeito.
You have been there?

Daniel.
Sorry.

Jeito.
No need to be sorry.
You want to know where you were?

Daniel.
Thank you.

Jeito.
You don’t believe it?

Daniel.
No.

Jeito.
I’m sorry.
It’s a fact. It can happen.
It happened.
It’s only one of you.
And you are here.

Daniel.
And I was there?

Jeito.
You were.
That’s how it is.

Daniel.
God choose me?

Jeito.
You are God.
I am God.
We are all God.
What are *you*?

Daniel.

I’m an angel.

Jeito.
Yes.
You are.

Daniel.
I don’t remember.
But I know.

Jeito.
How does it feel?

Daniel.
I love you.

Jeito.
Yes.

Jeito and Seliot

Jeito. ….

….

Jeito.
Is it you?

….

Jeito.
Is it me?

….

Jeito. ….

Am I alive or dead?

Jeito.
You are both.

Who am I?

Jeito.
How does it feel?

Blue-ish?

Jeito.
Blue-ish?

Yes.

Jeito.
Sorry.

?

Jeito.
I am.

Why?

Jeito.
Tell me your name!

Ex in nihilo.

Jeito.
What can I call you?

I am ex in nihilo.
Perhaps ex in nihilo?

Jeito.
I prefer “Rex”.
Is that okay?

Menios.

Jeito.
Okay.
What about “Seliot?

Seliot.
Who am I?

Jeito.
You are the center.

Seliot.
Don’t be afraid.
I am the center.

Jeito.
Yes.

Seliot.
Everything is as it should.

Jeito.
Okey.

Seliot.
Thank you.

Jeito.
Thank you.

Abel and Cain

Abel.
Why?

Cain.
What do you mean?
I love you.

Abel.
Now I don’t understand.

Cain.
I love you.
I don’t want to see you suffer.

Abel.
I won’t see anything.
I won’t feel anything.
I won’t hear anything.

Cain.
I’ll hear for you.
I love you.

Abel.
You think that is fair?

Cain.
I take my responsibility.

Abel.

You're out of your mind.

Cain.
Naturally.

Abel.
You don't feel anything?

Cain.
I'm sorry.

Abel.
And out of your mind?

Cain.
Naturally.

Abel.
Have a nice one then.

Cain.
Life?

Abel.
Sorry.

Cain.
I'm sorry.

Abel.
I'm sorry but you are dead.

Cain.
Naturally.
Since we're talking.
And you're dead.
I'm so sorry!
It's no excuse to be mad.
I don't remember what happened.
Can you tell me?

Abel.
It's hard.
It was God.
You know.

Cain.
No.

Abel.
It had to be done.

Cain.
NO! [Falls to the ground and pounds it with his fists.]

Abel.
I'm sorry.

Cain.
I hate him.

Abel.
We cannot.

Cain.
I love you.

Abel.
I know.

Cain.
Thank you.

Jeito and Jesus

Jeito.
I cannot see how cancer can be a biological device to recover from load.
I just cannot.

Jesus.
You're right.
It's hard.
Cancer may kill the organism.

Jeito.
Exactly.

Jesus.
How can we understand it?
According to what principle?
What do you think about seeing cancer as recovery on another level than the individual level?
Perhaps a way to keep it within the biological realm?

Jeito.
Let's look at it.

Jesus.
Recover …. Recover *what*?
Not the individual object obviously. Recover its soul?
Is there an alternative?

Jeito.
This is explosive!

Jesus.
Yes?

Jeito.
You're right.
That's beside the point.
Can you continue?

Jesus.
If we pause what the soul is …. Well, it's not material?

Jeito.
Presumably not.
Let's say it's undefined.
We just use the term as undefined.
As basic.
As a starting point in order to understand cancer?

Jesus.
Okay.

Jeito.
Good.
Please continue.

Jesus.
The basic idea is that the recovery is for the individual, not for any cohort of individuals?

Jeito.
Yes.
That's the way I've seen it.

Jesus.
'Have'?

Jeito.
I didn't need to go further.
The recovery I work with is grounded in the individual biological object.
So, yes.

Jesus.
The well overflows.
The soul is the way back for the individual biological organism; the way back to its maker.
In recovery terms the expansion of the organism ends with the soul, it becomes whole.

Without the soul the organism sooner or later would break.
With the soul the organism becomes eternal.
Cancer is preventive recovery.

Jeito.
Said it was explosive.

Jesus.
I'm just a prophet.
The words come to me.
I just say them.
You know what I mean.

Jeito.
But cancer is everywhere.
Are souls also everywhere?

Jesus.
We must meditate on this.
All must meditate on this.
As all must meditate on Sagittarius A*.
I heard you.

Jeito.
I'm scared.

Jesus.
Don't be.
Everything is okay.
We're leaving.
Soon.
Meditation is for the living.

Jeito.
I think my glioblastoma is an opening.
Not a recovery measure for me as an individual organism.
Can a soul be 'individual'?
Answer me!

Jesus.
My guess is as good as yours.
The soul is one or all.
Why are you so curious?

Jeito.
My physical body is still evolving.

P F and Jeito

P F.
Yes.

Jeito.
?

P F.
You wanted to see me?

Jeito. …

P F.
Can I sit down?

Jeito. …

P F.
Tell me.
What is the matter?

Jeito.

Yes.
Tell me.

P F.
Are you sad?

Jeito.
Perhaps.

P F.
So.
Tell me now.
What is the matter?

Jeito.
I wanted to tell you something.
You are a hard man to reach.
I think that makes me a bit sad.

P F.
How come ?

Jeito.
People listens to you.

P F.
Yes.
It’s hard to listen to the people that lives.
Yes.
Its hard to hold the traditions of the past.
Yes.
It’s hard to listen to the coming generations.

Jeito.
I’m here for you.
You have waited for me to start all over.

P F.
Let’s go to our inner room.

Jeito.
Yes.

P F.
We are there.

Jeito.
I’m afraid.
It’s so big.

P F.
It is as big as it is scary.

Jeito. I was afraid you would say that.

P F.
?

Jeito.
You don’t know what I mean?

P F.
Give me a second.

Jeito. …

P F.
God is not there.

Jeito.
God is there.

P F.
You’re right.

Jeito.

God is not *it*.

P F.
I'm with you.

Jeito.
God is something.

P F.
God is everything.

Jeito.
Yes.
God is also *nothing.*

P F.
And everything.

Jeito.
Help me.
Please.
Sorry.

P F.
I love you.
Please.
How can I help you?

Jeito.
I'm so afraid.
The vastness.
It's hanging over my head.
Am I going mad?

P F. [Puts his right hand on Jeito's head.]
My son.
Let's sit together.
Side by side.
Take a seat.
I'll sit next to you.

Jeito. [Sits.]

P F.
How does it feel?

Jeito.
Better.

P F.
It's all here.
The craziness.
The hope.
The blessing.
The loneliness.
The friendship.
Everything is here.
Can you feel it?

Jeito.
I was so afraid.

P F.
You felt lonely.
God is here.
God is everywhere.
Remember?

Jeito.
Yes.
I do.

P F.
We have a mission.
We all have a mission.
To help our fellow brothers and sisters to remember.

Please.
Help me.

Jeito.
Can I do more?

P F.
Please.
Remember.
Please help our fellow brothers and sisters to remember.

Jeito.
You helped me.

P F.
Yes.

Jeito. …

P F.
Is there another matter?

Jeito.
I’m falling.
But who is falling?
Who am I?

P F.
Physically, psychologically, or spiritually?

Jeito. …

P F.
Are you ready to deal with that?
Are you ready?

Jeito.
I know?

P F.
Yes.

Jeito.
I think I am a tool.
For something greater.

P F. …

Jeito. …

P F. …

Jeito.
You scare me.

PF.
Wait.
I’ll help you.
Am I a tool?

Jeito.
Can’t see how you could be.

P F.
And?

Jeito.
We are the same?

P F. If so?

Jeito. Thank you.

P F.
We’re all the same.

Jeito.
I said that.

PF.
I know.

Jeito. [Falls to his knees.]

P F.
I know.

Jeito.
I have tried to reach you.

P F.
You have *wished* to reach me.
I was with you when you said it.

Jeito.
But.
I don’t believe in you?

P F.
Neither do I.

Jeito.
We’re all the same.

PF. [Falls to sleep.]

Jeremiah and Jeito

Jeito.
Jeremiah.
I pray.
Lead me.

Jeremiah.
You are nothing.
Where do you want to go?

Jeito.
You are the lion.
Please.
Help me.

Jeremiah.
You are confused.
You know where you want to go.
Why are you asking me?

Jeito.
Can I go there?

Jeremiah.
Stop with these questions.
You know for yourself.
By the way.
I am no lion.

Jeito.
Sorry.
I do.
I mustn’t.
I don’t want to.
It’s just those images.

Jeremiah.
Yes.

Jeito.
I don’t believe.

Jeremiah.
I know.

Jeito.
But we are the same.

Jeremiah.
You are in pain.
So it is.
I’ll pray for you.
You are in my prayers.
Say the name.

Jeito.
David.

Jeremiah.
Yes.
David is love.
What do you mean?

Jeito.
God is David.

Jeremiah.
Yes.
So it is.

Jeito.
It is hard.

Jeremiah.
Yes.
To love all wrong-doings.

Jeito.
Can anyone?

Jeremiah.
No.
Only she who is no one.
And everyone.

Jeito.
Yes.

Jeremiah.
She is no ghost.

Jeito.
No.

Jeremiah.
She is light.

Jeito.
Yes.

Jeremiah.
She is you and me.

Jeito.
And that camel.

Jeremiah.
I don’t believe it.

Jeito.
I know.

Jeremiah.
And that camel.

Jeito.
Yes.

Jeremiah.
Everything will fall in the end.
This road.
This tree.
You and me.
Everything.

Jeito.
The circle is full. Yes.

Jeremiah.
Yes.

Jeito.
And we will rise again.

Jeremiah.
Our souls will.

Jeito. So
it is.

David and Jeito

Jeito.
I pray.
Seek me.

David.
Where are you then?

Jeito.
At home.

David.
What do you want?

Jeito.
You’re a prophet.
I like to talk to you.
I think perhaps you would understand me.

David.
Are you at home here or there?

Jeito.
Just seek me, would you?

David.
…

Jeito.
I know about your left eye.
You see nothing with it.

David.
I will go to the bottom with this.

At all costs.

Jeito.
What's the difference?

David.
Do you see me?

Jeito.
I see beyond you.

David.
Forget the stars.
What do you see?

Jeito.
The beginning.

David.
Tell me.

Jeito.
It's like Michelangelo's painting.

David.
Yes.
Something is starting.

Jeito.
It's starting again.
Now.

David.
You mean the movement of recognition?

Jeito.
Yes.

David.
I want to see you.

Jeito.
To believe?

David.
On earth.

Jeito.

Come then.

David.
But where am I?

Jeito.
I think you were born in Argentina.

David.
Yes.
I'm poor.
How can we meet?

Jeito.
The river will bring everything to its place.

David.
So I will wait.

Jeito.
I will wait.

Jesus and Jeito

Jeito.
At last. It’s you.

Jesus.
…

Jeito.
How are you?

Jesus
What can I say?

Jeito.
You okay?

Jesus.
Absolutely.

Jeito.
Nice to hear.
I feel a little bit embarrassed.

Jesus.
There are so many stories.

Jeito.
Important stories.

Jesus.
Yes but I am the man behind them.
Just a man.
What do you see?

Jeito.
I just have the sensation of smelling something I believe is coming from jute sacks.

Jesus.
That would be my clothes.

Jeito.
…

Jesus.
…

Jeito.
That feels like a recognition.

Jesus.
I believe it is.

Jeito and

Jeito.
Hey.
Who are you?

Unknown.
I don’t know.

Jeito.
Do you look familiar?

Unknown. ….

Jeito.
When are you?

Unknown. ….

Jeito.
You are not me?

Unknown. ….

Jeito.
I feel your light.

Unknown.
….

Jeito.
Yes.

Unknown.
?

Jeito. Who were you?

Unknown.
I was a long time ago.

Jeito.
Okay.

Unknown.
I was murdered.
With a knife.
From the low belly upwards.
Right to left.
He was right handed.

Jeito.
….

Unknown.
Who was I?

Jeito.
You were the prophet.

Unknown.
I was going to church?

Jeito.
You didn’t know what to do.

Unknown.
I was confused.

Jeito. I have been confused.

Unknown.
I know.

Jeito.
Have you written anything.
Anything I can read?

Unknown.
I don’t think so.

Jeito.
Perhaps it doesn’t matter?

Unknown.
Perhaps.

Jeito.
It’s a city?

Unknown.
I think so, yes.

Jeito.
Tell me.
What did you learn?

Unknown.
He spoke to me.

Jeito.
Yes.
You thought you were mad.

Unknown.
….

Jeito.
It was hard.

Unknown.
I shouted.
Did I upset someone?

Jeito.
You were doing your best.
What you thought was right.

Unknown.
Sorry.
It seems that I can’t help you.

Jeito.
What did you learn?

Unknown.
Nobody understood me.

Jeito.
Yes.
What did you learn?

Unknown.
It’s hard.

Jeito.
What did you learn?

Unknown.
Stop it.

Jeito.
You are dead.
What did you learn?

Unknown.
Ok.
I can’t die.
I’m dead.
You tell me.

Jeito.
It’s terrible.
What happened.

Unknown.
?

Jeito.
They killed you in the name of the Lord.
You learned that God needs help.
We have to help him.
Can you remember now?
Who are you?

Unknown.
I am you.

Jeito.
Yes.
But before.
Who were you?
Please.

Unknown.
I was killed by a brother.
I was a monk.
In France.
1673.
Je m’appelle Eduardo.

Jeito, Socrates and Plato

Jeito.

I have been waiting a long time to meet you.

Finally.

How are you?

Socrates.

I don’t know.

Should I?

Jeito.

Sorry.

You hear me.

Do you see me?

Socrates.

I don’t think so.

Who are you?

Jeito.

Sorry.

I’m Jeito.

You’re Socrates.

Socrates.

Yes.

But could you please answer my question?

Jeito.

I’m searching for wisdom.

I have been learning about myself half my life.

Socrates.

That’s good.

What have you learned?

Jeito.

That it’s worse than I thought.

And better.

Socrates.

I like that.

How can you be alive?

Don’t they kill you for wisdom where you come from?

Jeito.

…

Socrates.

Okay.

What more?

Jeito.

Now it’s your turn.

Please.

Socrates.

I love my wife.

She’s dead now.

You cannot satisfy the gods.

What more?

You can discuss after death.

Obviously.

Friendship is important.

You can see further than you think.

What more?

Knowledge starts with knowing yourself.

Plato didn’t believe me.

I don’t know.

Can you continue?

Jeito.

We’re all one.

Socrates.

You learned that from inspection?

Jeito.

No.

I was told that.

Socrates.

Thought so.

What else?

Jeito.

No man is an island.

Socrates.

Come on now!

Jeito.

I project my own shit on others.

Socrates.

That’s better.

More?

Jeito.

I’m angry as hell.

Socrates.

More?

Jeito.

What do you care?

Socrates.

Fair point.

But tell me.

Jeito.

I’m here talking to you.

That’s a miracle!

Socrates.

Really?

It’s just how things are.

You see it yourself.

Through yourself.

By looking at yourself.

The question is what we learn from it.

The learning is the miracle.

Have you learned anything?

Jeito.

That we are allowed to learn?

Socrates.

That’s a fact.

What do you learn from it?

Jeito.

We are free?

Socrates.

That is also a fact.

What do you learn from it?

Jeito.

I get a bit scared.

Socrates.

That’s a fact.

What do you learn from it?

Jeito.

That freedom is scary.

You have said that, haven’t you?

Socrates.

I can’t remember everything I’ve said.

What are you doing here?

Jeito.

I don’t remember.

Socrates.

I think you just now used your freedom. Was it scary?

Jeito.

No.

Can I ask you something else?

Socrates.

By all means.

Welcome to ask whatever you want.

Jeito.

Okay.

Thanks.

Do you think you can find *all* knowledge inside yourself?

Socrates.

Why not?

Jeito.

Can I find all knowledge inside myself?

Socrates.

That’s the same question.

Jeito.

All men can find all knowledge inside themselves?

Socrates.

All humans can do it.

Given reasonable circumstances.

Do you disagree?

Jeito.

No.

I think I understand your point.

Is there a certain *age* we are talking about?

Socrates.

You make me laugh.

I’m actually angry.

Really nice feeling.

Please, ask something.

Jeito.

Are we in God now?

Socrates.

Who?

Jeito.

Are we in God now?

Socrates.

Which one?

Jeito.

There are more than one God?

Socrates.

Are there any?

Jeito.

Where are we, do you think?

Socrates.

How do you define *any* God?

Jeito.

Fair question.

Can you help me?

Socrates.

We’re all alone.

Won’t you say?

Jeito.

So.

We all have the same God or there is no God?

Socrates.

Is there a God?

Jeito.

Can we ask someone else?

Socrates.

We could try.

I don’t know how, though.

Jeito.

Hello! Is there anybody out there?

Hello! Is there anybody in here?

Plato.

You threw away all my books!

Jeito.

I did. I needed to.

Socrates.

Hey there, my old friend.

How are you?

Plato.

Am I invited?

To what?

By whom?

What is this?

How do I know that that man had thrown away my books?

I’m fine, thanks?

How are you?

Socrates.

It’s all a blur.

We where trying to clear these things out when you answered our prayers.

We need help.

I’ll try to find a suitable question. ….

What do you experience, Plato?

Plato.

Friendship.

Socrates.

Jeito?

Jeito.

Anxiety.

Socrates.

Okay.

I experience a feeling of responsibility.

So.

What do we learn from this? ….

What do we *know* considering this? Anything?

Jeito.

We are *somewhere.*

We have *contact*.

Socrates.

What is *contact*?

Plato.

Our words matters.

They are meaningful.

We affect one another.

Socrates.

What do we learn from that?

Plato.

We are not the same.

We're *individuals*.

Jeito.

We're *subjects?*

Plato.

Yes. We're different but connected.

Socrates.

So.

We have learned that our experiences tell us that we are separate and connected.

And that we are *somewhere*.

And the specific experiences are feelings of anxiety, friendship and responsibility?

Jeito.

Yes.

Plato.

Yes.

So.

Where are we?

And why?

How did we come here?

Socrates.

Is it okay that I take the lead here?

I'm still feeling responsible.

Plato.

Please.

Jeito.

Yes.

That's fine with me.

Socrates.

Plato.

Do you see anything?

Plato.

Can’t say I do.

I have images.

But I cannot say I see anything.

Hard to explain.

Socrates.

Yes.

Let’s carry on. ….

What does it matter *where, why, how*? Anyone?

Plato.

Yes.

Would it change anything?

Probably not.

It is how it is.

What is this language, by the way?

Jeito.

It’s some kind of language but we don’t talk it.

We communicate in some way but not as in “talking” talking.

Do we even have mouths?

Or ears?

Or hands?

For me the language is English.

What about you, Socrates?

Socrates.

It’s a blur.

But the actual *language*.

Is it even *me* talking.

I don’t know.

How is it for you, Plato?

Plato.

I suddenly remember things.

The clothing people had.

Smells.

Fresh air coming in from the sea.

Grapes.

Walks.

My hand gesturing.

I do communicate these things now.

But how, I don’t know.

I don’t think I like these questions.

But I like you two.

We’re almost a crowd.

Aren’t we?

Socrates.

If we go.

Where do we go? If I go.

Where do I go?

Can I go? Anywhere?

It doesn’t feel like it.

How free am I?

How free are we?

It’s like exploring a cave that you cannot escape?

Plato.

Responsibility?

Someone?

Where is the “panic button”?

I’d like that sea breeze.

Jeito.

….

Plato.

….

Socrates.

….

I’m not so sure now.

Give me a minute.

….

Everyone is gone?

Plato.

Excuse me?

Socrates.

Okay.

That was funny.

On me. ….

We are here.

Some others may be somewhere else.

….

I’m thinking of gods.

Are we back where it all started?

Will it start all over again?

…

I seem to have difficulties finding the right question or the right questions.

Jeito.

Okay.

Could we try shifting focus?

A difference between you two and me is that I haven’t, to my knowledge, died yet.

Perhaps this is the chance to tell the people something about the afterlife?

Plato.

Nice try!

Haven’t we concluded that we don’t know shit?

What’s to tell?

That you met two dead guys that couldn’t tell you nothing.

Socrates.

Give me a moment!

Okay?

….

Perhaps you are not dead but what guarantees that you will be able to go back?

Your life isn’t here?

Am I right?

Jeito.

Busted!

Kidding.

I hear my cat doing her thing behind me.

I’m alive.

But then again I don’t know about the afterlife.

It’s up to you guys.

Socrates.

Do I remember anything about it?

How could I?

Sorry.

When you’re dead you are dead.

I don’t know about this state.

Plato.

Agree.

But Jeito, surely you are almost dead?

Otherwise, how could we have this nice talk?

Socrates.

Isn’t it *either or*?

Jeito cannot be both.

And we cannot go back?

Plato.

I would say that he is dead.

He’s exactly like us.

Or?

Socrates.

Who could tell?

Jeito.

Let’s spin this around.

I’ll go back to the cat and check whether I still can have connection with you two.

Are you with me?

Socrates.

Whatever.

Plato.

I know you are after me.

Don’t try to trick me!

I’ll haunt you.

Jeito.

See you soon.

…

Socrates.

What have you learned?

Plato.

Thank you.

Jeito.

I think, that we are all the same but different.

P and Jeito

P.
I want to follow the river.
Wherever it leads.

Jeito.
I think you are.

P.
Yes.

Jeito.
I’m down the river.

P.
Yes.

Jeito.
I’ll wait for you.

P.
Okay.

Jeito.
Or you’ll will wait for me.

P.
Yes.

Jeito.
The river takes everything to its place.

P.
Yes.

Jeito.
The river doesn’t come.
It is.

P.
Yes.

Jeito.
I think I hope to watch it.
I should step in.

P.
Yes.

Jeito.
Am I afraid of the river?

P.
Yes.

Jeito
I didn’t know.

P.
You did.

J.
What shall I do?

P.
Step in?

J. How?

P.
You know.

Jeito.
I do?

P.
…

Jeito
I’ll die?

P.
…

Jeito.
I will die if I step in and I will die if I don’t step in?

P.
…

Jeito.
What do I want?

P.
…

J.
…

P.
…

Jeito.
You can’t know?

P.
…

J.
…

P.
Can you know?

J.
I can’t?

P.
You can?

Jeito.
It’s not an individual thing?

P.
No.

Jeito.
Let me see.

P.
Yes.

J.
…

J.
I want to find peace.

P.
You are blessed.

J.
I’m not.

P.
…

Jeito.
What does that mean?

P.
…

Jeito and Thomas A

Jeito.
I have never liked you.

Thomas A.
Is that so?

Jeito.
Yes.

Thomas A.
Do you know why?

Jeito.
I thought you were jumping into conclusions.
I have changed my mind lately.
Don’t know why.

A recap?

Thomas A.
Everything is.

Jeito.
Yes.

Thomas A.
So God is.

Jeito.
As the first case?

Thomas A.
Yes.
It’s so beautiful.
Imagine!
There is love.
You knew?

Jeito.
Yes.

Thomas A.
All those years.
All these years.
All coming time.

Jeito.
Yes.

Thomas A.
In sum.
Yes.

Jeito.
Yes.

Thomas A.
I didn’t believe at first, you know.

Jeito.
Yes.

Thomas A.
I really loved it.
I love it.

Jeito.
Yes.

Thomas A.
Can I help you?

Jeito.
Green?

Thomas A.
All was green.
Yes.
Have I helped you?

Jeito.
The boards?

Thomas A.
Yes.
They are here.
Can I ask you?

Jeito. Yes.

Thomas A.
Moses?

Jeito.
You are suffering.

Thomas A.
I am.

Jeito.
….

Thomas A.
It’s a miracle!

Jeito.
Would that give you relief?

Thomas A.
….

Jeito. Would that give you relief?

Thomas A.
I don’t believe in coincidences.
It happened.
It was a miracle.

Jeito.
It was God’s hand.

Thomas A.
Yes.

Jeito.
Are you in peace now?

Thomas A.
No.

Jeito.
I can help you.

Thomas A.
Yes.
I know.

Jeito.
….

Thomas A.
I heard you.
It’s a fact.
Thank you.

Mileva and Albert

Mileva.

When we try to understand physics we know beforehand that there are physical things?

Albert.

Yes, of course.

Why do you ask?

Mileva.

Then there are physical things and they compose “the physical” would you say?

Albert.

Yes.

Mileva.

Sorry. I just want to be clear; everything that is physical is physical?

Albert.

I’m with you.

Mileva.

And if we look at potential things that are not physical, can they be physical?

Albert.

That would contradict logic.

Mileva.

Exactly!

So, are all physical things only physical or could they also be of some non-physical kind?

Albert.

I would say that physical things only are physical. Physical things do not consist of something other than that which is physical.

Mileva.

Yes.

Physical things are physical and only physical. Would you also say that physical things are of only one ontological kind?

Albert.

What do you mean?

Mileva. I guess I wonder if you would say that the physical is an ontological kind.

If you think so I would suggest that a domain of things of only one ontological kind is called an ontologically homogeneous domain.

What do you say?

Albert.

That’s all fine by me.

I would call the physical an ontologically homogeneous domain.

Mileva.

Would you say that anything physical can be affected by anything that belongs to an ontologically homogeneous domain that is not physical?

Albert.

That’s a lot of words but absolutely not.

Mileva.

So, if I ask you if an ontologically homogeneous domain can affect another ontologically homogeneous domain you would deny it?

Albert.

Perhaps, but that would depend upon what we mean with “affect”.

Mileva.

Okay.

I’ll restate the question: can an ontologically homogeneous domain cause anything in another ontologically homogeneous domain?

Albert.

I cannot see how that would come about.

Mileva.

This is what I've been thinking of.

Another way to put it, is if an ontologically homogeneous domain can cause an ontologically homogeneous domain?

Do you think that?

Albert.

No.

Have you followed that thought through?

Mileva.

I cannot say I have.

I wanted to do that with you.

What do you think?

Albert.

It's so naked.

An ontologically homogeneous domain cannot, or do not, cause an ontologically homogeneous domain.

If we hold on to this principle, we open the door to the possibility of one or more ontologically heterogeneous domains.

Methodologically, of course, we cannot rule out the possibility of such domains without dealing with them.

The principle of parsimony, also, would permit ontologically heterogeneous domains to both cause and to be caused by ontologically homogeneous domains as we already have a causal closure account.

What's happening Mileva?

Have you looked into anything like it?

Mileva.

You don't want to know.

Albert.

I do.

Please tell me.

What's happening?

Mileva.

You know the Chandrasekhar limit?

Albert.

Yes.

What about it?

Mileva.

Everything collapses …?

Albert.

Yes?

Mileva. The limit of physics …?

Albert.

I’m not sure about that.

Mileva.

What if it’s not an end but an opening?

Albert.

Do I want to hear this?

Mileva.

It’s up to you.

Albert.

Okay.

Let’s see.

We have our principle of parsimony that permits ontologically heterogeneous domains to cause and to be caused by ontologically homogeneous domains.

So, the physical is allowed to be caused.

By an ontologically heterogeneous domain.

Do we know anything about that?

Mileva.

No.

Albert.

But we know that it could be caused by an ontologically homogeneous domain?

Mileva.

Yes.

Albert.

That domain is the mathematical?

Mileva.

I think so, yes.

Albert.

My God!

Mileva.

You know the good news?

Albert.

Beyond the Chandrasekhar limit an ontologically heterogeneous domain may be caused that does not cause an ontologically homogeneous domain.

It just is. An ontologically heterogeneous domain that saves physics from breaking down.

It only has to be expanded beyond itself.

Mileva.

Back to mathematics.

The thing beyond the Chandrasekhar limit is in a mathematical-physical domain.

It is both mathematical and physical.

That’s why physics cannot explain it.

Your theory isn’t faulty.

It’s regional.

Katharina and Johan

Katharina. I don’t want this. … I don’t want this.

Johan. So. You don’t want this. Why are you here then?

Katharina. You … you …. I don’t know.

Johan. Maybe it’s because you want something?

Katharina. Yes. I want confirmation. But not of you.

Johan. Yes. So why are you here then?

Katharina. I don’t know. I want to get out.

Johan. The door is open. Just go?

Katharina. I hate you. I don’t know why I said that. Can I go? Can I leave? Now?

Johan. Please. Shall I open the door for you?

Katharina. No. I can do it myself. See you later, then. No. I mean goodbye.

Johan. Goodbye.

Katharina. This really feels good. To walk out of here.

Johan. So. We have finished here. Goodbye.

Katharina. Can I stay just for a while? There is something lingering.

Johan. Lingering?

Katharina. I can go right away if you want me to.

Johan. Please. You decide. It is your time. We have plenty of time left.

Katharina. Okay. Bye then. I’ll just pick up my things.

Johan. …

Katharina. Can I just ask you something?

Johan. By all means.

Katharina. Are you really a psychologist?

Johan. Do you really want to talk about that?

Katharina. Why do you ask?

Johan. Where are we?

Katharina. Now you are making me scared. We are here?

Johan. Yes. Of course. I felt a bit wobbly.

Katharina. Yes. We are here. Perhaps you aren't a psychologist? That would explain that you felt wobbly.

Johan. But why are you here? I simply don't understand it.

Katharina. You're right. Where are we?

Johan. …

Katharina. I mean. What is this?

Johan. Okay. Let's figure this out. We're talking. That's something. We're wondering. That's also something?

Katharina. I don't trust you. It's simply a fact. Can I go now?

Johan. I'll call you a cab.

Katharina. Endlich.

Johan.
It's here in five.

Katharina. That's so fine. Why cannot you answer my question? Are you a psychologist?

Johan. Shall I cancel it?

Katharina. Okay. I'll go then. Bye.

Johan. …

Katharina. You are disgusting.

Johan. …

Katharina. Why don't you say anything?

Johan. …

Katharina. Can I use your bathroom? I need to throw up.

Johan. …

Katharina. I won't give you the satisfaction. I won't throw up here. I'll use your bathroom.

Johan. …

Katharina. What do you want?

Johan. …

Katharina. So. You are ghosting me?

Johan. …

Katharina. You are. *Verdammt*!

Johan. I'll call off the cab.

Katharina. What do I have to do to get out of here?

Johan. We still have some time left. How do you want to use it?

Katharina. What if you just go? So I have the space to leave this place.

Johan. This is my practice. I'm afraid we'll have to do it the other way around.

Katharina. How much do I owe you?

Johan. You paid in advance via the app. You don't owe me anything.

Katharina. What a relief. Is this the way you work.

Johan. …

Katharina. It’s like air. You live on thin air. On nothing. You do nothing to earn your living.

Johan. …

Katharina. Aren’t you ashamed? I would be.

Johan. Can I ask you? Have you been in therapy before?

Katharina. No. I don’t believe in it.

Johan. Yes. So why are you here then?

Katharina. I’ll be gone. Soon enough. Don’t you think I know I can leave when I want to?

Johan. So. What do you want to do with the rest of the time we have left? It’s about thirty minutes.

Katharina. Something substantial. Talk about important stuff.

Johan. Yes. Like what?

Katharina. What do you think is important? To talk about?

Johan. How are you?

Katharina. That is beside the point.

Johan. How do you figure?

Katharina. We are here to talk about philosophy.

Johan. How do you figure?

Katharina. Important stuff is philosophical stuff.

Johan. Okay. You mentioned earlier that you wanted to leave. You are still here. Is that philosophical?

Katharina. You mean free will? Is that a philosophical question?

Johan. No. I mean. Why don’t you just go. You can. And you want to.

Katharina. I have paid for my time.

Johan. You have. There are some minutes left. What do you want to do with that time?

Katharina. I think I’ll just leave.

Johan. In that case you know what to do. You go out the first door and close it behind you. Then you go out the second door and close it behind you you.

Katharina. Can we talk about it? I really would need some more time.

Johan. No. The next patient is here and you need to leave now.

Katharina. Okay. Thanks for nothing then. Is this malpractice?

Johan. You have to leave now.

Katharina. Or?

Johan. Do I know you? You seem familiar.

Katharina. See you then! Nice working with you. Bye. [Leaving as instructed.]

Katharina. I guess you wonder why I’m back.

Johan. Perhaps to consult me regarding philosophical matters?

Katharina. Yes. That’s why I’m here. Is there order in your philosophical “cosmos”?

Johan. What do you want to consult me about?

Katharina. Didn’t you hear me?

Johan. I did. What do you want to consult me about?

Katharina. Are you a psychologist now or a philosopher?

Johan. What do you want to consult me about?

Katharina. I don’t remember right now. Give me a minute. … … … I’ve read all your stuff that is out there. What’s your point?

Johan. What do you want to consult me about?

Katharina. I want to know what your point is.

Johan. What do you want to consult me about?

Katharina. Do you think I’m wrong?

Johan. What do you want to consult me about?

Katharina. This isn’t “mirroring”. What are you doing?

Johan. I’m asking you to tell me what you want to consult me about.

Katharina. This isn’t anything like my last therapy.

Johan. This isn’t therapy. It’s you consulting me regarding a philosophical matter. Could you let me in on it?

Katharina. Why are we here?

Johan. You and me here and now or humans in the universe?

Katharina. What are we doing in the universe? Is there a purpose?

Johan. You don’t mean religiously?

Katharina. No. I’m an atheist. I don’t believe in God.

Johan. So who can tell us about the purpose of our lives?

Katharina. Yes. That’s philosophy.

Johan. So. Again. What you want to consult me about?

Katharina. …

Johan. Okay. I’ll help you. What philosophical issue(s) are you struggling with that you think I can help you with?

Katharina. “None”, is what pops up first. But why would I be here then? I actually have some philosophical issues that troubles me. Perhaps I could start there?

Johan. Yes. Tell me about a philosophical issue that troubles you.

Katharina. It feels so personal. But why shouldn’t it? …
It’s an old one. What about the meaning of life if there is no God? I would like to believe but I don’t. What do you think?

Johan. Yes. That’s an old question. If there is only matter, why are we here? As an opinion, since the question is personal for me too, I think it’s a difference between being a lump of matter with consciousness and a lump of matter without consciousness.
What do you think?

Katharina. It’s so obvious. Is it even a philosophical opinion?

Johan. Yes. It’s a bit primitive. I haven’t done it but I think it is possible to extract important philosophical lessons from it.

Katharina. Do you? So what’s the meaning of life then?

Johan. Based on the difference between two lumps?

Katharina. Yes.

Johan. Am I getting this right? You want some external source for the meaning of your life?

Katharina. I didn’t say that.

Johan. Do you or not?

Katharina. Are you trying to trick me? If it's external it's not about me. If it's internal I could figure it out for myself.

Johan. But can you?

Katharina. So. If it's external I can ask anyone with that kind of knowledge. If it's internal and I cannot reach it, I could ask for help from a consultant.

Johan. I thought that was why you were here.

Katharina. Can you help me?

Johan. I did.

Katharina. ….

Johan. ….

Katharina. How?

Johan. Do you think the meaning of life has to do with the difference I mentioned?

Katharina. There is no meaning of life without God.

Johan. Is there anything without God?

Katharina. We are here so God exists?

Johan. I think so, yes.

Katharina. What's the meaning, then? To just exist?

Johan. It's not that easy.

Katharina. But if God exists, doesn't God have a purpose for us?

Johan. God may have a purpose for us but now we are back to an external source of your meaning with your life. If one lump of matter doesn't have consciousness and another lump of matter —you —do have consciousness, could you not build upon that?

Katharina. I'd love to. But how?

Johan. No matter how you became conscious, you did. Doesn't that matter — enough. It's like the difference between life and death, it means everything.

Katharina. Have you read Hegel? I just came to think of him.

Johan. Not really. Why?

Katharina. Perhaps my meaning neither comes from the outside, nor from the inside. Perhaps it is both? You like that, don't you? That's all you're writing about.

Johan. Yes. It is. I think I have an idea of what you are getting at.

Katharina. Yes. If God is part of our self consciousness, there are two sides of that coin. As you have suggested, on the one side, God then would know what we know about ourselves. On the other side, what if the accumulation of self aware creatures' self conscious contents somehow would build up a "super subject", a subject consisting of "the sum" of a set of the set of all dead, living and yet to be born subjects? According to that account the meaning of my life could be external to me, although I would be a part of it, to make it short.

Johan. Exactly! Then God would *become* conscious via the self conscious creatures God has enabled as the first cause.

Katharina. I have read that and the conclusion *ist jenseits dieser Welt*. Have you seen anything like it?

Johan. Doesn't it resemble the atman-Brahman pair in Hinduism?

Katharina. I don't believe in God but now this? *Wir sind klein und unwissend. Wir brauchen Wissen, das von außen kommt. Wie finde ich nun den Weg zurück?*

Johan. We have done a good job. I'm a strong believer in non subjective knowledge. Perhaps you have seen my attempt to use the hypothetical-deductive method? It's neither empirical, nor intuitive. It's really trial and error. It's a long time since the axioms had to be "self evident". As long as you "believe" in Karl Popper.

Katharina. I don't care about such matters. I prefer to keep the boundaries between separate disciplines. I'm a scientist. End of story. [Leaves.]

Plato and Aristotle

Plato. Let us all be philosophers for a day. As back in the old days.

Aristotle. *All of us?* It's only us here? What is this?

Plato. You only see me but we are all here. Everybody's here. Let us all be philosophers for a day.

Aristotle. I am a philosopher.

Plato. You *were* but turned into a scientist.

Aristotle. I don't need this.

Talk

Ladies and gentlemen
Friends

I am honored to have the opportunity to give this talk.

I am a clinical psychologist by profession and will therefore start from that end.

The attempt to ground psychology in neurology is doomed since if mental objects in the end can be reduced to the level of neurology there really are no mental objects.

The mental objects would be neurological entities arranged "mental-wise", as one could put it.

This is the elephant in the room and I want to show that there is an alternative, that the elephant is like the boogeyman — scary but unreal.

I will go by back as far as possible, to the very basic assumption that our understanding of ourselves and the world builds upon. This basic assumption comes from the scientific revolution and states that the physical world is causally unaffected by non physical things. As Princess Elisabeth of Bohemia noted to René Descartes that, however, seems to block any causal interaction between the physical body and a non physical mind.

In 2017 I solved this by a redefinition of causal closure that permits interfaces between separate ontological domains. This solution permits that the mind is non physical and it permits that the physical universe has a cause, claims that were impossible to state on scientific grounds before the redefinition.

As the redefinition of causal closure permits a psychology based on the subject the experiencing subject is allowed to be accounted for in science. This is the basis for Macro psychology, which I introduced in 2020.

I have for long hesitated to speak out the essence of this talk. In June, in the second year of the pandemic, however, I thought about the resemblance between Sir Isaac Newton's book Philosophiae Naturalis Principia Mathematica (Mathematical Principles of Natural Philosophy) from 1687, and the central thought in the practice of Mindfulness meditation, that our thoughts are about the reality and not *the* reality, that, for instance, our thoughts about what we see is different from the very experience of seeing, and, that the mathematical description of our physical world is different from our physical world. Physics and its mathematical descriptions of our world is not our world. In the Mindfulness practice experiencing the world beyond the thoughts is a real eye opener. I then thought about Percy Bridgman's book from 1927, The Logic of Modern Physics, and the introduction of the operational definition in physics and in the natural sciences. Almost one hundred years later the operational definition is so consolidated as the gateway to the reality that the world is turning crazy. My wife Barbara, who is an experienced psychodynamically oriented psychologist, called the emergency center about a psychotic patient and was dismissed on the grounds that she could not account for the "evidence" that the patient was psychotic. This, of course, since there is no operational procedure that can capture, from the outside, the terrifying psychotic experiences that the patient has within herself.

The craziness is about denying our inner worlds real existence. Fortunately, though, the operational definition frenzy cuts both ways: the very means by which physical things are accounted for, mathematics, in itself cannot be operationally defined.

Science tells us that our sense of self is an illusion. Technically, this is to say that "the first person perspective" really is a function of a specific part of the brain. Neuroscientists are trying to prove this and many think they have. At a conference in Heidelberg, Germany, one of them, stunned by the evidence but having himself as an object and as a subject in juxtaposition, raised his hand and asked the speaker: "This only applies to patients, right?"

We have our inner truths, we know of our experiences in a way that no other can do. Science cannot account for that and is therefore trying to explain away our very subject. Another "black hole" in the sciences, within physics in this case, is the very black holes. By the equations of Einstein black holes are possible and they are now detected. But what is going on inside of them we cannot now of by means of operational definitions. So they do not exist?

I will present another story. That there may be physical objects but also mental objects and mathematical objects. It's core thesis is this. Just as mathematicians found out that the parallel postulate of Euclid was independent in relation to the other ones and could be replaced with another type of postulate, giving raise to new geometries, the fundamental problem for Descartes that the body and the soul have no place to interact, can be solved if we alter the way that we define what has been known as "the causal closure of the physical". The standard definition gives raise to the everything-is-physical view that is pre-dominant. At closer inspection, however, the underlying principle is that *any* ontological field, be it mathematical, physical, or mental, is causally closed. The doctrine that everything is physical is simply a brute claim. We have the same right, however, to claim that everything is mental (as George Berkeley), or, that everything is mathematical (as Max Tegmark). I proved this in 2017 by example. I suggested another definition of causal closure (of any ontological field). This definition builds on the idea that we do not need to know where the causes comes from to know that a region is causally closed. We only need to know where the causes do not come from.

When it comes to ontological regions this shift opens up for pluralism which for example means that the mind could be non-physical.

To secure causal closure, the idea that physical things, for instance, cannot change what is true mathematically, or, that we cannot move physical things only by thinking about them, we will base the work on the principle that ontologically homogeneous domains do not cause ontologically homogeneous domains. This principle secures causal closure. The question is if there is more than one ontologically homogeneous domain. We have the obvious option to contemplate the idea of some non homogeneous domain, some ontologically heterogeneous domain. Ontologically heterogeneous domains, of course, are allowed since the principle only forbids ontologically homogeneous domains to cause ontologically homogeneous domains. Ontologically heterogeneous domains are allowed to both be caused and to cause ontologically homogeneous domains. So, now we have opened the Pandora's box. "Ontologically heterogeneous domains", what would that be? Well, that question is premature. Actually, it is so extremely abstract to its nature as it is only accounted for as something that is allowed. All we know is that it is not an ontologically homogeneous domain.

The urgency, thus, is about accounting for non mathematical physical aspects of the reality, as well as accounting for non physical mental aspects of the reality. As long as we do not have the tools for understanding the difference between the mathematical underpinnings of the physical and the physical in itself we tend to try to explain away the very physical. And the same holds for the mental. As long as we do not have the tools for understanding the difference between the biological underpinnings of the mental and the mental in itself we tend to try to explain away the very mental.[1] More importantly, perhaps, is that the realm that harbors our mental content, the very consciousness, in the perspective that I am suggesting, no longer needs to be thought of as in the end really being some kind of neurological stuff. In this light Wittgenstein was right when he questioned the existence of the beetle in the box. Without a framework that encompasses and explains both the objective and the subjective side of ourselves we on epistemological grounds should choose: are we physical or mental? With help of the notion of ontologically heterogeneous domains we are allowed to be both.

Paper

A Dark Meontology[2]

1. Introduction

---

[1] Extrapolated this sheds light upon the existential angst caused by the uncertainty whether anything exists. If the mental is physical the physical perhaps is mathematical. But if the physical is mathematical perhaps the mathematical really is nothing. Then there is no ontological foundation for our existence. To avoid this the ad hoc postulate of *ex nihilo nihil fit* (nothing comes from nothing) was introduced early on. In the light of the possibility of ontologically heterogeneous domains, however, the idea of coexisting interdependent separate ontological domains opens up for a coexisting ontological domain of nothingness: the pair of ontologically homogeneous and heterogeneous domains encompasses also nothingness.

[2] The title is borrowed from Eugene Thacker's review article of James W. Heisig, Philosophers of Nothingness: An Essay on the Kyoto School, University of Hawaii Press, 2001, in Parrhesia, 10, 2010, pp. 87-92.

As Husserl noted the Cogito does not reveal the object but the subject. In this paper I discuss the change of perspective from the premises that causal closure is true and that the subject cannot be reduced to the physical being. I follow an extrapolation and outline a groundless ground of all things on the basis of a redefinition of a Western cornerstone of philosophy.

2. New Light on Causal Closure

The principle of the causal closure of the physical traditionally demands that the physical neither is affected by something non-physical, nor affects anything non-physical. Given that we cannot reduce the subject to an object the traditional view of causal closure is false. The standard procedure used to maintain a separation of object and subject, therefore, has been to reject causal closure. Accordingly, subject and object can be casually linked. For instance, the conscious subject can have a body.

Recent work, however, yields new possibilities to conceptualize the relation between consciousness and, for example, the body it is connected to. Gamper (2017) has discovered that it is possible to see different ontological fields as causally connected even though causal closure is true. In his redefinition of the general principle of causal closure he notes that causal closure really only requires that there are no causes coming in from another universe, to let a particular universe be causally closed. Accordingly, interfaces between universes are permitted.

3. The Cause of the First Universe Comes from an Interface

This view of causal closure is consistent with the view that a universe can cause an interface and that an interface can cause a universe. First, if a universe causes an interface the universe is still causally closed since nothing is changed regarding what causes things in it. Second, if a universe is caused by a universe, that universe can be causally closed if the interface is not a universe. How to account for an interface that is not a universe is an opening question that is discussed below. If, however, an interface is not a universe, while more than one universe is possible (each universe causally linked to at least another one) we have a situation where it is meaningful to discuss a *first* universe.

This situation, when we potentially have more than one universe as well as a first one, is quite different from a situation where we have only one universe that depending on how we define causal closure cannot have a cause. Specifically, also, we can identify the context of a first universe. As long as we only have universes or a single uncaused universe to consider, we are unable to see where the cause of the first universe comes from. In this new light, however, we can posit that the first universe is caused by something that do not belong to a universe but to an interface. Accordingly, the first universe has a cause coming from an interface. Before we continue to the question of what an interface could be, it is important to first put the new light of the redefinition of causal closure and the entailed possibility of a causally connected multiverse on the eventuality of an empty universe, to put the light on – *Nothingness*.

4. Nothingness – the Empty Universe

The empty universe, nothingness, has for long seemed a bizarre possibility. In line with the traditional view of causal closure the universe is exactly that – *the* Universe. The traditional view of causal closure restricts the number of universes to *one*. And if there is only one universe, it would be difficult to account for anything existing, if that universe is empty.

In the multiverse scenario, however, an empty universe, *nothingness*, is consistent with other universes, such as a physical one, since *nothingness* causally can be linked to non-*nothingness*. The redefinition of causal closure is consistent with the view that nothingness can cause an interface between nothingness and non-nothingness and that this interface causes a universe that is not empty. Nothingness, accordingly, would cause an interface and the interface would cause something existing, a universe that have existing things in it.

We can now discern the contours of an interface. We are in the twilight zone between existence and non-existence. The interface, also, per definition, is not a universe. So what it is? We can create artificial light by looking at something particular that does not exist in the *Nothingness*. Let's pick, for example, *p*. We then have this specific ting, *p*, which does not exist. So, what about the negation of *p*, *not-p*. Does *not-p* exist in the Nothingness? Well, of course not! Nothing exists in the Nothingness. So, we have some explaining to do. The contour of an interface in this particular case is that the negation of a negation of something resembles something existing.

5. A dualistic hypothesis

In this section I will show a way to make an explicit interface hypothesis. The procedure is to contrast Gamper's (2017) definition of a universe with Descartes' efforts to conceptualize the differences between mind and body. Gamper's redefinition of causal closure builds upon the inherent feature of any version of causal closure that it presupposes the possibility of more than one universe. On this ground we can define a universe by focusing differences between any two separate universes. Accordingly, Gamper (ibid.) defines "a universe" as "a domain of things of a certain ontological status, e.g., physical things or mental things" (p. 631). If we conjectured that there was only one universe the information that it contained "things of a certain ontological status" would not be that interesting. If we open up for a possible plurality of universes, though, the definition is informative and very general.

Gamper (ibid.) notices the danger of interfaces collapsing into universes and comments that "[a]n interface between universes can be seen as a domain that violates the suggested account of causal closure, suggesting a view in which universes are causally closed whereas interfaces are not." (ibid., p. 631). The risk of a collapse, however, is obvious:

I. An interface is not a universe, but
II. A universe is "a domain of things of a certain ontological status". Therefore,
III. What is an interface?
IV. Whatever an interface is, it should contain something.
V. Nevertheless, if an interface contains anything, is this interface that contains at least one thing of "a certain ontological status", therefore, a universe?

5.1 The dualistic hypothesis

The dualistic hypothesis shows that there is an alternative to the two cases that comes easy, that any interface either is empty or that it contains one thing of "a certain ontological status" and therefore is a universe. I will use Descartes' attempt to identify the categorical differences between mind and body as a starting point towards the dualistic hypothesis.

Descartes categorizes both the essential properties of the body and the essential properties of the mind. If we see these as definitions of types of ontological categories we can permit us to focus only one category on the grounds that if the other type or category differs in any way, we have "at least two" ontological types or categories.

Descartes says about the body that "the essence of a body is to have spatial extensions and to be located in space" (in Kim, 2011, p. 34). We can now try to use Descartes' first essential property for the body to see what happens if we put it into an interface which also contains that which isn't of that very type. Doing so we obtain

"an interface contains that which has spatial extension and [simultaneously] that which does not have spatial extension". Thus, if we entertain the basic assumption of non-contradiction, there is no interface. This consideration seems, for now, unavoidable. If we state any property of a certain ontological type and simultaneously claim that an interface contains something that has this ontological property and an ontological property that is not this property, seemingly, we will always end up with an inconsistency. However, if we use Descartes' second essential property for the body, we can with adjustments make some progress. Descartes' second essential property for the body is that it is located in space. In our case, then, the contents of an interface is both located in space and not located in space. Therefore, we return to an inconsistency.

I will now suggest a small adjustment which I think solves the puzzle. The adjustment is linked to the position that we do not know the truth. Explicitly I mean that "space" can be equaled to "somewhere". According to this view Descartes' position is that physical things are "somewhere" whereas, naturally, other things are "nowhere" (they are not in space). If we spell this out, however, we find at least some degrees of freedom. Disentangling "space" from "somewhere" opens up for a new meaning of the negation. Entangled "not somewhere" means "not in space=nowhere". Disentangled we can allow "somewhere" to mean a specific place, as in "the pair of scissors are somewhere". So, if the car keys aren't "somewhere" and "somewhere" means "in space" the car keys aren't in space, they are "nowhere". In the disentangled scenario, however, if the car keys aren't with the scissors, they are "somewhere else".

With this small but important adjustment of the suggested ontological property of Descartes, we obtain

"an interface contains that which is located somewhere and that which [simultaneously] is located somewhere else". To better serve our purposes, we can adjust this proposition accordingly as

"an interface contains that which is located in a particular universe and that which [simultaneously] is located in another universe". With only one more revision, we will arrive at the dualistic hypothesis.

The dualistic hypothesis
If there is an interface between two universes, then either it consists of two entangled areas where one area is located in one universe and the other area is located in another universe or it consists of more than one pair of entangled areas.

The hypothesis opens up for the possibility of an interface being located not in any one of two universes but in both. This locational considerations is directly linked to the task of accounting for the possibility of an interface containing things of more than one ontological type. The hypothesis states that an interface has at least one pair of entangled areas where one area is located in one universe and the other area is located in another universe. One might now ask how this has to do with the very contents of the interface. As a matter of fact we can now go back to the definition of a universe and see that it actually comes to our rescue.

The definition was that a universe is "a domain of things of a certain ontological status". The dualistic hypothesis states that an interface has at least one pair of entangled areas where one area is located in one universe and the other area is located in another universe. So, a universe per definition is the very things that compose it. The hypothesis implies that things can be located in two adjoining universes. This leads up to the conclusion that if an interface is located in two universes, it consists of things of more than one ontological type. This, since two universes are two sets of ontologically different things. The hypothesis thus implies that the contents in themselves are more than one type of ontologically separate things. The contents are in entangled areas and therefore belong to two universes where they do not belong to a universe but to an interface. The dualistic hypothesis is thus consistent with the proposition that the contents of an interface consist of more than one type of ontologically separate things, but it appears that an interface in itself is not located elsewhere than in a universe.

6. The First Interface
The first interface, the ground of all things including *Nothingness*, according to the dualistic hypothesis, is a dual existence. The first interface is the cause of the universe of nothing, *Nothingness*. To account for such an interface may seem difficult but as it happens we have all the material we need to come up with a suggestion. One alternative is to look for the causality behind *Nothingness*.

If we press *nothingness* with predicate logic, we find that *nothingness* can be understood as the result of either an existential quantifier or a universal quantifier. If we let *nothingness* be determined by a universal quantifier ("for all x: x does not exist") we can let the first interface include, also, an existential quantifier ("there is no x such that: x exists". If the first interface, then, encompasses both forms ["for all x: x does not exist" *and* "there is no x such that: x exists"], we would have the existing double *nothingness* as the first ground of all things.
In western culture *the first ground of all things* is God. On outline of this interface could be:

- I do not exist.
- I am nowhere.
- I am everything that exists.
- I am everywhere.
- For everywhere holds, nothing exists there (this is a *nothingness* equivalent).

The first two lines describe a singularity (if this "I" really is the basic ground of everything).

3. The dualistic hypothesis applied vis-à-vis physics
As the approach is general the dualistic hypothesis is valid for any interface. Therefore it can be applied on any conceivable interface. One such, of course, is the possible interface between body and mind. Another candidate is an eventual interface between some pre-physical realm and our physical universe. I cannot say that there is such interface but with the redefined principle of causal closure such interface is consistent with causal closure. We could say that if there is such interface we have no idea what the preceding universe could be. Alternatively we could guess, more or less well-grounded. Tegmark has it that the universe is mathematical. Perhaps it is. Perhaps, however, the mathematical universe is mathematical whereas the physical universe is physical. As the physical universe is so mathematical to its character it might not be to unlikely that a mathematical universe precedes the physical universe.

As a matter of fact an entanglement in line with the dualistic hypothesis can be considered vis-à-vis physics.

3.1 The wave function
The wave function in quantum physics relates to physical particles. The mathematics behind the wave function contains both real numbers and imaginary numbers. As I understand it the imaginary numbers doesn't correspond to physical locations. If that is so, the situation with the wave function seems to fit nicely with the dualistic hypothesis. The wave function composition could indicate that the particles are entangled, i.e., they are located both in the physical world and in a non-physical world. Contemplating that the universe that precedes the physical one is mathematical we could suggest that the particles are entangled and that they are located both in the physical universe and in a pre-physical mathematical universe.

According to this view a quantum physics particle either consists of two entangled areas where one area is located in one universe and the other area is located in another universe or it consists of more than one pair of entangled areas. In other words, the quantum physics particle really constitute an interface between the mathematical universe and the physical universe. Of course I'm only speculating here but the application shows how the hypothesis can be used.

Particles as an interface between a mathematical world and a physical world is to complicated to even begin unpacking. The thought, though, with particles as an interface, indicates a multiverse scenario. What we see is not just an interface but an interface with color and familiar features. If we for the moment stay with this picture the interface contains ordinary things that we thought belonged to our universe. According to the "loophole" view these things don't belong to the realm of physical things. They belong to an interface between two universes. Furthermore, the picture shows that the interface is a bit ordinary and harmless. There are particles everywhere.

As I mentioned, though, this picture is only tentative. When we go on, however, we will see that some features that we saw are coming back in the next picture. For all we know, also, even if the dualistic hypothesis is valid and can be proven within a consistent theoretical framework, an interface, or perhaps all interfaces, might be extremely small and consist of only one pair of entangled areas. These matters can only be properly dealt with within a consistent theoretical framework.

4. The dualistic hypothesis applied vis-à-vis the philosophy of mind

As I will go through in detail the dualistic hypothesis can be applied as easily in regard to the body-mind relation as it was in regard to physics. My preliminary suggestions in this area are as tentative as they were in the area of physics. As a psychologist, of course, I have the advantage of first hand acquaintance with the material.

4.1 The body-mind relation
In the philosophy of mind, we have a completely different situation compared to the application of the dualistic hypothesis to physics. The conceptual level that concerns the theories of what the mind consists of and how it is structured is very low. Again, this level should be expected because we lack an ontology that supports substance dualism. Also, even though behaviorism has been refuted philosophically, behavioral science and (psycho-) therapy is dominating the contemporary field of research into the features of the mind. This, naturally, is as it should be if we knew that substance dualism was wrong but since the debate on how to define causal closure has only begun we really cannot know that.

Concerning the mind, if it exists (as a substance of its own), it is situated on the other end of the spectrum compared to physical particles. If the mind is non-physical, in the dualistic hypothesis view, it should be dependent on the most complex physical structures (i.e., the biological organism).

4.2 The "sensation"
I will focus the "sensation" as a candidate for being the interface between body and mind. The sensation has been at the core of the body-mind discussion at many times throughout the years. Philosophers has been investigating what this thing is, to see, for instance, the color red. Itches and pains have also been scrutinized.
What the sensation really is, is still an unsolved issue, I believe. As with self consciousness, however, much philosophical work is being made to explain the sensations away. And that, again, is no wonder since the traditional definition of causal closure doesn't allow non-physical things.

If, on the other hand, if sensations are physical it would be most likely that we would share them with other animals. It would be likely, for instance, that animals with eyes would see and that animals with ears would hear. One reason scientists and philosophers try to explain the sensations away is that no one has been able to come up with an explanation for the difference between reacting on stimulus with and without sensations. Some interest has been put on explaining away the function of the sensation but the very sensation is still unaccounted for.

One opportunity, therefore, is to suggest the sensation being an interface between body and mind. If that would be the case the sensation either would consist of two entangled areas where one area is located in one universe and the other area is located in another universe or it consists of more than one pair of entangled areas. In this view, a sensation would be neither mental nor biological. A sensation would be an entangled entity with a dual location - an interface between body and mind.

In the universe of nothingness for instance, *p* would not exist. The negation of *p not existing*, however, says that neither *not p*, exists. This paradox is resolved if *p* does exist and *p* exists because of an interface between *p* and *not p*; an interface containing *not not p.*

An interface, accordingly, can be seen as a dual existence, an existence that *is* in two universes. So, if we consider the physical not affecting consciousness *directly*, we can consider it affecting consciousness *indirectly*, via an interface. If we, for example, consider our *sensations*, to be an interface between body and consciousness, the sensations would be neither biological, nor mental, but both (as *not not p* would be part of both *nothingness* and a universe of existing things).

Finally, then, if we add the principle of sufficient reason for this "I" there is sufficient reason for "I". The basic ground for everything (including *nothingness*), however, is already accounted for (including "I"). Therefore, whatever is sufficient reason for "I", it is groundless.

References

Gamper, J. (2017). On a Loophole in Causal Closure. Philosophia 45:631–636.

Kim, J. (2011). Philosophy of Mind (Third Edition). Boulder: Westview Press.

The end is near

I say.
The end is near.
Now there is one road.
Follow it.
No more camels.
The road.
The road.
The road.
Follow me.
Follow me.
The only road.
There are no apples.
No fish.
Only love.
Dare or die.

No death is eternal.
We are all one.
There is a story.
The lamb got astray.
It couldn’t be found.
The shepherd called for it and it came.
Joy.
Please.
Follow the shepherd.
Don’t go astray.
You are loved.
God gave you a choice.
To go your own way.
From him.
To eternal loneliness.
Please follow the shepherd.
We need you.
The end is near.